

Holy Evans

AZ

IKERLÁNGOK

Lídercek és románcok 1.

Holy Evans

AZ
IKER
LÁNGOK

Lidércek és románcok sorozat 1.

A szabályaink azért vannak, hogy áthágjuk őket.

DECEMBER 20.

**Az ikerlángkapcsolat spirituális küldetés.
Nem az egó vagy a birtoklási vágy hajtja
a szerelmet, hanem a lelkek öröktől fogva
elrendeltetett összetartozása.**

A karácsonyi buli

Zara

Alig érek be az irodába, Hugh, a főnököm már keresztbe tett lábbal és kérdő tekintettel áll az íróasztalom mellett, bal keze a zsebében, jobb kezével ütemesen kopog a számítógépem mellett.

Elfelejtettem valamit? Tutira kiment egy projekt a fejből basszus, talán egy beadási határidő?

- Jó hogy beestél így munkakezdésre! - közli, és még mindig idegesítően dobol a ceruzáim mellett.

Őszintén, lövésem sincs, mikorra kellett volna beérnem, ha nem a munkaidő elejére. Mondjuk, szerencsésebb lenne a végére, de ebbe most ne menjünk bele. Végül is szeretem a munkámat, csak a vele járó felesleges sallangokat nem, mint például Hugh. Oké, beismerem, nem vagyok mindig extrapontos, de kivételesen ma nem késtem. Miért akar éppen most belém kötni?

- Valamiről lemaradtam? - kérdem, és kissé felszegett orral, pontosan a keze mellé teszem a táskám. Rám néz, állom a tekintetét. A dobolás abbamarad.

- Mikorra lesz kész a Hyatt látványterve? Ha már így kegyeskedtél szabadságot kivenni a legnagyobb év végi hajtásban, anélkül, hogy nekem szóltál volna. - Allât kissé feljebb emeli. Ettől még nem lesz sem magasabb, sem férfiasabb, bármivel is próbálkozik, továbbra is az az idegesítő, egyhatvan magas, kopaszodó, zsíros homlokú, gusztustalan főnök marad. Örület!

- Két hónapja beírtam a közös céges naptárba, ahogy szoktuk, mikor megyek szabadságra, és igen, elutazom a szüleimhez Írországba karácsonykor, köszönöm a kérdésed.

- Hogy áll a projekt? - döccen előre egy kicsit, testsúlyát áthelyezi a másik lábára, érzi, nem áll nyeresre, de csak azért is fogást akar találni rajtam.

- Ma készen leszek vele. A tervezéssel már egy hete megvagyok, egyeztettem is a helyszínen a tulajdonosokkal. Lehet, azért nem tudtál róla, mert épp nem voltál bent. A látványtervek kétharmada kész, de még szeretnék generálni egy másik megvilágítási rendszerrel is pár videót, az is az asztalodon lesz még ma.

Kihúszom a széket, ráteszem a másik tatyóm, bekapcsolom a gépem, és amíg betölt, elindulok a konyha felé. Utálom, ha rajtam próbálja kitölteni a frusztrációit. Ki tudja, mi történt vele otthon, nem is érdekel, csak itt ne kössön bele az élő fába is. Egy idióta.

Kifelé menet még visszaszólók neki:

- Jól végzem a munkám, és pontosan. Van még valami, Hugh?

Kérdőn felvonom a szemöldököm, és egy cseppet sem vágok kedves ábrázatot mellé. De erre már nem válaszol. Kicsit zavartan hátat fordít, apró léptekkel eliramodik az irodája felé. Nem bírja, ha nem lehet az övé az utolsó, ráadásul bántó szó.

Az irodában a legtöbben féltik az állásukat, ezért hagyják, hogy úgy beszéljen velük, mint a kapcaronggyal. Hugh-nak pedig valamiféle perverz szokásává vált, hogy szinte állandóan hegyezi a fogát valakin. Nem tudom, miért van erre egy embernek szüksége?

Én több okból sem aggódom, három hónapja is kaptam egy állásajánlatot egy másik tervezőirodától, látták a legutóbbi munkáimat a Casa Cipriani felújításánál. Egyből beleszerettek, és tettek egy vaskos ajánlatot. Tanácstalan vagyok, hogy elfogadjam-e, időt kértem tőlük.

Nem szeretek változtatni, mert az mindig valami szörnyű dologhoz kapcsolódott eddig az életemben. Ráadásul az éves kivizsgáláson a doki azt mondta, ideje felkészülnöm a változásokra.

Négy éve kezdődött ez az egész, és azóta lassan, de biztosan romlik a látásom. A legutóbbi vizsgálaton, ami alig egy hónapja volt, a doki azt mondta, előbb-utóbb megvakulok. A családom és a közvetlen barátaim tudnak az alapbetegségemről, de erről az új fejleményről csak pár embernek számoltam be.

Elképzelhető, hogy pár hónap csupán, és teljesen elveszítem a látásomat. Ez óhatatlanul generál némi változást, bármennyire nem szeretném. Ráadásul a betegségemmel járó Charles Bonnet-szindróma is kiszámíthatatlan, ezért pár dolgot át kell gondoljak, és át kell szervezzek. Eddig csak éltem a világom, nem foglalkoztam túl sokat az egészségemmel, mert csak ritkán okozott gondot a szemem. A néhanapján jelentkező, beúszó foltok és képzavarok csak pár pillanatig vagy percig tartottak csupán, és a CB-szindróma is kifejezetten szórakoztató tud lenni.

De az utolsó vizsgálatnál a doki világosan értésemre adta, hogy változtatnom kell. És igaza is van. Lépnem kell, egy ideje már leragadtam, minden értelemben. És ha továbbra sem teszek semmit, szó szerint nem lesznek kilátásaim a jövőmre nézve.

Elcsesztett egy ügy, de a siránkozáson már rég túl vagyok.

Sok mindent át kell gondolnom az életemben.

Ezért is utazom el egy kicsit, és maradok anyáméknál kerek tíz napig. Az új évre szeretném tisztán látni, min lesz muszáj módosítanom, kell egy terv, hogy a jövőm valahogy be legyen biztosítva, ha bekövetkezik a katasztrofális állapotom. Sosem volt erős oldalam a tervezés, de most erre kényszerülök, Laytown pedig egy álmos kisváros, tehát tökéletes választás arra, hogy nyugodtan át tudjam gondolni a jövőmet.

Amint lecsepeg a kávé, mézet teszek bele, elkeverem, és egy csepp mandulatejet is lötytyintek a csészébe, majd visszamegyek

az asztalomhoz.

Kolléganőm, Muriéi a tervezésről, mellém lép.

- Hallom, már megint megtalált az az idióta. Nem fél, hogy elmész tőlünk?

- Nem hiszem, hogy hallott az ajánlatról, amit kaptam - fújok ki némi bent ragadt levegőt.

- Akkor sem kellene így beszélnie veled.

- Ja, ma kivételesen sikerült időben, kilencre itt lennem, pedig általában kések, és pont most csesz le. Abnormális a fickó, szót sem érdemel - ingatom a fejem, leülök, és odahúzok egy másik széket Murielnek.

- Nem tudom, kinek a kije, hogy még itt van.

- Biztos valami nagyfőnök unokaöccse, szerintem egy bilit sem tervezett még életében. Az idióta azt se tudja, mi az ergonómia.

- Valami biennálén talán kapott egy díjat - vonja meg a vállát Muriéi. - Szóval Írország? Nem aggódsz, hogy egyedül mész? Hány éve nem voltál otthon?

- Két teljes éve - mosolyodom el, és kihörpintem a maradék kávémat. - Muriel, jó nekem így egyedül.

- Oké, pedig szeretnék neked bemutatni valakit. Mikor jössz vissza?

- Január másodikán. És légyszi, kértelek már, hogy ne szervezz nekem meglepirandit. Olyan kínos volt a múltkori is.

- Bocsi, már mondtam. A férjem kollegája valóban nem volt túl jó választás, de megmondtam neki, hogy nem hozhat több ilyen balfék pacákat vakrandizni. A kollegái amúgy is állatok.

- Muriéi - fordulok felé, és félig az asztallapra könyöklök. Nem szeretem a vakrandi szót, az én állapotomban kifejezetten borsószik tőle a hátam.

- Jól megvagyok egyedül, és nagyon szívesen vacsorázom veletek úgy is, ha hármasban vagyunk. Nem kell meglepned különböző pasikkal.

- Jó, oké. És mit csinálsz majd anyádéknál? - tereli el a szót, és hálás vagyok, hogy végre leszálltunk a pasitémáról.

A nap további része munkával telik, szerencsére a főnök is békén hagy. Tényleg bele kell húznom, és még a délutánra tervezett karácsonyi ünnepség előtt be is tudom fejezni a Hugh által annyira óhajtott terveket. Igazán elégedett vagyok az anyaggal, benne van szívem-lelkem, és egy cseppnyi a letűnt korok romantikájából. Letisztult és megkapó belsőépítészeti terv. Amint kész, gyönyörködöm benne egy keveset, és megpróbálom az emlékezetembe vésni a vonalakat.

Feltöltöm az anyagot a szerverre és a linket elküldöm ellenőrzésre Hugh-nak és Larrynek. Larry a cég első embere, és nem szoktam ilyen nagy volumenű történetekből kihagyni, mint a Hyatt lobbijának és Sky bárjának belsőépítészeti munkálatai, ráadásul, ha Hugh álám akarna tenni, legalább a nagyfőnök is látja a tervet és azt, hogy időben kész voltam vele.

- Kezdünk! - kiáltja el magát Muriéi.

Oké. Benyúlok a szatyromba, és előhalászom az ajándékot. Irodai szokás, hogy karácsony előtt sorshúzással döntjük, el ki melyik kollegának vesz ajándékot. Mindig sajnáltam azt, aki Hugh-t húzta, és idén én voltam ez a szerencsétlen. Böngészttem a netet, hogy veszek egy guillotine-t neki, és a karácsonyi ünnepség fő performanszaként lefejezzük, de lemondtam róla. Az egóját ugyan nem akarom támogatni, de tudom, hogy gyűjti a kelyheket, ezért egy karácsonyi antikvásáron vettem neki egy 18. századi talpas poharat. Remélem, tetszeni fog annak a gyökérnek, bár nem érdemli meg ezt a figyelmes ajándékot. Tíz emberből nyolc, beleértve engem is, inkább letolná a torkán, mintsem selyemmasniba csomagolva nyújtaná át neki.

Muriel mindenkit a legnagyobb tárgyalóterembe terel, ahol már süti és üdítő vár az asztalokon, és egy szépen feldíszített karácsonyfa feszít a sarokban. A fények és a díszek is szépek, kicsit felidézik bennem a boldog karácsonyok emlékét.

Hugh meglepetten mered a fára, majd kérdőn Murielre tapad a tekintete, biztos nem egyezett bele ebbe. Muriel felhúzza a vállát, vigyorog, majd, amikor mindenki megérkezik, bekapcsolja a karácsonyi zenét. Felcsendül az *All I want for Christmas*.

Nekem személy szerint nincs igényem erre a hacacáréra, de azért mégiscsak meghozza az alaphangulatot. Lopok egy pogácsát az asztalról, és körbekémlelek az arcokon. A legtöbben

csacsognak, az egyik férfi kollegám körbejár, és mindenkinek a kezébe nyom egy pezsgőspoharat. Koccintunk.

Hugh kiáll a tárgyaló egyik sarkába, és elmondja némiképp összefüggéstelen beszédét. Próbálja átadni nekünk, mennyire büszke ránk, de nekem valahogy ez nem jön át. Sőt felidegesít, és látom, mások is feszengnek. Szívesen kiosonnék, és rágyújtanék egy e-cigare.

Na ez is egy fogadalom lehetne, a jövő évben le kellene szoknom erről a marhaságról. Különben is, azt mondják, csak a füst látványa miatt dohányzik az ember. Kíváncsi vagyok, ez mennyire igaz.

Barna sör és hőesés

Zara

- Ne kérsd már magad! - int Muriéi, hogy vegyem a cipőm, kabátom, pakoljak össze, és áramtalanítsam a gépem. Mindig sürget.

- De tényleg csak egy kis időm van beülni veletek, holnap utazom - kérlelem, ahogy kifelé lépdélünk az irodából a lift felé, ám ő hajthatatlan.

- El kell gyere, az igazi buli csak most kezdődik! Páran csatlakoznak hozzánk a termeléstől, ők nagyon jó fejek, és Josh, az a jóképű tervező is benéz.

- Muriéi, megígérted, hogy felhagysz a kerítéssel! - Hátamat a lift oldalának támasztom.

Muriel az egyedüli, aki tud az állapotomról. Mármost a Charles Bonnet-szindrómámról, és arról, hogy baj van a szememmel, és ráadásul a doki szerint az sem kizárt, hogy nemsokára megvakulok. De nem szól senkinek, mindenben támogat. Viszont sosem hagyja, hogy kilógjak a csapatból, vagy túlsajnáljam magam, épp ezért próbál most is minden erejével rávenni, hogy menjek velük. Talán igaza van.

- Nem kell vele beszélgetned, csak mondtam - biggyeszt sértődötten.

Erre nem tudok mit reagálni.

- Oké, de nem maradok sokáig, még be kell pakolnom.

- Nem fog elszaladni a bőröndöd.

- Rendben, hova megyünk?

Muriéi nem válaszol, csak húz maga után.

Amikor kilépünk az irodaházból, hópelyhek kezdenek hullani az égből. Megtorpanok. Csodálkozva nézem, követek néhány igazi nagy pihét amint imbolyogva alászállnak. Már besötétedett, a lámpák és karácsonyi hangulatot árasztó égősorok világítják meg New York utcáit. Így, a gyöngysornyi fények csillogásában, egész gyönyörű minden.

Muriel kiabál, csatlakozom a többiekhez, ők már az utcasarkon tartanak. Nem megyünk messze, csupán a második keresztutcaig, a West Village-be. Szeretem azt a helyet, van vega kaja, nem kell csak köretet rendelnem.

Ahogy lépdelünk és beszélgetünk a kollegákkal az utcán, réges-régóta először fog el a karácsonyi hangulatból érzem magam a barátaimmal, még ha ők a munkatársaim is. Leülünk egy nagyobbacska asztalnál, Josh barna sört rendel mindenkinek. Nevetgélünk.

Első pont, ezt mindenképp fel kell vennem az újévi fogadalom listámra. Több értékes időt kell töltenem a barátaimmal, hogy ha megváltozik minden, legyenek szuper jó emlékeim.

- Láttad az arcát? - hajol közel hozzám Muriel.

- Kinek? - nézek körbe, hátha lemaradtam valamiről.

- Hugh-nak, amikor átadtad az ajándékot.

- Ja... - kacagok fel. A pasinak leesett az álla az ódon kehely láttán.

- Szerintem innentől nála a mennybe mész.

- Isten ments!

- A szívébe loptad magad!

- Csak azért, mert tudom, mit szeret, még nem kell kedvelnünk egymást.

- Eskü, könnybe lábadt a szeme. Sikerült megírkamod! - villant egy groteszk vigyort.

- Hát attól még a jó öreg genya Hugh marad, még akkor is, ha pár tized másodpercre érzések éledtek a lelke mélyén.

- Totálisan igazad van.

- Nem kell ezt túlértékelni.

Erre Muriéli magasba emeli a poharát, és rám röhög.

- Imádom a cinizmusod - biccent, és a poharamhoz koccintja az övét.

- Ez tart életben - bólintok, és belekortyolok a sörbe.

Nem vagyok nagy piás, és általában inkább a gyömbért keverem ginnel, de most nem akarok se túl sokat inni, se kilógni a sorból. Egy sör pont elég ahhoz, hogy jól elbeszélgessünk, sztorizgassunk, és jót nevessünk azokon, akik nincsenek itt. Tipikus, de pár perc és egy fél korsó után én is feloldódom a sok nevetésben.

Este tizenegy, mire hazaérek. Jól elszaladt az idő, és még be kell csomagoljak. Elég kevés ruha fér be, amúgy sem estélyre igyekszem, leginkább kényelmes cuccokat, pólókat, meleg pulcsit pakolok. Anyáméknál maximum Rose-zal megyünk el úszni egyet a közeli sportközpontba. A gyerekek után vissza akarja nyerni a sportos alakját. Mondjuk, ez az egyetlen program, amit igazán várok, hogy egy kicsit a nővéremmel legyek, és szemtől szemben beszéljünk. Két éve nem voltam otthon, nemhiába, nehéz megfelelni anyám elvárásainak.

A csomagom legnagyobb részét az ajándékok teszik ki, igyekszem bepótolni, hogy tavaly a munkára hivatkozva nem utaztam el hozzájuk. Amcsi cuccok, ahogy anyám mondaná, de a nővérem gyerekei imádják ezeket. Mesekönyvek, új PS-játékok, szigorúan a Disney-stúdió által jóváhagyva, anyámnak néhány csak New Yorkban kapható parfüm, és amcsi könyvek. Mindig úgy tesz, mintha nem kedvelné, de tudom, hogy imádja ezeket a puhakötésű regényeket. Ugyan olvashatna e-book olvasón is, két éve azt kapott tőlem ajándékba, de azt mondja, szereti a papír illatát.

Apámnak szivardoboz és szivar, Marconák, nővérem férjének amerikai focis relikviacuccok. Rose-nak, a legjobb nővérkének a világon, festőkészlet, mókusszőr ecsetekkel és a legprofibb kenőkésekkel. Ugyan mostanában nem szokott, mert a gyerekek miatt nincs ideje, de régebben sokat és gyönyörűen festett.

Kész a pakolás. Gyors zuhany, és már hanyatlók is az ágyba. Talán a sör jótékony hatása, de szinte azonnal álomba merülök. Hajnalban arra ébredek, hogy csuromvizes vagyok, és megint autóbalesettel álmodtam.

A francba!

Felülök az ágyban, körbenézek. Veszek néhány mély lélegzetet, megvárom, amíg a testem is hozzászokik ahhoz, hogy valóban az ágyamban vagyok, nem egy baleset helyszínén, ahol külső szemlélőként zakatol a szívem. Csupán az elmém játszik velem. Megint az a visszatérő rémálom, amihez még mindig nem tudtam hozzászokni, pedig az utóbbi években sokszor kínozott.

Oldalra nyúlok az ágy melletti éjjeliszekrényre, és kortyolok az odakészített pohár vízből. Magam felé fordítom az órát, tisztán látom, hogy 4:44 van rajta. Még visszahanyatlom a párnámra és állig betakarózom, mintha ez megvédhetne a saját rémes agyszüleményeimtől.

Behunyom a szemem, de csak nem tudok visszaaludni, így gondolatban elkezdem költeni a lottónyereményt. Erre mindig sikerül elaludnom. Egy szabály van, saját magamnak utoljára választhatok ajándékot. Soha nem jutok el addig a pontig, hogy magamnak is elképzelném, mit veszek, általában a második körnél, Anne barátnőm tengerparti nyaralója berendezésénél, elalszom. Na jó, néha apámnak veszek egy halászhajót, arra még futja ébren.

Most is ezzel próbálkozom. Még jobban összekucorodom, és elképzelem, hogy anyámnak mit ajándékoznék a nyereményből. Mindig ő a legnehezebb. Talán megvenném neki a laytowni bowlingklubot, hogy saját egyesületet tudjon csinálni a többi korabeli nővel. Nagy sárgás kőépület ódon ablakkal. A nyereményből futná a felújításra. Más nem is jut már az eszembe.

DECEMBER 21.

Az ikerlángunk katalizátorként csapódik az életünkbe. Nincs választásunk. Átaluk néha a józan ész is áthágva, ösztönből megéljük a magasságokat ugyanúgy, ahogy gyötrődünk, és tanulunk a mélységekből.

Mint mindig

Zara

Persze az ébresztő nem csörög időben. Kapkodva öltözöm, csak remélni tudom, hogy nem hagyok itthon semmit, majd sietősen a felvonó felé iramodok és mint egy őrült nyomom a gombjait. Megint késésben vagyok. Pechemre pont most döglik be a lift. Szerencsére nem a huszadikon lakom, de így is totál káosz amíg leérek a két emeletnyi lépcsőn a két bőrönddel. A taxim már türelmetlenül vár a ház előtt, csoda, hogy nem happolta el senki. Bevágódok a hátsó ülésre és nagyot sóhajtok.

Biztos vagyok benne, hogy már születésem előtt megátkoztak, hiszen két héttel később születtem a vártnál. Ráadásul kislánykorom óta szinte mindenhol elkések. Ez olyan karma dolog lehet. Nem zavarna, ha nem érezném mindig azt, hogy lemaradok valamiről.

Tudjátok, ha mindig legutolsóként csöppensz be egy buliba vagy a vizsgáidra, elszalasztasz olyan dolgokat, amiket aztán egész életedben bánsz. Persze, nem jelent sokat, ha az ember késik tíz percet mondjuk a műkörmösétől, vagy amikor azt a pár apró tetkót varrattam magamra, akkor sem volt gáz az a plusz

negyedóra, de most épp a reptérre sietek. És az a baromi nagy gép, amire nehezen a karácsonyi forgalomban jegyet kaptam, kábé kétszáz utassal együtt tuti nem vár rám. Rápillantok az órámra, egy kicsit elhomályosul a kép. Pislogok kettőt, visszaélesedik.

Sietnék, de iszonyat nagy a dugó, így csak állunk a forgalomban.

A homlokom a taxi ablakának támasztom, és figyelem, ahogy a havas esőcseppek egymásután csurognak le az üvegen. A leheletem párát képez, elmosódik tőle a kora reggeli napfény. Rajzolok egy szomorú fejet az ablakra. Pont-pont lefele konyuló vonal.

- Nyugi, odaérsz - szól mellettem a hátsó ülésen Paul. Lazán ölébe ejtett karja arról árulkodik, hogy ő nem aggódik. Jó neki.

- Hja - nyögöm felé, mert én elég szkeptikus vagyok a témában, mire a taxisofőr kérdőn hátrafordul.

Rázom a fejem, hogy semmi, semmi baj nincs, nem neki szóltam. Fura képet vág, és visszafordul a forgalom felé. Már megszoktam az emberektől ezt az érteden arcot, így inkább kifelé bambulok az ablaküvegen, és halványan reménykedem egy karácsonyi közlekedési csodában.

A New York-i utcák káprázatosak ilyenkor, az összes üzlet ünnepi díszkivilágításban pompázik, égősorok díszelegnek a karácsonyfákon, és minden harmadik bolt előtt egy Mikulás-ruhába öltözött pasi ácsorog. Épp egy pékség előtt rostokol a

taxi, nagyon finom illatok szöknek be még a zárt ablakon keresztül is.

Már vagy húsz perce állunk egy helyben, épp azon filózok, hogy hagyom az egészet a fenébe, kiszállok, és cukros fánkokba ölöm a bánatom, mikor körülöttünk dudaszó hallatszik, és a kocsisor mind a négy sávon elindul. Elöl a kereszteződésben épp elvontatják a lerobbant buszt, és egyből oszlani látszik a dugó.

A fenébe. Pedig már kezdtem beletörődni abba, hogy nem érek oda anyámékhoz Laytownba az ünnepekre. Nem bánnam, ha nem kellene átszelnem az óceánt és elrepülnöm egyenesen Írországba. Nemhiába költöztem New Yorkba. Ráadásul simán elviselném, ha elmaradna az ilyenkor szokásos faggatás, hogy mikor lesz már családod Zara, mikor lesz rendes állásod Zara és mikor érkeznek a gyerekek Zara...

Mintha csak és kizárólag az lenne a normális élet, hogy kilenctől ötig ülök egy irodában, férjhez megyek, és mint egy gép, cuki pelenkásokat gyártok. És nekik a belsőépítészet nem munka, hanem csak bútorok tologatása. Bele se gondolnak a helyzetembe...

Persze Rose, a nővérem jeleskedik anyám elvárásainak teljesítésében. Már hét éve összeházasodtak Marcóval, a gimis szerelmével, és anyám pletykái szerint, épp igyekeznek a harmadik gyereket összehozni. Ő anyám szeme fénye, nem csoda, társadalmilag és szociálisan is kocka típusú, példás életet

él. A nővérem jó fej meg minden, telefonon rendszeresen beszélünk, szeretem, de mindig is ő volt anyu kedvence.

Persze könnyű neki. Sőhajtók egyet, amikor meglátom a táblát, a reptér már csak öt mérföld. Paul nem bírja ki mellettem, be kell szólnia.

- Abbahagyhatnád a folyamatos agyalást anyádon. Kifejezetten mélyíti a homlokráncaidat.

Nem szólok vissza, mert tudom, hogy a gondolataimba lát. Mindig is belelátott már a kapcsolatunk kezdetekor. Csupán felé pillantok, és egy kicsit elhúzom a szám, de hasztalan, folytatja.

- Engem nem versz át, Zara. Az, hogy folyamatosan neki akarsz megfelelni, nem tesz jót neked.

Tudom, de nem felelek neki hangosan, inkább mély levegőt veszek és elfordítom a fejem. Tök felesleges, megtanultam már, hogy úgyis mondja a magáét. Folytatja is:

- Mi lenne, ha egyszer úgy éreznél, hogy nem agyalsz azon, hogy megfelelj nekik.

- Nem tudom - suttogom, mert tényleg fogalmam nincs, milyen az az érzés, vagy milyen lehet az a karácsony, amikor nem akarok megfelelni senkinek. Ezért félve, de idén végre az ünnepekkor elmegyek hozzájuk.

A taxisofőr hátraint, hogy mindjárt ott vagyunk. Rámosolygok a visszapillantóban, és konstátálom, még pont elérem a gépet. Oké, ha már rááldoztam egy rakat időt és egy valag pénzt, egy repjegyre a szülővárosomba, nem gáz, hogy

kiértünk időben. Azt tervezem, stresszlevezetésnek, hogy minden reggel futni fogok a parton, talán akkor jobban bírom majd anyám beszélésait, és jobban kitisztulnak a gondolataim távol New York zsibongó mindennapjaitól.

Ebben a pillanatban üt be a felismerés, nem pakoltam be a futócipőm. A francba! Akkor nincs választásom, csak legyen anyám szokásos puncsából jó sok. Vagy Rose-tól kölcsönkérek egyet. Gyorsan előveszem a telefonom, írok neki egy üzit. Hátha még nem késő, és még nem indultak el anyámékhoz.

A fejünk felett egy gép zúg el, épp leszáll. Engem a hideg ráz ki ezektől a vasmadaraktól, de másképp nem juthat el az ember egy másik kontinensre viszonylag rövid idő alatt. Eskü, fogalmam nincs, hogy a viharba marad fenn az égben egy több tonnás gép. Szerintem ez fizikai képtelenség, inkább valami varázslat lehet, hogy az emberek ilyen szerkezetekkel utazgatnak.

Ráadásul most az ünnepek miatt nincs közvetlen járat, át kell szállnom Frankfurtban, onnan repülök Dublinba, apu szerencsére kijön értem a reptérre.

Mennyivel egyszerűbb lenne az élet, ha New Yorkból egyenesen Dublinba repülhetnék. Mondtam már, hogy utálok repülni?

A taxi pont a bejáratnál áll meg, kifizetem, a sofőr kipattan és kiveszi a csomagokat, majd búcsút int, és pár méterrel arrébb felvesz egy turistát.

Megrázom magam, és elindulok. Paul mellett lépdel, és még mindig lelkizik.

- Tudod Zara, nem ilyennek ismertelek.

- Hát milyennek ismertél? - torpanok meg, mert néha annyira idegesít, hogy ki se tudom mondani. Néha pedig annyira fájó a kettőnk között lévő dolog, szinte nem talállok rá szavakat.

- Boldognak.

- Azok az idők elmúltak, Paul.

- Tisztában vagyok ezzel a ténnyel... - hajtja le a fejét. Barna hajából néhány hosszabb tincs előrelibben. Tesz egy körző mozdulatot a lábával, mintha nem tudna mit kezdeni a helyzettel.

Hát én sem tudok.

Vannak pillanatok, amikor legszívesebben elfelejteném mindazt, ami kettőnk között volt, bár szerintem ez sosem fog menni.

- Indulnom kell, Paul. Szükségem van egy kis gondolkodásra.

Felnéz, szomorúságot látok a szemében. Legszívesebben megölelném, de sok minden visszatart. Pedig néha még mindig azt gondolom, ha visszatekerhetném az időt, akkor minden megoldódna. Együtt lennénk, és kézen fogva utaznánk a szüleimhez, boldogan. Átölelhetném, odabújhatnék a mellkasára és hallhatnám a szívverését.

De azok az idők már elmúltak.

Megkeményítem magam, és mosolyt erőltetek az arcomra.

- Biztosan nem akarsz, hogy veled menjek? - kérdezi, mintha ez lenne az utolsó alkalmunk.

- Biztosan-bólogatok-Megleszek Te is tudod, sok mindenben szeretnék változtatni a jövőben, és még azt sem tudom, a munkámmal kapcsolatban hogyan döntök. Szeretnék egyedül gondolkodni, Paul. Kérlek, értsd meg!

Alig mondom ki, máris hiányzik. Tudom, abszurd dolog, még mindig ennyire ragaszkodnom hozzá. Ez az egész, ami köztünk van, vagy nincs, annyira fáj, hogy csak negyed másodpercre merek belegondolni, elhessegetem, és másra próbálok koncentrálni.

- Indulnom kellene.

- Sajnálom - hajtja le a fejét, pedig még egyszer a szemébe akartam nézni, hogy tudjam, nem vagyok egyedül. Hogy legyen egy olyan pillanatunk, amiből erőt meríthetek, amikor anyám épp a szapulós és roppant kritikus pillanatait éli.

- Nem kell, ne sajnáld... - nyögöm, mert nem akarom sokáig húzni a búcsúzkodást, felesleges.

- Oké, akkor nem sajnálom - döccen a sarkára, majd talpra zsebre dugott kézzel, és szimplán csak mosolyog. Azután kinyújtja rám a nyelvét, amitől vihognom kell.

Igen, Paul mindig értett hozzá, hogyan vidítson jókedvre. Sokszor viselkedett úgy a kapcsolatunkban, mint egy éretlen kamasz, pedig öt évvel volt idősebb nálam.

- Mennem kell - intek, és egyéb búcsú nélkül elindulok a becsekkolókapuk felé.

- Azért hívj, ha baj van!

- Persze - kiáltom vissza.

- Tudod a számom-vihogja, majd a hüvelykujját és a kisujját úgy tartja a füléhez, mintha telefonálna.

- Tiszta hülye vagy - vetem még oda, és kissé savanyú képpel jutalmazom a szarkazmusát.

Beszállás

Zara

Csak ne utálnék annyira repülni!

Plusz ennek a zárt folyosónak, amin jelenleg a kézipoggyásszal a többi utassal hömpölygők, és a hozzám préselődő ismeretleneknek olyan bűdös szaga van, hogy mindjárt kidobom a taccsot.

A gépen a 17B ülés az enyém. Nem ablak mellé szól, ez azért megkönnyebbülés. Szerintem az utóbbi időben a „mitől pánikolok”-listámhoz kezd a magasságtól való félelem is társulni. A fene se akarja nézegetni a földet több ezer méteres magasságból.

Megtalálom a helyem, nagyjából a gép közepén, a szárny környékén. Most még simán ki merek nézni az ablakon, hogy a földön vagyunk. Betuszkolom a kézipoggyászom és a kabátom a fejem fölé, majd a választott könyvemmel együtt lehuppanok. A mellettem lévő 17A hely még szabad. Remélem, valami jó nagy ember ül mellém, hogy még véletlenül se tudjak kinézni az ablakon.

Csalódásomra egy öltönyös, magas és egyáltalán nem testes férfi lép az ülésem mellé.

- Elnézést, az az én helyem - int a beszállókártyájával.

Nocsak. Ez a pasi tényleg öltönyt választott outfitnek egy majd nyolcórás repülőútra? A márkás bőrcipőjével sem cserélnék az út végére.

- Ja persze, gyere - huppanok ki az ülésből. Felállók, és megcsap az illata. Basszus. Ugyanazt a kölnit használja, amit anno Paul. Beledobban a szívem, ahogy az a fűszeres, de sportos illat bekúszik az orromba.

Leül, egyenes háttal elfészkeli magát. Én is visszaülök, magam alá húzom az egyik lábam, és tovább olvasok. Ilyenkor mindent megteszek, hogy eltereljem a gondolataimat arról, hogy egy vascsőben mindjárt felemelkedek az égbe.

A szemem sarkából látom, hogy a pasas nem feltűnően, de egyértelműen a karomat pásztázza. Tudom, a tetkóim. Az alkaromon egy P betű, kitalálhatjátok miért, és két kártyalap, a szív király és a pikk dáma, egy órával, mellettük egy kisebb álmofogó, tollakkal. Egy régebbi koponyaminta, rózsa és kisebb motívumok feljebb. Tényleg el lehet rajtuk időzni, ha az ember alaposan meg akarja nézni őket.

A férfi mellettem most félrebiccentett fejjel próbálja alig észrevehetően, a feliratot kibogarászni a felkaromon. Nem fog menni, végigfut a bicepszemen, a fele eltűnik a karom hátsó részén.

Szokás szerint megjelenik a stewardess, és magyaráz, mutogat, majd ellenőrzi az öveinket. Szuperül alakul a görcs a gyomromban, inkább olvasok tovább, talán attól elmúlik.

A következő utaskísérő rám szól, hogy tegyem el a könyvem, indulunk. Mi a fenének, mindegy, próbálok nem arra koncentrálni, hogy a fületem szinte kettéhasítja az a morgás, ami kijön a repülő motorjából. A görcs a gyomromból felkúszik a torkomig. Hirtelen a gyorsulás az üléshez nyom, behunyam a szemem, és megpróbálok belekapaszkodni a kartámlába.

De nem abba sikerül, hanem erősen megfogom a szomszédom, az öltönyös fickó kezét. Mintha mi sem történné, rákulcsolja az ujjait az enyémre. Úgy szorítjuk egymást, mintha az lenne az egyetlen fix pont az Univerzumban.

Addig így maradok, amíg azt nem érzem a fenékemben, hogy már nem zakatol a gép, és simán haladunk. Eltelik néhány perc, mire ki merem nyitni a szemem.

Mellettem a pasi még belenyomódva az ülésbe, egyenes háttal, összeszorított szájjal és behunyt szemmel ül. Picit megmozgatom a kezem, amit szorít. Nem moccan.

Talán meghalt? Basszus én vagyok ilyen hatással a pasikra?

Pár pillanat múlva megmozdul, felém fordítja a fejét, és kinyitja a szemét. Gyönyörű zöldeskék tekintete riadtnak tűnik. Mint aki félálomból ébredt, rám mosolyog, és ráeszmél, hogy az ujjait még mindig erősen az enyémbe kulcsolja. Szégyenlősen elengedi, mire visszamosolygok.

- Köszönöm - rebegem, hogy mégse legyen ciki, elvégre én markoltam meg őt, majd félrenézek. Más kérdés, hogy ő is

ugyanezt tette velem. Totál fura a helyzet, sosem történt ilyen velem.

Kicsit mind a ketten fészkelődünk az ülésben. Basszus, miért kínos a csend közöttünk? Hol a könyvem?

Blamázs

Manish

Bassza meg, fogalmam nincs mit kell ilyenkor mondani. Talán elnézést kérjek?

Sosem szorongattam még így egy vadidegen nőnek a kezét. Félelmünkben olyan erővel fonódott össze a kezünk, hogy az már biztonságot adott. De attól még teljesen gáz ez az egész helyzet.

- Chh - jön ki a fogaim közül, mire a nő kérdően rám pillant.

- Mondtál valamit? - fordul felém, és barna szemével a tekintetem kutatja. Egy vörös tincs kiszabadul a füle mögül, és előresiklik az álla vonalán. Odanyúl, visszaigazítja a füle mögé, közben az alsó ajkába harap, majd rám mosolyog.

Pásztázom az arcvonásait, és megragadok szája telt ívénél. Hirtelen úgy érzem, kiszárad a szám, nyelek egy nagyot, nem tudom, mennyit időzöm az ajkán, de elmosolyodik, és kicsit lejjebb szegi a fejét. Pislogok párat, és újra felveszem a szemkontaktust.

Jézusom, mi történik velem?

Talán illetlen dolog végigstírölnöm, de tök mindegy. Jó a csaj. Mondjuk, most már tényleg meg kell szólalnom, ez a csend kezd

nagyon kínos lenni. Megrázom magam, nem is tudom, mi hozott zavarba.

- Az előbbiért... nos... - pillantok rá, és emelem fel az állam. Még nem találtam ki, mit mondhatnék, de biztosan nem kérek bocsánatot, inkább elharapom a mondat végét.

- Áhh, tényleg köszönöm a támogatást, tudod, nagyon nem szeretek repülni, de látom, neked sincs ínyedre - kacsint rám.

Hát ez cuki. Átvállalja ezt a fura dolgot így ismeretlenül? Most erre mit mondjak? Érdekes a csaj.

- Sajnos csak így lehet gyorsan nagy távokat megtenni - bólintok.

Szemem ismét az arcára téved. Kicsit köhintek, és ahelyett, hogy újabb hosszú bambulásba kezdenék, inkább elfordítom a fejem, és kinézek az ablakon. Hegyvonulatok emelkednek alattunk, majd megjelenik az óceán.

Próbálok beleveszni a látványba, de a kíváncsiságom nagyobb, nem bírok magammal, lopva visszanézek a karjára.

- Egyébként Zara vagyok - nyújtja felém a tetovált kezét.

Most, hogy közelebb van, simán végigfuttatom rajta a szemem, próbálok kivenni a mintákat, talán valami óra vagy mandala. Már az első pillanatban, amikor leültem mellé, az a fura gondolat futott át az agyamon, milyen jó lenne megérinteni a bőrét, és kibogarászni ezeket a mintákat. És mi lehet az a felirat? Agyrém, hogy ilyeneken gondolkodom!?

De csak kezét rázunk. Furcsa és távolságtartó érzés, ahhoz képest, ahogy egymásba kapaszkodtunk az előbb.

Jézusom, mi van velem? Szedd össze magad, Manish!

- Manish Layton, a Baarns & Portertől - mutatkozom be, és végre sikerül a szemébe nézнем. Mély pillantást vetek rá, kutatom a tekintetét. Picit elpirul. Van ebben a csajban valami.

- Layton? - kérdezi, és furán mered rám. Úgy mondja ki a nevem, mintha már találkoztunk volna. Csak rémlene ennyi tetoválás és egy ilyen szemvillanás, biztosan az emlékezetembe ivódott volna ez a mézbarna tekintet, amivel rám néz.

- Igen, Layton - bólintok, és várom, mire akar kilyukadni. Bassza meg, nem tudom levenni róla a szemem. Közben az a rakoncátlan vörös tincse ismét az arcába omlik. Gyorsan a füle mögé igazítja, majd folytatja. Mosolyra készíti a mozdulata.

- Majdnem, mint a szülővárosom, Laytown.

- Bizonyára - bólintok ismét, és elszakítom róla a tekintetem, mert kezdenek kifejezetten helytelen gondolataim lenni ezzel a nővel kapcsolatban, és ezt az érzést nem tudom hova tenni.

- Végül is egy betű nem a világ - mondja mellettem önfeledten. - Hallottál már róla? Úgy értem, érdekes lehet a felismerés, hogy létezik a földön egy olyan hely, amit ugyanúgy hívnak, mint téged, nem?

Oké, visszafordulok hozzá. Nyílt tekintet, rám mosolyog. Nem tudom, hogyan fognak eltelni a következő órák, de kezd egyre furább lenni a helyzet. Át akartam nézni egy ügyiratot,

mielőtt Frankfurtban átszállók a Londonba tartó járatra, de mindez lényegtelenne vált Inkább beszélgetek vele.

- Nem hallottam még a helyről - válaszolok. Könnyed mosolyt ereszték meg felé. Tulajdonképpen sokkal szórakoztatóbb, mint az aktáim.

- Egy apró kisváros a tengerparton, Dublin felett - bólogat, és teljes testével felém fordul. Rátámaszkodik a karfára, úgy magyaráz, egy kicsit közelebb is kerül hozzám.

Azon kapom magam, hogy kedvem lenne megint megfogni a kezét, de hát mégsem tehetem.

- Neked sem volt egyenes járat Dublinba?

- Az ünnepek... - biggyeszi le gyönyörű ajkát. - Pedig utálok repülni.

- Nem is látszik - csóválom a fejem, mire felkacag. Nem vágom, mi ez az egész, de felüdülés ez a nő, ajándék, az utóbbi hónapok hajtása után.

- És te? Merrefelé?

- Londonban lesz egy tárgyalásom - felelem a tekintetét fürkészve.

Mi a fene fog meg ebben a csajban?

Időközben teljesen egyenesbe áll a gép, és a lámpák, amelyek azt jelzik, hogy kikapcsolhatjuk az öveinket, felkapcsolódnak.

Nem szeretem bevallani senkinek, hogy feszengek a repülőutak alatt. Valójában mindent utálok a repülésben, a kicsi üléseket, a télen is extra sebességgel belövellt hideget, azt a

különös szagot, a stewardessek műmosolyát. Na persze néhány stewardess sok mindenre kapható, de ha feltalálnák a teleportológépet, egészen biztosan azzal utaznék. Most viszont ez a nő mellett, hogy is hívják, Zata, Zara... teljesen leköti a figyelmem.

- Zara, ugye? - pocsék a névmemóriám, de valami azt súgja, ez a név nem fog egykönnyen kimenni a fejemből. Zara, Laytownból.

- Igen - pakolászni kezdi a könyvét, végigkísérem a mozdulatait.

- Azért ruhamárka névvel élni sem lehet unalmas.

- Hát, ott a pont, sokszor csúfoltak gyerekkoromban - bólint, majd az utaskísérő felé int. - Te kérsz valamit?

- Paradicsomlevet - felelem.

- Jaj, kérlek, olyat csak az öregek isznak.

- Nem tudtam... - mosolyodom el. Szórakoztat gúnyolódással vegyített kedvessége. Fura egy kombó. - Azért mégis meginnék egyet, mielőtt megöregszem - bólintok a stewardess felé. Zara gyömbért rendel.

Idő előtt

Zara

Jesszusom, egész jól érzem magam, szórakoztat ez a fickó. Mégis ki utazik öltönyben, használ halál laza szavakat, és feszeng annyira, hogy belém kapaszkodjon? Az elején csak figyelemelterelésből kezdtem vele beszélgetni, esküszöm, de ami történik köztünk, az meglepő.

Baromi rég nem éreztem úgy, hogy szeretnék beszélgetni egy fickóval. Mármint Paulon kívül, és nem számítanak a kollegáim sem, mert velük nem női-férfi szerepben diskurál az ember. Ezért is olyan furcsa ez a helyzet.

Amikor rám néz... vagy a számat figyeli és a tetkóimat fürkészi, arra eszmélek, hogy nőnek érzem magam mellette. Fogalmam nincs, mikor történt utoljára, hogy nőként voltam érdekes. Lehet, túlagyalom, de ez a Manish vicces és jó pasi, és az illata a legmélyebb, legszomorkásabb emlékeimet idézi fel, és amikor ránézek, a szívem mégsem csavarodik össze. Ráadásul folyton mosolyog. Emberemlékezet óta nem kacérkodtam senkivel, de ha a memóriám nem csal, ez azt jelenti, hogy bejövök neki. Egy pillanatra elgondolkodom, és hátravetem a fejem az ülésben. Fene kicsi a mozgástér, hozzáérek Manish vállához.

- Bocsi - rebegem.

- Nincs miért, rosszul vagy?

- Nem, csak egy kicsit zsong a fejem - felelem, de nem merem elárulni, hogy azért, mert amikor pár perce megfogta a kezem, vagy én fogtam meg az övét, a franc se tudja, valahogy minden megváltozott bennem.

Vagy ezer éve nem kulcsolódott össze a kezem egy férfiéval, már el is felejtettem, milyen érzés ez. Rémisztő és nagyon megnyugtató egyszerre.

Második pont, amin talán, de egyelőre csak talán, változtatnom kellene az életemben, hogy el kéne kezdenem randizni. De ez tényleg egy kérdőjeles pont. Nem állandó kapcsolatot akarok, csak élményeket. Gyertyafényes vacsorákról, őrült szexis éjszakákról, erotikusán fűtött táncról, érzéki vibrálásról. Olyan emlékeket akarok, mint a filmekben, amiket, ha megvakulok, vissza tudok majd idézni az emlékezetemben. Mindenesetre a randizást felírom a képzeletbeli „az új évben min változtatok” - listámra.

Egy: több idő a barátokra, kettő: alkalmi randik.

A mellettem ülő férfira pillantok, amikor leteszik elénk az innivalókat. Belekortyol a paradicsomlevébe, elfintorodom.

Na jó, nem kellene túlzásba vinnem, de olyan arcot vágok, amittől elneveti magát.

- Kóstold meg, nem olyan szörnyű.

- Nem vagyok az egészséges trutymákok híve.

- Ez nem valami zöld lötty, csak paradicsom - nyomja az orrom alá. - Egyébként azokat is meg lehet inni.

- Nem mondd, hogy valaha is lecsúszott olyan zöld trutyi a torkodon - hőbörgők, és átveszem a poharát. Beleszagolok. Nem annyira vészes az illata. - Fogadni merek, hogy nem magad miatt vitt rá a lélek.

- Jól látod - bólint, és kíváncsian figyeli, miként reagálok az első kortyra. Kigombolja, majd feljebb tűri az ingujját.

Belekortyolok az italába, csak enyhe fintorba húzódik az arcom.

- Hát nem lesz a kedvencem, de egy fokkal jobb, mint amire számítottam. Tuti egy csaj miatt ittál fitneszturmixokat ugye?

- Igen, az exem funkcionális trénerként dolgozott.

- Ez sokmindent megmagyaráz - húzom össze a szám, és végignézek rajta.

Élére vasalt nadrág, feltűrt világos ing, egy csepp felesleges súly nincs rajta, pedig én a pici pocak híve vagyok a pasiknál.

Úgy beszélek, mintha ezer faszim lett volna, pedig csak kettő, de mindkettő rendelkezett hastájékon némi cuki felesleggel, így szex közben nem bordásfalon pattogtam. Egyikőjüket sem próbáltam volna rávenni arra, hogy reggelente fusson velem, vagy teljes kiőrlésű zabkorpás kenyeret fogyasszon. És ez szerintem így van jól, nem vagyunk lovak.

- Te nem táplálkozol egészségesen? Én az exem nélkül is figyelek a vonalaimra.

- Dehogynem - bólogatok -, egészségesen eszem, és nem hülyeségeket, amik nem is esnek jól. Szerintem túlhájpolják ezeket a fitt-dolgokat. Ugyanúgy benne vannak az ízfokozók, a tömegnövelő és egészségtelen édesítőszeres meg az állományjavítók. Inkább azokat kellene kiirtani mindenki étrendjéből. Én megeszem a szalonnát fehér kenyérrel és vörös sörrel.

- Messze barangoltunk a paradicsomlevemtől - szögezi le, és kihörpinti az utolsó kortyot. - Mivel foglalkozol?

- Belsőépítész vagyok.

- Izgalmas lehet.

- Bizony. Imádom a munkám.

- Mesélj róla.

- Mindent szeretek benne. Csodás érzés megálmodni és eligazodni a terekben úgy, hogy maradandó, egyedi, és kényelmes legyen annak, aki használja - felelem.

Lehet, kicsit elkap a hév, mert amint visszanézek rá, meglehetősen széles vigyorral mered rám.

- Aha. - A vigyor csibészes tekintettel állandósul az arcán.

- Mi van? - kérdem, és kissé felé hajolok. Egymás szemébe nézünk, de több ez annál, mint aminek látszik. Vagy lehet, csak én képzelem?

Ám megborzongok, amint megérzem a bőrömön a lehetét, a szívem begyorsul, és muszáj egy kicsit hátrébb dőlnöm.

Basszus, nem először érzem, hogy egy kicsit kicsi ez a hely a repülőn, és talán meleg is van? Kellene egy kis személyes tér.

- Félre ne értsd, csodás, ahogy a munkádról beszélsz - hajol most ő közelebb hozzám. A bizsergés visszatér.

Mi a fene? Most mit csináljak? Totál elfelejtettem, milyen is flörtölni, és szerintem a pasi flörtöl velem. Belemenjek? Vagy csináljak úgy, mintha nem érdekelne az, ahogyan rám néz?

Uram atyám, mennyit agyalok.

Ölembe vehetném a könyvem, és úgy tehetnék, mint aki olvas, hogy nyerjek egy kis időt, de a pillantása éget. Jó értelemben.

Basszus, csak nem hagyhatom ennyiben ezt a dolgot. Annyira közel hajol, mindjárt az ölembe ül, picit én is felé fordulok, mire rendesen elhelyezkedik az ülésében. Most tényleg kacérkodunk egymással, vagy megint mindent túlgondolok?

- Koszi, szeretem a munkám - inkább rámosolygok.

- Én nem tudnék így mesélni a munkámról - ingatja a fejét.

- Mit is csinálsz annál a Barns és izénél?

- Baarns & Porter, és ügyvéd vagyok. Nemzetközi joggal foglalkozom.

- Áh azért repülsz tárgyalni, összeállt - mutatok a homlokomra, mire felnevet.

- Azért. De legtöbb esetben nem tudnék kitörő örömmel mesélni ezekről a tárgyalásokról.

- Az ügyvédi dolgok lelkileg biztosan bonyolultak. Az enyém alkotómunka. Sokszor kell olyan dolog mellé állnod, amivel nem értesz egyet?

- Pff - jön ki a száján, és fura arcot vág. Nem kellett volna ilyen nyíltan megkérdeznem? Basszus már megint nagy a szám. - Félre ne értsd, élvezem a munkámat, és szeretem megtalálni a megoldást, de mégsem tudnék így beszélni róla. Bár baromi sikeres vagyok, mégsem... hogy is fogalmazzak, még sincs bennem ez a szerelem, ami a te szemedben csillog, mikor a munkádról beszélsz. Irigyellek érte - hozzáér az alkaromhoz, mélyen a szemembe néz, majd visszaveszi a kezét, és hátradől. Levegőt sem kapok, és előnt a forróság. Talán csak meg akar fektetni, de ha ez így megy tovább, akár itt hanyatt dobom magam neki.

- Miért, nem szereted a munkád? - kérdem, és imádkozom, hogy az arcom ne hagyjon cserben, nem akarom, hogy tiszta vörösen lásson.

- Nem tudom - elgondolkodik. - Talán az érzések miatt. Benned annyi érzés van a munkáddal kapcsolatban.

Jézus, ha tudná...

- Úgy gondolod? - kezd normalizálódni a szívverésem.

- Biztos vagyok benne, hogy sokkal kreatívabb vagy nálam, és sokkal több jó dolog jut az eszedbe. Úgy értem, művészi. Az én agyam semmi ilyesmire nem képes. Még egy szalvétát sem tudok összehajtani a vasárnapi ebédhez.

Ezek szerint van családja? Nem az exét emlegette az előbb? Ez azt jelenti, hogy egyedül van?

Miért gondolkodom ilyeneken egyáltalán? Kellene egy kis idő. El akarom terelni a figyelmem arról, hogy kezdenek szexi gondolataim támadni Manishről. Pár pillanat kell csupán, hogy összeszedjem magam.

Előveszem a könyvem, belelapozok. Próbálok elmélyedni a sorok között, de egyszerűen képtelen vagyok felfogni, amit olvasok. A szemem halad, de nem állnak össze értelmes mondattá a szavak, mert az agyam teljesen másfele kerreg. Hátradőlök, kifújom magam majd támad is egy ötletem.

- Oké, ez egy idő lesz amíg Frankfurtba érünk, van kedved játszani?! - fordulok felé.

- Mire gondolsz?

- Szójátékra mondjuk?

- Rendben - bólint, és ismét arra a csibészes mosolyra húzódik a szája.

Életemben nem láttam még fickót, aki ennyit vigyorog. Basszus, nagyon szexi. Érdekes, amióta az orvos előállt azzal, hogy pár hónapon belül teljesen elveszíthetem a látásomat, azóta szeretem jobban megfigyelni a dolgokat. Ez a mosoly, amivel Manish néz, bugyiszagatóan érzelmes.

- Mondok egy szót, és vágd rá, ami elsőre az eszedbe jut.

- Mehet - helyezkedik el, mintha futóversenyen indulna, megfeszülnek az izmai.

- Hulahoppkarika - vetem be elsőre a nehézbombázót.

- Anyám - vágja rá, mire kérdően rápillantok. Azt hittem káromkodik, de nem, folytatja a gondolatmenetét. - Volt egy időszak, amikor folyton fitneszvideókat nézett, hulahoppkarikás edzéseket csinált - réved el a tekintete.

- Hja, már értem az előző barátnődet - morgom az orrom alatt, majd folytatom a következő eszembe jutó szóval. - Pillecukor.

- Tábortűz -vágja rá.

- Szerencse.

- Nem létezik - húzza össze a szemét.

- Jesszusom, dehogynem! Na, a következő szó a sörsátor.

- Honnan jutnak eszedbe ilyen szavak? Böfögés.

- Pfuuuuj! - szakad ki belőlem, mire felkacag.

- Egyszer a haverokkal még egyetemista korunkban elutaztunk Németországba.

- Ne is folytasd, ide érzem az Oktoberfest szagát - nyögöm. Rázom a fejem, de közben nevetek rá. Egyre hangosabbak vagyunk, az előttünk ülő hátranéz ránk egy szúrós pillantással. - Basszus, nem könyvtárban vagyunk - mutogatok előre, mire Manish keze a vállamra vándorol, és rám mosolyog.

Ismét ez a mosoly, te jó ég!

- Voltál te is? - suttog közelebb hajolva hozzám. Az ajka egy pillanatra a fülemet érinti, mintha ezer volt szaladna át a testemen.

- A sörmenyországban? Jaj, dehogy! - próbálom visszaállítani az egekbe szökött pulzusom. Mi a fenéért reagálok így egy férfire? - Az én kedvenc helyem inkább Báli, oda mindig is el szerettem volna menni, az őserdő és a tenger nem a berlini fal.

- És ha választanod kellene, koktél vagy sör?

- Nem vetem meg az ír sört, de igen, ha csak az egyik maradhat, inkább egy trópusi koktéllra szavazok - sóhajtok egyet.

- Most én kérdezek - helyezkedik vissza az ülésébe, és egy kicsit még feljebb tolja az ingujját.

- Okés.

- Karácsony.

- Hógömb.

- Nem fenyőfa vagy ajándékok?

- Nem, határozottan hógömb - bólogatok. - Kiskoromban nagyon akartam egyet, de nem vették meg nekem, aztán nagy nehezen összespóroltam a zsebpénzemet, tarháltam persze a nagy- szüleimtől is, megvettem egy olyan hógömböt, amiben egy világítótorony volt. Persze hazafele elejtettem a zacskót, és összetört. Apám megpróbálta összeragasztani, de nem sikerült.

- Oké, akkor karácsony és hógömb. A következő legyen... - Manish felszegi a tekintetét a plafonra, mintha onnan a repülőgép levegőkeringetőjének punnyadt bűdösén kívül bármi is érkezne, majd kinyögi: - Igazság.

- Mindennap - bólintok.

- Ja, tényleg nem lennél jó ügyvédnek - nevet, és esküszöm, van valami a tekintetében, amiért nem tudok rá haragudni a beszélása miatt. Talán a szeme sarkában összehúzódó apró ráncok, amik könnyed felhőtlenségét tükrözik. Furcsa egy kombó, kívülről élére vasalt öltöny és ing, belül pedig egy vicces, laza pasas.

- Na most én jövök - harapom be a számat, és lesz ami lesz, beviszem a lelki döfést: - Szerelem.

Egy pillanatra megfagy közöttünk a levegő. Basszus, én sem gondoltam, hogy ezt hangosan kimondom, de valamiért kijött a számon. Manishre nézek, elkomorul az arca.

- Most nem tudnék bevállalni egy ilyen érzést, de ha már az igazságnál tartunk, nagyon vágyom rá.

Közben végig a számat nézi. Nyel egyet, látom, amint az ádámcsutkája fel-le mozog. Nem tudom, mennyi idő telhet el. Nem moccanunk, csak fürkésszük egymás arcát.

Veszek néhány lélegzetet.

- Akkor jó, mert én sem - felelem. A mellkasomban mintha vákuum keletkezne, úgy szorul bele a levegő.

Mégis mi a fenét akarok? Én sem akarok kapcsolatot, ez én állapotom miatt ez lehetetlen. Azt sem tudom, miért kérdeztem ezt a hülyeséget, amikor én maximum alkalmi randikba fogok beleegyezni ezentúl. Az alkalmi randi gondolatára megnyalom az alsó ajkam, mire halkan felhördül.

Fogalmam nincs, mi a fene történik kettőnk között, és miért mondok ki olyasmiket, amiket a lelkem mélyén nem akarok. Ez valami varázslat lehet, de úgy vagyok vele, nem érdekel. Hiszen ez a repülőút nem tart sokáig, és pont alkalmas arra, hogy ne vegyek semmit komolyan. Ráadásul, ha pasitéma, akkor elvagyok Paullal, és a kettőnk között valaha létező, vagy nem is létező dologgal.

Ugyanakkor, ha visszanézek Manishre, valamiért vágyom az érintésére, a flörtre, ami kettőnk között folyik. Vágyom arra, hogy ismét megfogja a kezem.

Basszus, de bonyolult.

- Nézzünk egy filmet? - töri meg a csendet Manish.

- Oké, jó ötlet - egyezem bele, és a cipőimet lerúgva, magam alá húzom a lábaimat. - Mi van a kínálatban?

Szerencsére van videótár a gépen, így ha találunk valami közös filmet, nem kell semmiről beszélgetnünk az elkövetkezendő pár óra alatt.

Manish az órájára pillant, majd megnyitja a lejátszási listát.

- Tekintve, hogy még vagy hat órát utazunk, több film is belefér. Mit akarsz nézni?

- Válassz először te. Kíváncsi vagyok az ízlésedre - dobom fel neki a labdát. Tényleg érdekel, igazán sok mindenre lehet következtetni abból, hogy egy embernek mi a kedvenc filmje.

- Az ördög ügyvédje? - kacsint rám.

- Az nem egy baromi régi film?

- De tanulságos - bólint, és bekapcsolja a kijelzőt maga előtt. - Figyelj csak.

Elfészkelődők, és kicsit felé hajolok. A fülhallgató egyik részét átadja nekem. Egész közel vagyunk egymáshoz, mindketten odahajtjuk a fejünket az ülés kitámlázott részére, egymás mellé. A vállunk összeér, nem tudom, ez mit jelent. Egy kicsit elhúzódok, mire Manish a kezem után nyúl.

- Így kényelmesebb - és maga felé húz. Rendben, beleegyezem, bár kalapál a szívem, amint a vállunk összeér. Végül is elég kellemes. Elkezdődik a film, és Manish egyből kommentálja.

- Sosem vesztett még pert - bólogat, és jelentősegteljesen mutogat a képernyő felé. Oké, ez fontos a számára.

- Te vesztettél már?

- Egyszer - fintorodik el. Látom, nem akar róla beszélni, nem firtatom.

- De most nem fogok - szorítja meg a kezem. Belekapaszkodom, észre sem veszem, ez valami önkéntelen mozdulat volt.

Basszus, megint fogjuk egymás kezét. Mire ráeszmélek, gyorsan el is engedem, de a hiányérzet most nagyobb, mint az a különös érzés, amikor összeérnek az ujjaink.

Furcsa az élet. Amíg a hiányát meg nem éreztem, nem is tudtam, mennyire jó érzés az érintése. Végignézzük a filmet,

közben megesszük a kihozott szendvicset. Én sajtosat kértem, Manish csirkését.

- Hát én a csaj helyében a film közepén elköltöztem volna a pasitól - bólogatok, és hogy jelen- tősegteljesebb legyen a mondandóm, a bruschettámmal hadonászok előtte. Kiveszi a kezemből, beleharap, majd visszaadja.

- Miért? - fordul teljes testtel felém kérdőn.

- Mert ez a pasi munkamániás, őrült, és még az ördög is megszállta. Vagyis, ő maga az ördög sarja. Hogy a viharba nem veszi észre a csaj?

- Mert varázslatos - hajol egész közel, és megáll bennem az ütő. Olyan közel van a szánk egymáshoz, ha valami szerelmes filmben lennénk és elindulna valami romantikus zene, mondjuk a Mad About You, azonnal megcsókolnánk egymást.

De nem filmben vagyunk, így megacélozom magam, és hátrébb hajolok, mintha nem éreztem volna azt a vonzódást, azt a nyomást a mellkasomon, amitől még most sem kapok rendesen levegőt.

- Te nem költöztél volna el? - megkísérlek visszatérni a filmes témához, és próbálom majd kieső szívemet a helyén tartani.

- Dehogysis - int, és röhög.

- Manish, ez nem normális.

- Azt mondják, egy jó ügyért el kell adni a lelked.

- Egy eredeti Arne Jakobsen lámpáért inkább - kacsintok rá.

- Na, az azért nem ugyanaz.

A film végére úgy utazunk egymás mellett, mintha ezer éve ismernénk egymást. .

- Most én választok - veszem át az irányítást, magam felé fordítom a képernyőt. Átböngésem a kínálatot. Gondolkodóba esem, hogy egy rajzfilmet, vagy egy romantikusát válasszak.

A rajzfilmnél maradok, az biztonságosabb, tekintve az előbbi álmodozásaimat.

Rányomok az *Ariéira*.

Manish furcsán mered rám.

- Nem mondd! Tényleg ez a kedvenc filmed?

- Láttad?

- Nem.

- Nem akarom lelőni a poént, de nekem abszolút kedvenc, mert gyermeklelkű vagyok, plusz iszonyú jó a grafikája, ezenkívül szeretem a happy endet, és imádom, ha valóra válnak egy nő álmai.

- Azért jobb, ha tudod, hogy a mesékkel ellentétben, az életben a rosszfiúkból egyáltalán nem lesznek jófiúk - ingatja a fejét.

- Csak az ügyvéd beszél belőled, ne rontsd el a naiv életfelfogásom - kacagok rá, pedig még mindig megrökönyödött arcot vág.

Közben az egyik kezét felemeli, és a tincset, ami az arcomba esett, visszaigazítja a fülem mögé. Megint belém ragad a levegő.

Vajon ő is így érez? Vagy neki csak egy flört a többi közül? Olyan bárkit megkaphatok, bármikor nyerhetek életfelfogás?

- Sosem néztem mesefilmeket - ingatja a fejét.

- Atya ég, ki nevelt, egy sárkány? - acélozom meg magam.

- Nem egy, kettő - húzza félmosolyra a száját, de aztán elkomorul az arca.

Mégis milyen gyerek nem néz mesefilmeket? Basszus, rossz pontra tapinthatam, nem kérdezek többet. Reflexből ráfogok a kezére, és megsimogatom a kézfejét. Ettől egy szomorkás, de hálás mosoly suhan át az arcán. Akkor neki is jólesik az érintésem, rendben.

- Na, nézhetjük?

- Naná - dől hátra. Odaadom neki a füles felét, elhelyezkedünk. Kérdés nélkül nekidőlök a vállának, ő pedig a fejét a fejemre hajtja.

Meglepően jó ez a nyugalom és harmónia, még ha a szexuális vibrálás néha meg is jelenik köztünk.

Vagy ezer éve nem éreztem ilyet. Főleg, hogy közben vagy tízezer méter magasan repülünk, amitől azért általában kiver a frász. Olyan, mintha kölcsönvettem volna egy szeletet valaki más mindennapjaiból, aki boldog életet él.

Végignézzük a filmet, szerintem én elszundítottam közben, mert kimaradt egy rész, pedig az a kedvencem, amikor Ariel saját magát és egész addigi életét feladva, lábakat vásárol, hogy Eric után eredhessen.

- Na, tetszett? - nyújtózom.

- Tanulságos - néz felém huncutul.

- Mármint?

- Nem biztos, hogy megéri habléányokban hinni, és eldobni mindened.

- Jézusom, megint kibújt belőled az ügyvéd!

- De mégis, ki adná oda egy érzékszervét egy másik emberért?

- Szerintem sokan. Legalábbis remélem.

- Javíthatatlanul optimista vagy-nyúl a vállam felé és megsimít.

Megborzongok ahogy az ujjai a bőrömhöz érnek.

- Te meg javíthatatlanul pesszimista. A világ jó hely, csak nem mindig vagyunk képesek észrevenni - jön ki a számon.

Akár meg is fogadhatnám a saját tanácsom.

Föld és hó

Zara

Késő este van, mire Frankfurt fölé érünk. Ki sem látok az ablakon, nem látom a megszokott éjszakai fényeket, amiért legalább megérné éjszaka repülni. Bele se gondolok, hogy talán ez mindörökre így lesz. Áthajolok Manish felett, hatalmas gomolygó, sötét felhő hömpölyög a gép körül. Ő is kikémlel velem az ablakon.

Amint elkezdünk ereszkedni, hópelyhek csapódnak az ablakra, egyre sűrűbben. Bemondják, hogy hamarosan leszállunk, de még mindig nem látunk semmit. A gép zötykölődik, érezhetően dobálja a szél.

Manish rám néz, apró kétséget látok a szemében felvillanni, én pedig beharapom az ajkam. Mindketten félünk, de egy szót sem ejtünk erről. És nem az elmúlástól, ahhoz én legalábbis már hozzá vagyok szokva, valami mástól tartunk mindketten.

- Manish - szólok, és felé nyújtom a kezem.

- Zara - felém fordul, ha az öv meg nem akadályozná, egészen rám hajolna, a másik keze a derekamra siklik, amennyire tud, magához húz.

A vállára hajtom a fejem, jólesik a közelsége. Ad egy puszit az arcomra, beleborzongok. Átkarolom. Az ülésekhez szögezve

öleljük egymást.

- Minden rendben lesz - suttogja.

- Tudom-válaszolom halkán, mire a gép ismételtelen belengeti a szárnyait a nagy szél miatt. Bár biztatjuk egymást, szerintem tuti nem hisz egyikőnk sem abban, amit kimond. Ebben a pillanatban meghalljuk a zúgást, ami azt jelzi, hogy a gép kiengedi a kerekeit, és olyanok vagyunk, mint két összefonódó lélek, akik egymás jótékony hazugságából nyernek biztonságot. Mindenesetre működik. Kapaszkodunk egymásba, én behunyom a szemem, nem tudom, Manishnek nyitva van-e, mindenesetre óráknak tűnő percek múlva földet érünk.

Lefékez a gép, elengedjük egymást. Kicsit zavartan belenézek a szemébe, ő is zaklatott, érzem. Kicsatoljuk az öveinket, és a többiekhez hasonlóan elkezdjük némán összeszedni a cuccainkat. Felállók és levarázsolom a kézipoggyászm a csomagtartóból. Manish segít, de még mindig nem szólal meg egyikőnk sem.

Csak most látom, hogy egy bő fél fejjel magasabb nálam, és annak ellenére, hogy vékony testalkata van, egész széles a válla. Talán kajakozhatott fiatalkorában, vagy a természet áldotta meg ezzel a férfias vállszélességgel, mindenesetre jól áll neki.

Kiaraszolunk a többiek után a folyosóra, némán. Nem is tudom, mit mondjak neki, hiszen elválnak útjaink.

Jó ez így. Azt hiszem...

Csendben lépdelünk egymás mellett, Manish nem tágít mellőlem, amíg ki nem érünk az utas folyosóról a váróba, majd a hatalmas aulába, ahol az átszállásokat bonyolítják.

- Nos, csajszi - fordul felém, összehúzza a szemét, amitől megjelennek nevetőráncocskái a szeme csücskénél, rám mosolyog. Rendíthetetlen a vigyor az arcán, basszus, jó lenne tudni, mire gondol. És mit nem adnék azért, hogy rend legyen az én fejemben is.

Ebben a pillanatban annyit érzek csupán, hogy szívesen töltöttem vele az időmet. És mindemellett azt is érzem, hogy nem akarom bonyolítani az életem egy párkapcsolattal, de valamiért nem szívesen szakadok el Manishtól. Csomó hátulütője van egy szerelemnek, jó ez így, ahogy most vagyok, egyedül. Az egyedüllétben nincs csalódás, és ha belegondolok, mi fog történni velem, biztosan nem akarok senki nyakán különnc lenni.

- Nos... - visszhangzom.

Közelebb lép, és felém nyújtja a kezét.

Mi van? Ezek után kezét akar velem fogni? Hát milyen pasas ez? Kissé sértődötten, mert minimum egy ölelést vártam volna, én is odanyújtom a kezem.

Megfogja, kezét rázunk. Tuti látszik valami az arcomon. Ez mindig bajba sodort, nincs pókerarcom. Ha sikerült is befognom a nagy számat, akkor is minden, amit érzek, kiül az

ábrázatomra, már gyerekkorom óta. Most is látható a csalódásom, mert megszólal.

- Rohadtul nem kenyerem a búcsúzkodás - beharapja a száját.

- Nekem sem - rántom meg a vállam. Próbálok lazának tűnni, és olyanak, mint akit egyáltalán nem hatott meg ez az egész furcsa utazás. Nem is.

- Hát akkor ne búcsúzkodjunk.

- Hát akkor nem-viszlát - felelem, és sarkon fordulok. A szívem hevesen kalapál, csak tudnám, miért. Belelovalom magam egy nem létező valamibe, egy flörtbe egy idióta gépen, amikor pont megfogadtam, hogy lazábban kellene vennem az ilyeneket. Ilyen balfékségre nincs szükségem, érzelmileg stabilnak kell maradnom. Ő amúgy is jobbra megy, én meg balra. Én Írországba, ő Angliába. Még egy rendes dugás se lenne belőle, jobb ez így.

A fejemet felszegem, és bár marha kíváncsi vagyok, utánam néz-e, nem fordulok meg. Az túl magas labda lenne. Csak lépdelek, fojtogató csalódottsággal a torkomban.

Elmúlik, elmúlik - mondogatom magamban, de a kíváncsiságom nem hagy nyugodni. Odapillantok a reptér várójának üvegfelületére. Kint eszeveszett módon hull a hó, a viharszerű szél még jobban összekuszálja a levegőben a pelyheket. Viszont az üvegfelületen szerencsésen tükröződnek a benti dolgok is, Manish pedig még mindig ugyanott áll, és néz utánam.

Csak azért sem fordulok meg.

Jó ez így Zara, jó ez így, elmúlik... - mantrázom tovább.

Elgyalogolok a kijelzőig, és megnézem, honnan indul a járatom Dublinba.

És ekkor áll meg bennem az ütő.

Többen állnak körülöttem, és már hallom az elégedetlen hangokat. Néhányan szitkozódnak, ki angolul, ki a saját nyelvén. Spanyolul még értem is a káromkodást, volt egy spanyol csoporttársam a főiskolán, annak minden előnyével és hátrányával.

Még egyszer felnézek, ellenőrzöm hihetek-e a saját szememnek, de ekkor már a hangosba is bemondják: határozatlan ideig törölték az összes járatot, egyik gépet sem engedik felszállni a hóvihár miatt.

- A viharba - mondom ki hangosan, aztán röhögők a saját viccemen. Mindegy, valahogy csak elleszek, amíg felszállhat a gépem.

Csak azt kellene tudni, ez vajon mennyi idő? Pár perc, pár óra? Pár nap?

Benyúlok a hátizsákomba és előveszem a telefonom. Bekapcsolom, várok egy kis ideig, amíg magához tér. Észveszejtően sok idő, amíg hálózatot keres, mintha a Holdon lennénk. Hangosan kieresztem magamból a levegőt, fújok egy nagyot, és arrébb állok egy ital automata mellé.

Biztos a rossz idő miatt nem talál ez a fránya mobil térerőt.

Pénzzel mindent lehet

Manish

Szétvet az idegesség. Ezt nem így terveztem. Oda kellene érnem huszonkettedike délelőtt tízre. Oltári nagy gáz lesz, ha nem vagyok ott.

Rápillantok az órámra, és megcsóválom a fejem. Ránézek a nagy kivetítőn villódzó órára, de gyakorlatilag ugyanazt látom, és ez felcseszi az agyam. Ez már baromira nem fog menni, alig két óra, és éjfél. Ezt elcsesztem. Itt rostokolok Frankfurtban, egy reptéri váróban, és senki nem tudja megmondani, mikor indítják a gépet, ami elvisz Londonig. Innen már csak másfél órányi repülőútra lennék életem legnagyobb tárgyalásától. Ennyire attól, hogy megnyerjem ezt a pert, és kinevezzenek az iroda igazgatóhelyettesének.

Mert ha odaérek, megnyerem, ez nem kétséges. Manish Layton nem szokott pert veszteni.

Fel-alá járkálok, amikor a távolban feltűnik Zara alakja. Egy pillanatra eszembe jut szexi mosolya, de most nem rajta kellene járjon az eszem. Visszatekintek a kijelzőre, hátha kiírnak valami értelmes információt, például azt, hogy mennyi időt kell még várni.

De nem bírok magammal, hátrafordulok, és lopva figyelem őt. Hátát egy italautomatának támasztva nyomkodja a mobilját. Nézem egy pillanatig, még az is megfordul a fejemben, hogy odalépek hozzá, de inkább hátat fordítok neki. Most egészen másra kell fókuszáljak, és ha ő a közelemben van, elmegy a maradék józan eszem is.

Ha már itt ragadtam ezen a fránya reptéren, kell egy kis magány, nem ártana azon gondolkoznom, hogy a fenébe mászok ki ebből a csávából. Nem azon kellene töprengenem, hogyan kapom meg Zarát, bármennyire kéjes szexuális ábrándok tűnnek fel a szemeim előtt vele kapcsolatban. Ha nem vagyok időben Londonban, lőttek az ügynek, lőttek az előléptetésemnek.

Manish, kurvára koncentrálnod kellene, az ég szerelmére, ne legyél balek.

Előszedem a telefonom, és megnézem, hány óra vonattal vagy kocsival az út Frankfurtból Londonig. Felsőhajtók, megállás nélkül kocsival kilenc órát ír, normális útviszonyok között.

Oké, gondolkodjunk logikusan. Ha beleszámoljuk a kontinensről történő átkelést, és minimum két pisiszünetet, akkor nagyon neccesen, de teljesíthető a táv, ha mindenhol kotorják az utakat, és nem állít meg a rendőrség gyorsajtásért. Persze ennek semmi esélye, de meg kell próbáljak odaérni valahogy. A legeslegjobb esetben is tízóra az út, nekem pedig tíz óra múlva kezdődik a tárgyalásom. A fenébe! Ez nagyon necees,

de meg kell próbálnom kocsit keríteni, és utána pedig hajtani, mint egy vadbarom. Rohadtul muszáj odaéernem.

Körülnézek, hátha találok valami értelmes embert, vagy helyet, ahol utána tudok kérdezni a dolgoknak. Gyorsnak kell lennem, minden egyes pillanat késlekedés veszteség. Körülöttem ideges és tanácstalan utasok keringenek. Néhányan már elfoglalták a legnagyobb várórészekben az üléseket, van, aki a táskájára dőlve alszik. A távolban jobbra egy információs pult, sor kígyózik előtte.

Futólépésben indulok a pult felé, hátha van még ilyenkor egy nyitva tartó iroda, ahol kocsit tudok bérelni. Meg kell próbálnom időben odaérni, és úgy tűnik, ez az egyetlen esélyem, ha záros határidőn belül nem indítják el a járatom. Beállók a kígyózó sorba, vagy tíz ember már tuti áll a pultnál.

A bűdös életbe, mi van már, mi a francért nem haladunk?

Az idegesség a gyomromat szorongatja.

Előttem egy család, két álmos és nagyon hisztis gyerekkel. Még jobban belassul a sor, és én végképp elkeseredem. Oké, mindenki haza akar jutni, vagy tovább, el innen a reptérről, a jó életbe, de nekem fontos dolgom van, nem puncsot vedelni megyek és ajándékokat bontogatni, az én fülemben nem a *Csendes éjt* fogják dudorászni. Nekem fontos dolgom van. Előszedek egy bankjegyet, és a család férfitagjának a kezébe nyomom.

- Muszáj gyorsan odaéernem valahova - mondom, miközben az apuka a bankjegyet vizsgálja. Szó nélkül belépek eléjük.

Végre sorra kerülök. A hölgy épp bemond valamit a hangosbemondóba, számomra abszurdan hangzó nyelven. Nagyon nyugodtnak tűnik, én mindjárt felrobbanok.

Odakönyökölök a pultra, és türelmetlenül dobolok az ujjaimmal. A nő, Martha, gúnyos szemvillanással felém tekint. Ha esetleg nem lenne számára világos, hogy ez nekem most rohadt fontos, folytatom a dobolást. Végre befejezi a karattyolást, és nagyon lassan felém fordul. Szerintem direkt idegesíteni akar, bassza meg, sikerül neki, legszívesebben belerúgnék a pultba. Azon a fura nyelven hörrent felém, majd rám villantja tanult mosolyát.

Nem foglalkozom azzal a csekélységgel, hogy nem beszélem a német nyelvet, belekezek a sajátomon, mire nagy ívben ingatja a fejét, majd kedélyesen válaszol.

- Nézze. Nekem tárgyalásom van, és sürgősen el kell jutnom Londonba.

- Megértem uram, de a gépek jelen pillanatban nem közlekednek.

- És mikor fognak?

- Azt nem tudom megmondani Önnek uram, az előrejelzések nem túl biztatóak. Ez a hózápor még legalább hajnalig eltart.

- És ki tud nekem biztosat mondani?

- Talán Holle Anyó - mosolyog gúnyosan.

A fenébe is, nem érthető, hogy ott kell lennem a bíróságon december huszonkettedikén, délelőtt tíz órakor, Londonban?

- Autót tudok kölcsönözni itt a reptéren? - csapom le a tárcámat a pultra, talán abból ért. Van pénzem, pénzzel pedig mindent meg lehet oldani. De csak lesújtó pillantást vet rám.

Kezdek iszonyatosan dühös lenni. Kell, hogy legyen valami megoldása ennek a szituációnak. Ez lehetetlen helyzet.

- Van egy gépjármű-kölcsönző az alsó szinten, de ők holnap tízkor nyitnak - tekint bele a laptopjába, és ingatja a fejét.

- Jézusom! - sóhajtok. Ez itt már a balkán?

- Ha kinyitnak egyáltalán, mert mindenhol hótorlaszok vannak az utakon - csóválja tovább mosolyogva a fejét.

Ez a hozzáállás kiborít. Mit nem lehet érteni azon, hogy megoldást keresek?

- De hát van pénzem - lobogtatom meg a tárcám, ha eddig valami más nyelvet beszéltünk volna.

- Az itt most semmit nem jelent, uram - fordítja félre a fejét.

- Magángép? - kérdem, mert engem, Manish Laytont úgy általában semmi nem állíthat meg. Ráadásul pénzzel mindent el szoktam tudni intézni New Yorkban. Kár, hogy ez itt Európa, itt úgy látszik, nem divat.

- Egyetlen gép sem kap felszállási engedélyt, még a pápa maga sem, amíg ilyen ítéletidő tombol. Ha csilliárdok vannak a számláján, akkor sem - csapja le a két kezét a pultra és emeli fel a tekintetét. Bólint, majd a mögöttem állóra néz.

Fasza. Egy reptéri alkalmazott leiskoláz.

- Remek - dobolok egy utolsót a pulton, majd sarkon fordulok, és folytatom a morgást, immár magamban.

Bassza meg, itt ragadtam. Ha lenne itt egy boxzsák, simán szétütném, de így csak nyelem a tehetetlenségem.

Dobbantok egyet idegességemben, és megfordulok. Majd vissza a nő felé, hátha valami csoda folytán rám nevet, és azt mondja, viccelt, mindjárt indulnak a gépek. Semmi ilyesmi nem történik, csak unottan néz.

Intek, hogy kösz a semmit, és visszaoldalgok, fogalmam nincs hova. Csak kopognak a lépteim a reptér padlóján, a fejemben az visszhangzik: elbuktam.

Egy nagy kijelzőt keresek, és egy kényelmes ülőhelyet, ahonnan rálátok, hogy mikor indítják a gépet.

Nincs más választásom, remélem pár óra leforgása alatt eláll a hózápor, megtisztítják a kifutópályákat és engedik felszállni a gépemet. Ami mellelég másfél óra alatt ott is van Londonban. Onnan a reptértől húsz perc kocsival a bíróságig, tehát ha beleszámolom a forgalmat és a kicsekkolást, akkor legkésőbb hajnali négy-öt óra táján el kellene indulni, hogy még fel is tudjak készülni a tárgyalás előtt, kipakolni, ilyesmi.

A kijelzőre meredek és elgondolkodom, mi legyen a következő lépés.

A megoldás kulcsa

Zara

Még mindig nem kapcsol be a telómon a net. A fenébe is. Pont most hagy cserben a technika. Nyílt hálózatot keresek, amit jelez ugyan a készülék, de arra sem képes ez a vacak rácsatlakozni. Pedig szívesen ránéznék valami időjárás-előrejelzésre, kíváncsi vagyok, mi várható. Nem mintha sietnék, de jó lenne tudni, meddig rendezkedjek itt be.

Rostokolok egy ideig, hátha történik valami technológiai csoda, de a telefonom semmiféle hálózatra nem képes csatlakozni, még a hot spotra sem, ez az én formám.

Mi a fenét csináljak?

Hármas pont, amit talán meg kellene fogadjak, hogy nem húzom fel magam olyan dolgokon, melyek nem rajtam múlnak. Ez már többszöri felismerés, de valahogy nem tudok megszabadulni ettől a rossz szokásomtól. Egyes a barátokkal, kettes a pasival töltött több idő, és hármass pont, kevesebb idő a bosszankodásra.

Basszus, most esik le, hogy időproblémám van. Minden egyes tervem a jövőre nézve az idővel kapcsolatos.

Ekkor villan belém a felismerés. Valóban nem tudom, mennyi időm van még így, ebben a formámban. Nem tudom, mennyi

ideig látom még a körülöttem lévő világot.

Ki kellene használnom minden alkalmat, arra, hogy érezzem, élek.

Megkordul a hasam.

Odafordulok az italautomatához és örömmel látom, hogy az üdítők mellett csoki és energiaszelet is van a kínálatban. Veszek két fehérjeszeletet és egy vizet. Az egyiknek nekikezdek, a másikat elteszem későbbre.

Tétován nézek körbe. A reptér szépen feldíszítve, több helyen karácsonyfák és ünnepi kivilágítás. Azon tűnődöm, szeretem-e a karácsonyt. Nem tudok egyértelmű válasszal szolgálni magamnak. Amíg gyerekek vagyunk, a legcsodásabb dolog a világon, aztán történik valami, amitől az egész csak a műmosolyok, a szenvedés és a szomorúság ünnepe lesz.

Nekem most ezt jelenti a karácsony. Kétségeket, megfelelési kényszert, és rosszabbnál rosszabb emlékeket. Tudom, a boldogság ünnepének kellene legyen, de engem a legfájóbb emlék köt hozzá.

Nem figyelem tovább a díszeket, inkább megrázom magam, és úgy döntök, kiderítem, mi várható. Tudja egyáltalán valaki, ilyenkor meddig rostokolunk itt? Több órát vagy több napot?

Nem mintha számítana, mikor érek anyámékhoz. Ha később, akkor relatíve kevesebb ideje lesz, hogy belém kössön a karácsonyi tökéletesen megfelelő időszakban. Persze a legutóbbi kontrollvizsgálati eredményeimet nem kötöttem az

orrára, nem is tudom, mi lenne a reakciója, ha megtudná, hogy romlott a szemem állapota.

Megrázom magam és elindulok. Két egymás mellett lévő információs pultot látok, odabattyogok a jobb oldalihoz, de már nagy a sor előttem. Végül is, nekem tök mindegy, akár Frankfurtban is karácsonyozhatok. Itt tuti nem cseszeget senki. Kinézek egy szépen feldíszített fát, veszek egy szendvicset és talán kapok forralt bort is, és próbálok keríteni magamnak egy szállodai szobát, ha még sokáig tart a hóvihár.

Lépdelek a sorban. Mindenki a saját járatáról érdeklődik, pedig kiírják, ha indul majd valami. Én azt akarom megkérdezni, hogy hol a legközelebbi bár, ahova bevethetem magam, és rálátok az indulási táblára. Vagy, ha még belátható időn belül nem indul semmi, akkor van-e valahol a közelben egy szálloda, ahol alhatok egyet. Így is elgémberedtem a New York-i járaton, ezt nem tetézném tovább többórás priccsen ücsörgéssel. Elég, ha akkor jövök vissza ide rostokolni, amikor már indulnak a járatok.

Megnézném, de a mobilom még mindig képtelen bármilyen információs hálózatra rákapcsolódni, így nem maradt más, előszóban kell érdeklődnöm.

Mire végre sorra kerülök, a recepciónak gyöngyözik a homloka, és olyan fancsali képet vág, mintha rögvest sírva fakadna. Nem kell sokat találgatni, szerencsétlennek elfogyott a türelme. Kétségbeesett arcot vágva mered rám.

Gyorsan előszedem a táskámból az imént vásárolt energiaszeletet, és felé nyújtom.

- Helló, Martha - rebegem, és egy mosolyt is dobok felé a csoki mellé. A nevéről a mellkasán díszelgő névtábla árulkodik. Biztosan ő kapja az összes hideget-meleget a hóesés miatt, mintha halvány dunsztja lenne róla, hogy kell elállítani a havazást. - Jól van? - kérdem, mert ahogy kinéz, ez a nő mindjárt elsírja itt előttem magát.

- Persze, ezt nekem? - tekintete az energiaszelet és köztem váltakozik. Bólintok. Azonnal rámarkol, és bontani kezdi. Nem tudom, mi megy benne végbe, de próbálja összeszedni magát, látom, milyen mély levegőt vesz. - Uram atyám, nagyon köszönöm!

- Sok a hülye, mi? - dőlök a pultra, mire beleharap a finomságba, és hűmmög egy jólesőt. Mintha egy kis mosoly is megjelenne a szája szegletében.

- Hát, nem mondhatok ilyet - szegi le a fejét. Látszik, nagyon fáradt.

- Ne vedd magadra, nem tehetsz róla, a sok idióta képtelen felfogni, hogy nem rajtad múlik ez az egész - mutatok körbe. Az energiaszelet fogytával oldódik a feszültsége. Ebben a pillanatban a hátam mögött álló pasas megkopogtatja a vállam.

- Na, feltesz valami elmés kérdést is, vagy csak diskurál? Nekem el kell jutnom Orlandóba.

- Angyalbögyöröm, akkor ideje elkezdni futni, mert itt egyhamar nem száll fel gép. De azzal segíthetsz, ha kimész, és antihóeséstáncba kezdesz, barom... - harapom el a mondat végét, és visszafordulok a pultosnőhöz, aki alig tudja visszatartani a nevetését. A pasi mögöttem két toporzékolás után kiáll a sorból, és elviharzik. Martha velem szemben végre őszintén mosolyog. Na, legalább valakinek jó napot szereztem.

- Tényleg ennyire elmeroggyantak az emberek? Mit gondolnak, minden rendbe jön, ha a haragjukat rajtad verik le?

- Azt hiszik, én indítom a gépeket. Vagy el tudom intézni, hogy elinduljanak.

- Hja... - nyögöm.

- Mondd, miben segíthetek?

- Jó pár óráig nem száll fel semmi, jól sejtem?

- Jól. Nem mondhatnék ilyet, de reggelig biztosan nem.

- Van itt szálloda a reptéren, ugye? Nem gubbasztanék egész éjszaka egy pádon. Már így is be van állva a hátam.

- Rengeteg járatot voltunk kénytelenek törölni, és sokan itt ragadtak... Várj, megnézem a foglaltságot.

Pötyög valamit a számítógépen, csóválja a fejét. Felemeli a telefont, és a fura német nyelven mond valamit a kagylóba. Ismét csóválja a fejét, bontja a vonalat. Kicsit lefelé áll a szája.

- Na, van valami? - kérdezem. Remélem, akad egy szoba, mert még mindig sajog a hátam. Két hónapja egy nagyszabású szállodai díszstukkó felhelyezésénél a szemem romlása miatt

elnéztem egy lépcsőt, és a hátamra estem. Négy napot töltöttem kórházban pár törött bordával, ami azóta is belesajog néhány mozdulatba, így nem nagyon szívesen tölténém a kényelmetlen frankfurti reptér várójának padjain az éjszakát.

- Már az összes szobát kivették.

- Bakker... - szívom fel magam, de Marta körbenéz, a pult alá nyúl, és valamit szorosan a markába fog.

- De mindig van egy-két szoba lefoglalva a VIP-vendégek számára, olyan esetre, ha több napig itt ragadnának - mondja, és egy kulcsot nyom a markomba. Ezt el se hiszem. Mivel érdemeltem én ezt ki? Csak azzal, hogy mellé álltam, vagy a csoki volt ennyire finom?

- De hát... - nézek a kulcsra.

- Csak hozd nekem ide vissza reggel kérlek, nyolcig itt állok.

- Uram atyám, nagyon köszönöm! - ölelem át a pult fölött, és adok egy puszit az arcára. - Meghálálom. A hátam is meghálálja.

- Én köszönöm a gondoskodást, a szavaidat, már azt hittem, kezdek ebben az őrületben itt felrobbanni, de te új erőt adtál. És ne feledd, VIP vagy - kacsint rám.

- Igazán nincs mit, tényleg én tartozom hálával, és tudom, hogy VIP vagyok - kacsintok rá, mire elneveti magát. El se hiszem, hogy ekkora szerencsém van.

- A szobában a tévé kettes csatornája közvetíti folyamatosan a hóhelyzetet, de reggel hat előtt ne is reménykedj, jelen állás szerint akkor kapjuk mi is a legelső infót.

- Mindent köszönök, Marta - felé nyúlok, és barátián mégegyszer megsimogatom a kezét.

Nagyot mosolygok rá és kilépek a sorból, de előtte még odaszólok egy mogorva öregúrnak.

- Azért azt tudja, hogy nem ő nyomja ki magából ezt a rettentő sok havat? Amúgy maga se fog belehalni egy kis kedvességbe - kacsintok, mire az öreg arckifejezése megenyhül. A zsebembe csúsztatom a kulcsot, amire a Sheraton 117 feliratot vészték és néhány csillagot. Legalább tudom, melyik hotelt kell keresnem.

Tovább lépdelek, és elfog a tökéletesség érzése. A fenébe, pedig semmi nem úgy van, ahogy elképzeltem, most mégis valami szeretetérzésszerű bizsergés fog el. Ebben a szent pillanatban meglátom Manisht ácsorogni a nagy kijelző előtt.

Mi a fenét csinálhat?

Mindegy, biztosan nem megyek oda hozzá. Komótosan előveszem a telóm, hátha fogott már valami jelet. Megnézném az időjárás-előrejelzést.

Szarkazmus és menekvés

Manish

Nem is kell oldalra tekintenem, a folyosó üvegéből látom, hogy kinek a lépteit hallom. Mi a fene van velem, csak egy kis jóleső flört volt a gépen, támogattuk egymást, és semmi más. Ennyi az egész, már nem is emlékeznék rá, ha a londoni gépen ülnék.

Manish, nyugodj már meg, nem is ismered ezt a nőt, és igazán van most más fontosabb dolgod is... - morgom, de valójában nem értek egyet saját magammal. Fura egy érzés, lopva, a szemem sarkából figyelem Zara lépteit, majd ahogy közeledik, elvonom a tükörképéről a tekintetem. Jobb lesz, ha elindulok valamerre, és keresek egy nyugodt helyet, ahol kivárom, mi lesz.

Nagy levegőt veszek és megfordulok. Zara annyira elmélázva nyomkodja a telefonját, hogy simán nekem jön. Egy tizedmásodpercre minden porcikánk összeér, és ugyanaz az érzés kerít a hatalmába, mint fel- és leszálláskor.

Manish, most a meló a fontos, a meló - súgja bennem egy hang, és egyetértek vele. Minden más, meg egy szexuális kaland is felesleges energiabefektetés. Ám a testem mást mond, a pulzusom fokozódik, és fenébe már ezzel a nővel, teljesen megbabonáz.

Zara lekeveredik a mellkasomról feltekint, és próbál egy mosolyfélét kierőltetni magából. Ezt kislány már a repülőn elintézted. Odavagyok érted. Bár egy cseppet sincs kedvem semmiféle viszonyba keveredni senkivel, nincs az az Isten, hogy kockára tegyem a karrierem, pont most, amikor ilyen lehetőség előtt állok. Nagyon fontos tárgyalás jön, koncentrálnom kell.

Fura arcot vághatok, mert Zara rám sandít.

- Talán azt kellene hinnem, hogy követsz? - pillant rám azzal a rabul ejtően gyönyörű mézbarna szemével, egy félmosoly kíséretében.

- Te jöttél nekem... - felelem, és felteszem a kezem, majd hátrébb lépek.

Épp elég baj, hogy itt ragadtunk a havazás miatt, nem hiányzik, hogy még a közelemben is legyen. Teljesen szétesek. Vagyis örült módon vágyom az érintésére, de egyszerűen satuféket nyom tőle a szürkeállományom. Távol kell tartanom magam tőle.

- Eszembe sincs, nyugodj meg-veti felém egy alapos szemforgatás közepette. Megigazítja a gyönyörű vörös tincseit, az orromba kúszik a haja illata. Olyan, mint egy tavaszi mezőé, nagyon finom.

Felidegesít, és felizgat. Zsibong a fejem, és a szívem egyre hevesebben ver, és amikor hátat fordít nekem, nem tudom levenni a tekintetem a fenekéről. Még pislogni sem pislogok. Olyan kerek a hátsója, és biztos vagyok benne, még riszálja is.

Az ereimben egyre növekvő tesztoszteron azt súgja, meg kell kapnom ezt a nőt.

- Pedig már azt hittem, talán biztonságban érzed magad mellettem-kiáltok utána. Bassza meg, hát nagyobb hülyeséget életemben nem mondhattam volna. De a célomat elértem: Zara megtorpan, és visszasandít.

- Az ördög ügyvédje mellett aligha - dobja hátra hullámos, vörös tincseit. Kacér szemvillanással kacsint. Jézusom! Vibrál tőle mindenem.

Mindegy, rohadtul másra kell fókuszálj Manish, - biflázom magamban, de a testem jelzései egyértelműen másról tanúskodnak. Zsibog az agyam, és a bírósági akta adatai helyett ágyba bújós ötletek rémlenek fel Zarával.

Elment a maradék csepp eszem is.

Hogy eltereljem a gondolataimat, inkább visszamélyedek a telefonomba. Nyomkodom, de nem tudom, mitévő legyek. Egy ideig fel s alá járkálok, mint egy ketrecbe zárt oroszlán, de nem segít. Összeszedem magam, írok egy üzenetet a főnökömnek, felvázolom neki a helyzetet, meg kell próbálnom elhalasztani a tárgyalást. Vagy időt nyerni. Persze válasz egy szál se.

El kellene ütnöm az időmet valamivel, különben felrobban az agyam. Az üzletek lassan bezárnak, amúgy sem vágyom egy újabb márkás parfümre vagy csokoládéra.

Azon kapom magam, hogy a gondolataim ismét Zara körül forognak. Vajon máshol is van tetoválása, nem csak a karján?

Behunyom a szemem, és elképzelem, hogy nézhet ki ruha nélkül. Villámcsapásként ér a tudat, mennyire vágyom a testiségre vele, a tetoválásaival, félmosolyával és mámorító illatával és az ölelésével együtt.

Manish, már megint hülyeségeken gondolkozol. Koncentrálj! - korholom magam.

Feltekintek, és látom, amint Zara a mosdó felé halad. Haját hátraveti, előzékenyen előreenged egy idősebb asszonyt. Miért kell ennek a nőnek mindig a közelemben lennie? Elfordulok, talán így majd összpontosítani tudok bármi másra, rajta kívül. Visszatemetkezek a mobilomba, ami merülni kezd. Még ez is. De nem is látom a kijelzőt, gondolataimban Zara mosolyog rám a repülőn. A neuronjaim csak nem akarnak elszakadni ettől a nőtől.

Nagyot sóhajtok és elindulok én is a mosdó felé. Megvárom és hogy ne legyen annyira feltűnő, háttal állok a kijáratnak. Ismét a kezembe veszem a telefonom, és valamit nyomogatok rajta, mintha fontos dolgom lenne. Egyébként tényleg van, csak nem tudok rá koncentrálni.

- Neked van térerőd? És neted? - hallom a hátam mögül.

Felé fordulok, de a közelsége még szokatlanabb érzéseket indít el bennem, mint eddig, egyenesen tátva marad a szám. Az idegességem, és szétesettségem tovaszáll. Mi a fene ez?

Kutatom a tekintetét, hátha megtalálom benne a választ, amivel annyira megbabonáz, hogy képtelen vagyok bármi másra

koncentrálni rajta kívül. Vajon ha lefeküdnénk egymással, akkor ez elmúlna?

Nézem, és nem tudom mi, de egészen biztosan változott rajta valami. Csillog a szeme és jól látom, kirúzsozta magát? Vagy leengedte a haját? Gyönyörű vörös haja van, tényleg, mint Arielnek a mesefilmből. Megfésülködött a mosdóban? Nem tudom, mit művelt, de jól áll neki.

- Aha - mondom, és még mindig nem jöttem rá, mi más benne. A szemében visszatükröződik a reptéri karácsonyfa égősorának a fénye. Gyönyörű a tekintete is.

- Mi aha? - kérdi, és még közelebb lép, fürkészően rám néz.

- Van netem.

- Basszus, megnézted milyen idő lesz?

Ez eszembe se jutott. Na erről van szó, ennyire elhagy a logikus gondolkodásom, ha a közelemben van.

- Nem, de ahhoz elég kinézni az ablakon - mutatok a szabad kezemmel a hatalmas üvegfelület felé, de a szemem nem veszem le róla.

Gyengéden, de beleöklözik a hasamba.

Mi a fene? Hogy?

- Ahhoz hogy megtudd, milyen idő lesz később, nem elég kikukkolni a fejedből Manish, na add ide a telód - nyújtja felém a kezét egy cümmögés keretében.

- Tessék.

- Az időjárás-előrejelzés merre van rajta? - pislog fel rám. Nem tehetek róla, a tekintetem ismét az ajkára siklik. Megcsókolnám.

- Mi a fene van veled, Manish? - kérdem többszörre magamtól, immáron félhangosan. Zara pedig azt hiszi, neki szántam ezt a mondatot, így válaszol is rá.

- Hmm... úgy fest, még itt dekkolunk egy ideig. Van kedved beülni a bárba meginni valamit? - Fejét kissé oldalra biccenti és beharapja az ajkát. Megőrlök érte, de csak ennyit tudok kinyögni:

- Bárba?

- Nahát, valami történt veled az elmúlt tíz percben?

- Hát... - nyögöm. Teljesen leblokkoltam, tényleg nem tudom, mi történik. Meg akarom őt ölelni, meg akarom kapni, ájulásig akarom dugni, de mégis, milyen hülyén hatna az? Egyáltalán nem vagyunk olyan helyzetben.

- Remek. Átestél egy minisztrókon? - dobja hátra a tincseit és fancsali képet vág, tenyerét kérdőn felfelé emeli. - Mostantól csak egyszavas mondatokkal vagy képes kommunikálni mindenkivel, vagy csak engem tüntetsz ki?

- Mi van?

- Na látod. Tuti rád fér valami alkohol... - csóválja a fejét, és végre ébredek a bódulatból. Pislogok néhányat, ami kizökkent a mini Zara-kómámból, amit a közelsége okoz. Oké, kicsit tényleg

értelmesebbnek kellene tűnnöm, és nem olyan válaszokat adni, mint aki füvezős hippik között nőtt fel.

- Ja, bár. Oké, értem, mehetünk - bólintok, és elteszem a telóm, majd megragadom a bőrröndöm fogantyúját. - Meghívlak egy italra.

- Vagy kettőre - kacsint, és előreindul. Iszonyat szemtelen és ez felhúz.

- Vagy másra is - suttogom csak úgy magamban, de kicsit remélem, hogy meghallja.

- Mit is csinálsz Londonban? - kérdi. Egymás mellett húzzuk a bőrröndjeinket.

- Ezt már kérdezted a gépen, emlékszel?

Nocsak, nem csupán az én agyam hagy cserben, elégedett mosollyal nyugtázom, hogy ő is fáradt. Az a pár perces szundi a vállamon nem lehetett túl sok.

- Úgy értem a tárgyalás után? Ottmaradsz az ünnepekre?

- Zara, az sem biztos, hogy odaérek.

- Azért reméljük, sikerülni fog. És utána? Mész haza a családotához karácsonyozni?

- Nem.

- Hogyhogy? A menő ügyvéd úr egyedül tengeti az ünnepeket? - kérdi, a hangszíne egy kicsit magasabb lesz, és elém perdül. Nagyon szexi ez a kis fruska.

Tekintetem ismét a szájára siklik, de észbe kapok, és tartom a szemkontaktust. Mire akar kilyukadni, hogy van-e valakim, vagy

csak kószolgat?

- Nem hiszem, hogy ezt az orrodra kellene kötnöm - felelem, és a mutatóujjammal finoman az orrára bökök, mire furcsa, de nagyon aranyos arcot vág.

Biztosan nem kellene bonyolítanom ebben a zűrzavarban az életem, de nem tudom, mi üt belém, a kezem az orra után lefelé vándorol. Megfogom Zara derekát, mire oltári nagy szemeket mereszt rám. Minden benne van, meglepetés, vágy, odaadás, kétségek és kérdések. Nem akarok bármi érzelmi dologba belebonyolódni, de őrülden kívánom.

- Oké, felőlem ne beszéljessünk - feleli sértett hangon, mintha észre sem venné a kezemet az oldalán. - De csak hogy tudd, az információban azt mondták, reggel hat előtt ne is reménykedjünk, valószínűleg nem fognak elindítani egy járatot sem.

Kecec a csaj, de egyre jobban bírom. Megsimítom az oldalát, mire egy apró sóhaj hagyja el a mellkasát. Továbbra sem tudom levenni róla a szemem, elvarázsol minden egyes vonása. Úgy meredünk egymásra, mint két felajzott tini. De nincs mit tenni, megköszörülöm a torkom, és mintha mi se történt volna, elszakítom a derekáról a kezem, és hátrébb lépek.

Nem akarom, hogy többet gondoljon erről, mint ami. Zara egy kicsit közelebb lép, és úgy tesz, mintha a bár felé nézne az én szemszögemből, majd visszatekint rám. Az ajkamon érzem a

leheletét. Nem tudom, mi ez az erő, ami felé vonz. Kezem ismét a már jól megszokott pózban a derekára vándorol.

Egy pillanatra megáll minden körülöttünk, és csak mi léteünk. Olyan ismerős az érintése, mintha mindig is ezt csináltam volna. Nem is sejtettem, hogy egy érintés ki tudja hozni ezt belőlem. Azon kapom magam, hogy megállás nélkül fixírozom az ajkát. Gyorsan kontrollálom a tekintetem, visszanézek a szemébe, de a kezem a derekán marad. A vágy pulzálón megindul minden testrészemben.

Tetszik a csaj, és az is, hogy nem kell tudnunk semmit egymásról, talán ez az, ami igazán izgató.

- Nem akarom nélküled elütni az időt, Zara. Arra, ott van egy bár, ülünk be, és nézzük át az időjárást - mondom, bár csak remélem, hogy lesz arra egy bár amerre bólintottam az előbb, mert látni nem látom. De kénytelen vagyok valamit lépni, mielőtt itt helyben arra vetemednék, hogy szájon csókolom, és a reptér várójának kövén magamévá teszem.

DECEMBER 22.

Az ikerlángunk teljesen új perspektívákat nyit meg előttünk. Segít minket abban, hogy jobban megértsük önmagunkat, jövőnket és lehetőségeinket. A régi, berögződött mintáinkat erőteljesen tiporja a földre, meghökkentő tükröt tart elénk, hogy észrevegyük a lehetőségeinket.

Carpe diem!

Zara

Épp megfordulok és indulnék, de a keze a derekamra fonódik, az érintésétől alig kapok levegőt. Bár? Egy bárt emleget?

- Én nem látom, de menjünk - felelem. Már megszoktam, hogy nem mindig látok tisztán mindent, néha bekúsznak a látóterembe foltok vagy alakok. Ebben semmi különös nincs, megrántom a vállam, mire elengedi a csípőm. Mi a fene ez kettőnk között?

Kell egypár pillanat, amíg visszarendeződök és megkeményítem magam. Nem tudom, játszadozik-e velem, vagy mi a francokat művel. Oké, egyedül tölti az ünnepeket, tehát nincs senkije. Ez roppant szomorú, mert bármilyen a családom, anyám bármennyire kekec, azért általában szeretek velük lenni ünnepekkor. Furcsa, hogy Manishnek nincs senkije, akivel megoszthatná a karácsonyt.

Pár oszlop után tényleg feltűnik egy kör alakú pult, középen két pincér, a pult mellett pedig néhány elcsigázottnak tűnő utas gubbaszt a bárszékeken. A hangszórókból halkán Elvis énekl

Blue Christmast, amitől kellően múlt századi hangulatba kerülök. Manish elégedetten néz rám.

- Mit igyunk? - kérdem, miközben felkászálódok a bárszékre és kényelmesen magam mellé húzom a kézipoggyászt. A biztonság látszatának a kedvéért, kettőnk közé próbálom ékelni, ám Manish gyorsan átpördül a másik oldalra, gondtalan mosolyt villant rám. Ma már nem először veszem észre, hogy képtelen vagyok elszakítani a tekintetem az övétől.

Mégis mi fog ebből kisülni?

Helyet foglal a bárszéken, keze lassan a combomra siklik, amitől ismét eláll a lélegzetem. Egy pillanatig követem a keze játékát, majd visszanézek rá.

- Tudtad, hogy csak az emberek néznek hosszan egymás szemébe? - kérdi Manish. Zöldeskék tekintete kíváncsian kutat az enyémben. Pár néma másodpercig egyikőnk sem mozdul.

- El se hiszem, hogy képes vagy megnyerni egy jogi procedúrát ilyen szöveggel.

- A bíróságon általában szabálykövető vagyok, de szabadszájú és laza. Ez a titkom.

- Ez azt jelenti, hogy nem beszélsz hülyeségeket? - Megnyalom a szám, és elégedetten látom, mennyire bejön neki. Nyel egyet, tekintete követi kis ténykedésem. Basszus, ezer éve nem csináltam ilyet, de jólesik a flörtölés; Ráadásul Manish minden mozdulata bizsergető érzést kelt bennem. Beviszem a

kegyelemdöfést, kissé nyitva hagyom az ajkaimat. Sóhajt egyet, de folytatja.

- A jogi karrier azon múlik, milyen ügyesen igazodsz ki a törvényi szabályozásokon. Én pedig szeretem a szabályokat.

- Egyáltalán nem tűnsz karót nyelt típusnak.

- Tényleg?

- Ühüm... - Kicsit közelebb hajolok felé, épp annyira, hogy ne érjen egymáshoz semmink. Épp elég, hogy a tenyere még mindig a combomon fekszik. Bár minden porcikám kiált azért, hogy az a tenyér egy kicsit feljebb csússzon, inkább alkoholba fojtanám ezt a frusztráltságot.

- Általában keretek között élek, szabályokat követek, például ha belépek valahova, megszámolom az ablakokat - folytatja.

- Baszki, bajban lehettél a repülőn - dőlök hátra, és intek a csaposnak, aki fejbiccentéssel jelzi, mindjárt jön.

- Oké, ez kevésbé érthető példa volt - bólogat, és rákönyököl a pultra, másik keze rendületlenül a combomon nyugszik. Egy szemvillanással jelzem, hogy folytassa, nyugodtan, imádom, hogy ennyi felületet hagy a cinikus megnyilvánulásaimnak. Már csak a búcsúzás, nem búcsúzás miatt is megérdemli. Tetszik ez a macska-egér játék.

- Bocs, ha tőlem kell megtudnod, de szerintem ez inkább fóbia, mint szabálykövetés.

- Elnézést - int ő is a pincérnek, majd felém fordul. - Mivel iszod a vodkát, szarkazmussal?

- Nem szeretem a vodkát. - A szemem se rebben, bár jó poén volt egy ügyvédtől.

- Rendben. Gin-tonik?

- Inkább gyömbért kérek a ginhez - könyöklők az asztalra, és húzom el a lábamat tőle. Nehogy már ő diktáljon...

- Pincér! - int még egyszer, a pultos odalép hozzánk

- És egy szelet narancsot is kérnék bele, ha lehet - mosolygok, és tiszta szerencse, hogy a bárszék forog, így egész testtel a pult felé tudok fordulni.

Manish megrendeli az italainkat és máris visszafordul felém.

- Szabály... - hajol közelebb. Eskü, nem tudom hova tenni ezt az egészet kettőnk között, viszont baromira vonz. Nagyon-nagyon vonz.

- Rendben - bólintok. Manish keze ismét a combomra csúszik, megszorít, majd felkönyököl a pultra. - Az én új szabályaim a következők: érezd jól magad, az életben semmi más nem számít. Nem tudhatod, meddig tart, ki kell használni minden pillanatot. Na, add a telefonod! - nyúlok felé.

Közben a pincér elénk tesz két poharat. Karácsony lévén egy fenyőfamintás szívószálat és keverőpálcikát is tesz az italba, és Merry Christmas feliratú szalvétát a poharak mellé. Az első poharat szinte egy szuszra kiiszom, annyi a feszültség bennem. Manish követ, majd int a pincérnek, hogy kér még kettőt.

Viszont nálam már kezd az első pohár beütni, érzem a fejemben a kis szédelgést. Persze az sem segít, hogy nem ettünk

valami sokat a gépen. Csak ne öntse el a pír az egész fejem.

Tovább böngészem az időjárást Manish telóján, de nem túl biztatóak a jelek. Az előrejelzés azt írja, hogy még reggel ötig viharos szellőkésekre és havazásra számíthatunk. Aztán kilépek a programból, és gyorsan végigfuttatom az ujjam az appjai között, kíváncsi vagyok, milyen ember. Rápillantok, majd amint megbizonyosodom, hogy nem sejtí a kutakodásom, tovább bambulom a telóját. A háttérkép egy snassz hegy, semmi barátnőkép. Az alkalmazások átlagosak, hírek, valami jogi vonatkozású link, és egy tőzsdei app, és egy, ami vízivásra hívja fel a figyelmet. Kicsit csábít, hogy a fényképalbumot megnyissam, hátha találok valami tipikus „redflag” dolgot, de sikerül ellenállnom.

- És te így is élsz? Mármint kihasználod az összes lehetőséget, ami adódik? - Manish hangja kirángat a kutakodásból. Kissé elszégyellem magam, visszanyújtom neki. Elveszi, rámered a kijelzőjére, mintha láthatná, miket görgettem át az előbb. Majd a zsebébe teszi, kézbe veszi a poharát és elkezdi keverni az italt. A másodikkal már ő is lassabb.

- Még havazni fog egy ideig - mondom elterelésképp.

Kétségek

Manish

- Az nagy kár - felelem, és nagyot sóhajtok. Oda kell érnem erre a kurva tárgyalásra, különben összeomlik az életem. Komolyan. Minden, amiért eddig dolgoztam, odalesz.

Zara fürkészve figyeli a tekintetem, de nem akarom, hogy a kétségbeesett énemet lássa. Az nagyon kiszolgáltatottá tenne.

- Mi baj, Manish?

- Ott kell lennem azon a kurva tárgyaláson, hisz tudod.

- Igen - bólint, és a füle mögé simítja a haját, megigazítja magán a ruháját. Oltári szexi csaj, de igyekszem elterelni a figyelmem, belekortyolok az italba, hogy oldódjon a feszültségem. Majd szétvet az ideg, ha eszembe jut, mekkora lehetőség előtt állok, és indulhattam volna egy nappal előbb, akkor nincs ez a szar helyzet.

- Szerintem minden jóra fordul Manish - hangja lágy és törődő. Felkapom a fejem.

- Gondolod? Ez olyan nehéz. Ha nem érek oda, köddé foszlik mindaz, amiért eddig dolgoztam. Még egy rohadt kocsit sem tudtam kölcsönözni. .. - ökölbe szorul a kezem.

- Elhiszem, hogy ez egy nagyon fontos tárgyalás.

- Szerinted meddig dekkolunk itt?

- Nem tudom. - Zara sóhajtván ingatja a fejét, kissé hátrébb dől a bárszéken, de az apró a háttámlája miatt egy kicsit kibillen az egyensúlyából. Kezeit rácsapja a térdeimre, és beharapja a száját. Megfogom és tartom, hogy biztonságban érezze magát, és ez hirtelen kitöröl belőlem minden aggódó gondolatot. Zara ráadásul nevetésben tör ki, és kicsit ez is kizökkent az agyfaszból.

- Jól vagy? - Felállók, reflexből megfogom a csípőjét, az érintése nagyon jólesik.

- Jól, köszönöm! Manish, tényleg nincs vége a világnak, de látom, mennyire aggódsz.

- Végem van. Vége a karrieremnek - hajtom le a fejem, ahogy belém villan a tárgyalás gondolata.

- Manish, egy tárgyalás nem a világ. Tudom, nem ismerlek annyira, de látszik, hogy beleváló vagy és nemhiába jutottál el eddig. Bízom benned így vad ismeretlenül is, biztosan találsz megoldást erre a helyzetre - karol át hirtelen.

Fogalmam nincs, honnan ez az érzés, de megnyugszom, amikor megsimítja a hátamat. Nagyon közel vagyunk egymáshoz, a bárszékeink között amúgy is apró rés van csupán, mintha egyre kisebb lenne a távolság köztünk minden értelemben.

A francba, el kell engedjem, különben látható jele lesz annak, mennyire megdugnám, pedig nagyon rendes csaj, nem akarom, hogy félreértse, csak az érintése olyan vágyakat ébreszt bennem,

mint egy tenyészbikában. De nemcsak a teste, a kedvessége is izgató.

- Zara, tényleg bízol bennem? - Ez a szó meglepő bizsergést okoz a bensőmben, és most egyáltalán nem a farkamra gondolok.

Végül is tényleg mi történik, ha nem kapom meg a kinevezést? És mi történik, ha megkapom? Elégedett leszek, és büszke magamra, vagy még többet akarok?

Rápillantok Zarára.

Itt ül mellettem, simogatja a hátam és átölel. Ez olyan érzés, amire még nem volt példa az életemben. Támogat úgy, hogy nem is ismerjük egymást. Ez sokkal több, mint valaha egy nőtől is kaptam. Amióta a barátnőmmel szakítottam, azóta csak a munka van. Nem volt időm ismerkedni, nem is akartam, hiszen minden egyes szabad másodpercemet a karrierem építésével töltöttem. Meg is lett az eredménye, hiszen én vagyok a legfiatalabb várományos, akit valaha a cég történetében vezetővé léptethetnek elő.

Már ha megtörténik mindez, és nem baltázom el. Előbb kellett volna elinduljak, de még beiktattam egy ügyet tegnapi, és a karácsonyi forgalom miatt már csak erre a gépre volt- hely. Annyira feldühít, hogy nem tehetek semmit. Ismét önkéntelenül ökölbe szorul a kezem.

- Manish, nem értem miért, de nem szeretem, ha szomorú vagy. Tudom, semmi közöm hozzá, de mégis sokkal jobb téged

mosollyal az arcodon látni. Nem biztos, hogy enned kellene magad olyan dolgokon, amit nem tudsz megváltoztatni. Nekem elhíheded - komorul el a tekintete. A keze a hátamról a koktélja felé indul. Máris hiányzik az érintése. Maga elé húzza az italát, és elkezd a fenyő alakú pálcikával egy szelet narancsot bökdösni a pohár alján.

- Tudom Zara, de mégis... - fordulok felé. Összeér a térdünk egy pillanatra, és már nem először villan belém a felismerés, mennyire akarom őt. Annyira kedves és törődő, amikor biztatni próbál.

- Nincs lehetőséged ebből az egész helyzetből valamiképp kitáncolni? Okos vagy, gondolkodj, biztosan van egy kiskapu, amit a saját oldaladra tudsz fordítani. Nem lehet máskor a tárgyalás?

- Tudod Zara, életem összes energiája benne van ebben a lehetőségben. Nekem nem voltak gazdag és támogató szüleim. A saját erőmből tartok ott, ahol. Nem voltam olyan szerencsés, hogy a tanulmányaim alatt dőzsölhettem és bulizhattam, nekem az egyetemmel párhuzamosan kellett megkeresnem a pénzt a tandíjra.

Nem tudom, honnan ez az őszinteségi roham, mert ezt még egy nőnek sem mondtam el, aki mellettem volt, nem tudom, mi késztet erre.

Zara csak bólogat, keze ismét felém siklik, és újra a hátam simogatásával foglalatoskodik, amitől oldódni kezd a

feszültségem. Pár pillanat, mire elér egyáltalán a tudatomig, hogy ennyire jólesik a támogatása. Eddig fogalmam sem volt, hogy mennyire hiányzik ez az életemből.

- Csak hinned kell benne, és minden megoldódik.

- Csodállak, amiért ilyen egyszerűen látod az életet - felelem, és belenézek mézbarna meleg szemébe. Nem most először érzem, többet akarok annál, hogy szimplán csak beszélgessünk egy jót egy bárban.

Érezni akarom. Őt.

Ez hányadik koktél is?

Zara

Fogalmam sincs, miért vág ilyen fancsali képet, talán valami rosszat mondtam?

Hatodik pont az újévi fogadalom listámon: nem kell mindenkit megvigasztalnom. Manish egy random fickó a repülőről, oké, cuki, vonzó meg minden, és talán a koktélok miatt van, hogy bekapcsolt a törődő énem.

Mondjuk, ha így, női szemmel nézem őt, kifejezetten jó pasas. Vonzó, meg minden.

De azt is be kell valljam, a harmadik koktél után el szoktam érkezni a hibakövető üzemmódomba. Bár lehet ez most jót is tenne nekem.

Kiegészítésként a kettes ponthoz, miszerint több időt kellene töltenem randizással, gondolatban felírom, hogy az állapotom miatt szigorúan rövid távon, érzelemmentesen, lehetőleg józanul.

Mire ezt végigfuttatom magamban, Manish olyan bociszemekkel pillant rám, hogy egyből megsajnálom. Belekortyolok a poharamba, leteszem a pultra, a másik kezemmel pedig tovább simogatom. Az az előbbi tekintet,

minden igyekezetem ellenére, újra bekapcsolja a törődő énem.

Azon kapom magam, hogy szeretnék hozzábújni.

Most megint mi a fene van? Tényleg nem kellene belemennem semmiféle érzelmi dologba senkivel.

Próbálom bemagyarázni magamnak, hogy mindez pusztán az érzékeimnek szól, semmi másnak. Nehéz. Megint túlagyalom a dolgokat, ráadásul most némi alkohollal a fejemben.

Négyes pont: ne agyaljam túl a dolgokat.

- A kinevezésem múlik rajta - mondja a pohár aljába Manis, felhajtja a maradék gyömbér-gint, és beharapja száját. Nagyon szexi, amikor aggódik, mindenesetre a saját kusza gondolataim helyett próbálok a problémájára koncentrálni.

- Én nem vagyok ügyvéd, de egy ilyen helyzetben nincs egy olyan szó, ami mindent üt? Valami jokermegoldásnak kell lennie. Vészhelyzet esetén nem lehet elnapolni a tárgyalást?

- Vis maiorra gondolsz?

- Hát nem tudom pontosan, mi a helyes kifejezés, de erről a szituációról te nem tehetsz. Az időjárás miatt nem vagy ott, ezt nem tudja befolyásolni még a bíróság vagy a törvények sem. Szóval, ha bárki ezért büntet, vagy vonja meg a kinevezésed, akkor gondold meg, hogy ott van-e a helyed.

- Ez nem így működik, Zara.

- Manish, fogalmam nincs, milyen az ügyvédi világ. De itt és most semmi sem rajtad múlik. Teljesen felesleges magadat hibáztatni érte.

- Nem tudom.
- Mindig is ügyvéd akartál lenni?
- Ovis koromban talán tűzoltó - vonja meg a vállát.
- Miért akartál ügyvéd lenni?
- Zara... - halkul el.

- Persze ha nem akarod elmondani, nem kell. De itt egy soha vissza nem térő alkalom, hogy egy ismeretlen lökött tyúknak kiöntsd a lelked. Könnyebb lesz, hidd el! Aztán úgylis te erre, én meg arra - két kezemmel két ellentétes irányba mutatok.

- Azt mondd, nincs kockázata annak, ha őszinték leszünk egymással?

- Miért, van?

- Oké. Elmondom. Azért akartam ügyvéd lenni, hogy legyek valaki.

Akkorát sóhajt, az övével együtt emelkedik az én mellkasom is, és még jobban megsajnálom. Szinte sajog érte a szívem.

A bárszéken szétveti a lábát, csípőre teszi az egyik kezét, a másikkal az orrnyerget masszírozza. Eskü, komolyabban is venném, de hát totál belátást kapok a csomagjára. Azért megpróbálok nem a lába közé figyelni, hanem arra, amit mond. Nehéz.

- Valakinek meg akartál felelni? - A fenébe, megint a farkát vizslatom. Felpillantok, erőltetem, hogy a szemébe nézzek.

- Valakinek? - csattan fel.-Mindenkinek! Még a szomszéd kisgyerek anyjának is.

- Manish, nyugi!

- Nem, nem tudok megnyugodni. Nem érted, mennyi, de mennyi elcsesztett munka van mindebben?

- Add ki! - csak ennyit mondok, és biztatón felé bólintok. Egy pillanatra nem érti, mit akarok, de hamar folytatja.

- Egész életemben arra készültem, hogy egy nagy ügyvédi iroda engem akar, vezethetek egy céget, és nem is akármilyet - karjaival széles mozdulatot tesz. Nem tudom, hogy fohászkodik, vagy csak az idegesség, de azonnal le is ereszti a karjait. Úgy lógnak a teste mellett, mintha csak ráakasztották volna.

- Ne csüggedj el ennyire.

- Zara...

- Igazából azt sem tudom, ki vagy, hiszen alig tizenkét órája ismerjük egymást. De annyira ismerlek, hogy biztos vagyok benne, ha eddig eljutottál az életedben, ezt is meg fogod oldani.

- Hát...

- Nincs hát, Manish - ingatom a fejem. Közel hajolok hozzá, a kezembe veszem az arcát, és mélyen a szemébe nézek. Az álla a kezeim között, így bármennyire is ellenkezne nem tud. Viszont cserébe nagyon figyel rám. Ez jó módszer, ezt megjegyzem, ha ebben az életben még lenne erre a szemkontaktusra szükségem.

- Csak gondoldj bele. Ez a probléma nagyobb nálad?

- Mire gondolsz pontosan? - ráncolja össze a homlokát.

- Egy probléma akkor megoldhatatlan, ha nagyobb nálad. Manish Layton, ki a nagyobb, te vagy a probléma? - kérdem tőle

elszánt tekintettel.

Látom, a szemében különös fény gyullad. Kezei a derekamra vándorolnak, megsimítom az arcát.

Tényleg hiszem, hogy egy probléma még nem a világ. Egy hőés még nem az univerzum vége.

Fogalmam sincs, mit jelent az angol vagy a nemzetközi jogban, ha egy ügyvéd nem jelenik meg a tárgyaláson, vagy nem időben jelenik meg, de abban biztos vagyok, hogy kell lennie valami megoldásnak, csak az ember néha a saját berögződései miatt nem látja. És nagyobbnak hiszi a problémát, mint az valójában.

Sejtelmem sincs mi megy végbe Manishben, mert olyan tekintettel mered rám, mint aki nem hiszi el, hogy megnyerte a lottót. Vagy meggárgyult, vagy mindjárt hányni fog, még nem vagyok biztos semmiben.

De egyiket sem teszi.

Lassan felém hajol, keze a nyakszirtemre vándorol, magához húz, és megcsókol.

Örült nagyot dobban a szívem, a lelkem egy pulzáló gömbben összpontosul a szívem tájékán, az ajkamat egy hangtalan sóhaj hagyja el. Puha a szája, meleg és furcsa mód koktélcseresznye-íze van. Gyengéden megsimítja a derekam, és mélyebbre tolja a nyelvét. Mindjárt elvesztem a józan eszem, nem is tudtam, hogy ennyire hiányzott az életemből egy csók.

Vággyal telve visszahajolok felé. Az alsó és felső ajkaink puhán, majd hevesen ismerkednek egymással. Minden érzékem kiélesedik, amikor a nyelve játszadozni kezd az enyémmel. A csók után kicsit eltávolodom tőle, megfigyelem, és az emlékezetembe vésem a vonásait, a későbbiekre, majd visszahajolok, és ismét csókolózni kezdünk.

Még egy pohárral az őszinteségre

Zara

- Kérdezhetek valamit? - nyögöm ki, amikor már képes vagyok rendesen levegőt venni. Remélem nem vörösödtem fülig. Zavaromban belekortyolok a harmadik pohár koktélba, és kérdően nézek rá.

- Ki vele! - vigyorog Manish. Lepillant a kezemre, ami játszadozik a pohárban a koktéلكeverővel, majd visszanéz a számra.

- Miért ünnepled egyedül a karácsonyt?

- Pfff - komorul el kissé az arca. - Tényleg kíváncsi vagy rá?

- Ühüm - bólogatok, és mélyen a szemébe nézek. Megvakarja a halántékát, és fura képet vág. Talán kényesen érinti a kérdésem? Végül nagy levegőt vesz, és válaszol.

- Akkor kapaszkodj. Neked mit jelent a karácsony?

- Hát talán összetartozást, szeretetet, békét és sok ajándékot kellene, hogy jelentsen.... de pár éve őszintén semmit.

- Hát ezzel én is így vagyok - komorul el a tekintete. - Elég kicsi voltam amikor rájöttem, hogy ez a pár nap valójában semmit sem számít az ember életében - bök az áliával a szépen feldíszített műfenyő felé, és lemondó ábrázattal belekortyol az italába.

- Miért?

Egy darabig nem szólal meg, csak félrebiccentett fejjel néz ide-oda, közben többször összetalálkozik a szemünk. Rámosolygok, mire rákönyököl a pultra, belebambul az italába, és belekezd.

- A gyermekkori karácsonyaimból csak bulis, iszákos emlékek villannak fel, apám haverjai átjöttek, végigüvöltötték és -itták az ünnepeket. Minden csupa füst volt, és alkoholszag. Másnap pedig anyám a lelkemre kötötte, ha felébredek, mindig alaposan nézzek a talpam alá, ha kijöttem a szobámból, nehogy üvegszilánkra, cigicsikkre, vagy esetleg tűre lépjek. Az utóbbira különösen kellett vigyáznom.

- Jézusom, Manish, sajnálom! - képedek el.

- Más gyerek ilyenkor ajándékot keres a fa alatt, nekem azt kellett nézzem, nehogy valamibe belelépjek, ha ki akartam menni a mosdóba.

- Szörnyű lehetett - odahajolok, megölelem. A keze lassan a hátamra kulcsolódik, állát a vállamra fekteti, és nagyot sóhajt.

- Igazából ezt még senkinek sem meséltem el - súgja a fülembe.

- Köszönöm, hogy velem megosztottad! - Lopva egy könnycseppet törölök le a szemem sarkából, biztosan az ő fájdalmát vettem át, de baromira nem akarom, hogy észrevegye.

- Nincs mit - hal el a hangja, majd pár másodperc után újra érzem, hogy a légzése normál ütemben folytatódik. Elengedem,

visszaveszem a kezembe a koktélos poharam, ami tök jó támasznak bizonyul, legalább babrálhatom.

- Azóta sem változtak meg az ünnepek?

- Nem. Nekem ez egyet jelent a totális káósszal - emeli fel a fenyő alakú koktélpálcikáját, ledobja a pultra, és kiüssza a pohár tartalmát. Int a csaposnak, hogy kérünk még egy kört.

Nekem már szerintem teljesen a fejembe szállt a pia, de nem mondok ellent.

- Most te jössz, Ariel - bök felém állal.

- Mit akarsz hallani? - vigyorgok rá.

- Valamit, amit te is megosztanál velem.

- Rendben - bólintok, és én is fenéig ürítem a poharam. Meg is jön a fejbe csapott érzés, de hamar magamra találok. Igen, igaza van, ha ő kitárulkozott, akkor én jövök.

- Na? - kérdi mosolyogva. - Jöjjön valami szívfacsaró!

Rámosolygok, és beharapom a szám. Már túl vagyok a dolgon, és egy ismeretlennek mesélni mégiscsak fura, de ő is kiterítette a karácsony kártyáját, én is ki fogom.

- Pár éve karácsonykor meghalt a párom. Azóta nem hiszek a karácsony szentsége dumában. Nincs szeretet a karácsonyban - bököm ki a szavakat, mintha valami keserű méreg lenne.

- Értelek, szerintem sincs. Ismerem az érzést, a szüleim is karácsony előtt pár nappal haltak meg, apám miatt. Seggrészegre itta magát, és valószínűleg be is volt állva, úgy ültek kocsiba.

Meggondolatlan volt és önfejtő, mint világ életében, és magával rántotta anyámat is ebbe a fertőbe.

- Sajnálom - meredek rá komoran.

Így ülünk pár néma másodpercet, nem is tudom, mit kezdjek a helyzettel, annyira groteszk. Csak némán bambuljuk hol a földet, hol egymást. Ez lenne az egyetlen közös bennünk? Hogy mind a ketten a hátunk mögé kívánjuk a karácsonyt?

Ezen filózok a koktél áztatta agyammal, amikor Manish a combomon nyugvó kézfejemre teszi tenyerét, megszorít, majd tovább folytatja.

- Csak onnan tudtam, hogy anyám szeret és óv, hogy azt tanácsolta, mindig nézzek a lábam elé, és rögzítsem magamban épp, mi vesz körül. Amikor nagyobb lettem azt is kellett figyeljem, ha apámmal mentem, merre léphetek le, ha baj van. Amint bementünk valahova, meg kellett figyeljem a lehetséges kiutakat, ablakokat, ajtókat.

- Jézusom, Manish... - hal el a hangom, mert tényleg megrendítő gyerekkora lehetett. Így elnézve, semmi nem látszik most rajta a szomorkás csillogáson kívül a szemében. A külseje egy összeszedett, macsós, jóképű és magabiztos pasié.

- Mikor döntöttél úgy, hogy mindezt magad mögött hagyod?

- Honnan tudod, hogy kilábaltam ebből?

- Látszik rajtad, Manish - húzom ki magam, és kendőzetlenül mustrálok. Talán a sok koktél, talán az érintéseink és az előző csóknak a varázsa, de rendkívül magabiztosnak érzem magam.

És legszívesebben ágyba bújnék vele. Ha belegondolok, nem is volt még egyéjszakás kapcsolatom, és be vagyok csiccsentve annyira, hogy most simán megtenném.

- Mi látszik rajtam még, Zara? - hajol olyan közel, szinte összeérnek az ajkaink.

- Szerintem kihasználtad azokat a lehetőségeket, amiket az élet adott, és egyáltalán nem tűnsz drogos szülők gyermekének.

- Minek tűnök? - hajol hátra, és szemét huncutul összehúzza rám mosolyog.

Basszus, ez a pasi nagyon szexi.

- Egy olyan embernek, aki túl tudott lépni a szülei árnyékán, és megtalálta a lehető legjobb módot, kitört, és sikeres.

Nem válaszol, csak elégedetten néz. Ahhoz képest, hogy az előbb a legféltettebb titkainkat mondtuk el egymásnak, korántsem komor a hangulat, csak úgy izzik a levegő körülöttünk. Nekem nagyon tetszik, hogy kinyílt, és elmesélte a történetét. Mélyen a szemébe nézek, és eskü, beindulok, hiszen a szívét-lelkét kitárta. Biztos a pia és az előző smár is benne van a pakliban, de ha most megkérne, hogy ugorj ak az ölébe, nem mondanék nemet.

- Zara, te is így élsz, minden lehetőséget kiaknázol?

- Szeretném azt hinni, de korántsem. Bár az újévi fogadalmaim között egy csomó ilyen szerepel - megragadom én is a poharam, és iszom belőle, majd a szívószállal kihalszom a narancsszeletet, és rágni kezdem. Igyekszem a szex körül forgó

gondolataimat elhessegetni. - Viszont legalább ezentúl megpróbálom.

- Akkor mit szólnál ahhoz, ha ma este megengednénk magunknak, hogy szabályok nélkül odaadjuk magunkat a kísértésnek, és jól érezzük magunkat?

A narancsdarab a torkomon ragad. Akkor ő is így érez? Bassza meg, kimegy az összes vér a lábamból.

Manish elégedetten dől előre, és meg sem várja a válaszat, a keze feljebb és beljebb siklik a combomon, mint eddig merészelte. Pár centi híján majdnem odáig siklik a nagyujja, megszorít a nadrágon keresztül. A szívem ettől valami őrült tempóban kezd kalapálni, és elönt a forróság. Normál esetben szinte biztos, hogy lekevernék egyet bárkinek, de ez Manish.

Az a cuki fickó, aki a repülőn végig fogta a kezem félelmemben, és aki az előbb kitálalta élete legmélyebb sérelmeit, és úgy csókol, hogy benedvesedek.

Ha szépen lassan, vagy nem is tudom, az orvos szerint gyors ütemben megvakulok, ez is egy alkalom lehet, meg kell próbálnom egyszerűen csak élvezni az életet. Jó pasi, vágyom rá, szóval mi bajom lehet egy egyéjszakás kalandtól?

Végignézek a testén, egyre őrültebb a gondolat, de egyre szexisebbnek látom. Annyira, hogy kedvem támad azonnal lerántani a bárshékről és belebonyolódni valami testi viszonyba vele. Miért is ne?

Nyelek egyet és random carpe diem rohamot kapva felelek.

- Oké.

Azért ilyen gyors beleegyezést talán ő sem várt, tekintetében meglepődöttség villan, majd egy huncut mosollyal koronázza válaszom. Mellém hajol és belecsókol a nyakamba.

Jézusom, ez valami mennyi...

Hirtelen elszakítom magam tőle és felpattanok a székről zavaromban. Gyors tempóban felhajtom a maradék italomat, és még egy két kósza gondolattal lehülyézem magam a kétkedéseimért, majd ráfogok Manish kezére.

Ha most nem teszem meg, akkor soha.

- Induljunk, csináljuk, éljünk a mának.

Manish magához húz, és még egy csókot kapok a nyakamra. A vér ismét kimegy a lábamból, ha ez így megy tovább, hamarosan leszáradnak a végtagjaim. Ez a villámcsapásszerű érzés majdnem ugyanolyan jó, mint amikor egymásba kapaszkodtunk a gépen.

Lift mint örökkévalóság

Manish

Felpillantok a bárpult órájára, hajnali fél kettő, tehát van még úgy négy óránk, mielőtt bármi kiderülne a gépek indulásáról. Ez bőven elég idő arra, hogy engedjünk a vágyainknak.

Csak egy éjszaka, mondogatom magamnak, és remélem, ezt ő is tudja. Nincs kedvem gondolkodni a továbbiakon. Ki akarok venni egy szobát, mert ez a nő megőrjít. Akarom őt. Megdöngetem, becézem majd a testét, és olyan egyéjszakás kalandban lesz része, amit beírhat a naplójába.

De azt is be kell valljam, hogy erre az egy éjszakára sokkal jobban vágyom, mint bármi másra egész eddigi életemben. Megrázom a fejem. Biztos a négy vagy öt koktél dumál hülyeségeket az agyam hátsó részéből, már nem is emlékszem tisztán, mennyit vedeltem.

Fizetek, feltápászkodunk a bárpultról. A hotel remek ötlet. Még jó, hogy a kézipoggyászomban benne van a másnapi tárgyalásra szánt ingem, és egy plusz ruha. Bangkok óta mindig hordok magammal egy váltást.

Zara határozottan elindul. Mégis hova megy? Talán már járt erre, és tudja, merre van a hotel, így egyik kezem zsebre teszem és utánalépdelek.

Nem szólunk egy szót sem, de cseppet sem zavar a csend. Azon tűnődöm, Zara mit akar ettől az egész helyzettől. Szétvet a kíváncsiság, mit gondol rólam. Frankón tetszeni akarok neki, felejtethetlen akarok lenni a számára. Ha egy éjszakáról is szól, arra vágyom, hogy örökre beleivódjak az emlékezetébe, és magányos éjszakáin erről a napról álmodozzon.

Arról az éjszakáról, amikor Manish Laytonnal Frankfurtban ragadt a reptéren.

Csendben haladok utána, közben stírlöm az alakját. Szexi csípőmozgással húzza a bőrröndjét, vörös hullámos haja a háta közepéig ér.

- Jössz? - fordul meg, pedig még szívesen nézegettem volna. Csodás alakja van, ám amilyen szemeket mereszt rám, inkább igyekszem lépést tartani, és mellé kerülök. Kezemet a kezébe fonom, úgy gyalogolunk a kijáratig, de nem megyünk ki, hanem egy mozgólépcsőn felfelé vesszük az irányt. Honnan a fenéből tudja, merre kell menni?

Aztán meglátom a táblát a fejünk felett: *Mariott / Sbarátón*. Oké, így nem nehéz. Egy furcsa, utópikus hangulatú, hosszú folyosón kanyarogva érünk el a bejáratig. Végig fogom a 'kezét', valahogy magamnak sem tudom megmagyarázni, de egyszerűen jólesik. Belépünk az ajtón, kicsit szédeleg a fejem, a recepció felé veszem az irányt, hogy bejelentkezzem, ám meglepetésemre Zara nem követ, hanem egyenesen a lift felé tart. Integet, hogy menjek utána. Biccentek a portásnak, aki furán néz ránk, Zara

elővesz egy kulcsot a zsebéből, és felemeli, a bilétát odatartja a fickó felé, mire az bólint.

Talán ismerik? Sokszor van itt? Honnan a fenéből van kulcsa? Mindig ezt csinálja? Bassza meg, kitérek a hitemből, ha Zara egy prosti?! Jó ég, mibe keveredtem?

- Zara! - kiáltom.

- Tessék - torpan meg, és fordul olyan hirtelen felém, hogy nekiütközöm. A bizsergés nem marad el. Kikészít ez a csaj. Nem tudom, mit kezdjek ezzel az érzéssel, akárhányszor egymáshoz érünk, mintha valami magas feszültségű vezeték közelében lennék, annyira vibrál bennem valami. Talán, ha megkapom, elmúlik ez az agyfasz bennem, de nem ártana tisztázni, hogy akkor prosti, vagy sem. Rohadtul nincs kedvem olyannal kezdeni, aki fel-le repülget a világban, és pasit akar fogni magának.

A másodperc törtrésze alatt fut át a fejemben, hogy mindegy, akkor is őt akarom. Úgysem volt dolgom még örömlánnyal, Zarával pedig eddig öröm minden pillanat. Rövidet vihogok, saját gondolatomon, de azért titkon remélem, nem hazudott, és valóban belsőépítész.

Rövid tépelődés után úgy döntök, ezt mindenképp tisztáznám, már a testi egészségem miatt is, semmi kedvem valami viszketős szart elkapni, bármennyire bejön a csaj.

- Mit keres nálad egy kulcs? Nem kell bejelentkeznünk?

- Tudod, összehaverkodtam az információs pultnál azzal a csajjal, és odaadta a VIP-vendégeknek fenntartott szoba kulcsát. Ugyanis már minden szoba foglalt, annyi járatot töröltek ügyvédkém.

- Mi? Random kaptál egy kulcsot egy telített szállodában? Csak mert kedves voltál valakivel? Zara, nem csinálnak ilyet az emberek!

- Nem random kaptam, kértem, kedves voltam, törődő, és kaptam.

- És szerinted nincs emögött valami hátsó szándék?

- Jézusom, ne agyalj már! Adtam neki egy csokit és jó fej voltam, amikor minden idegszálával meg volt feszülve, ennyi... Ne gondold túl. Lazíts! - feleli, még jobban hozzám simul, és csuklik egyet.

Az eszemet veszttem, cuki, szexi és őrijító egyben, de közben képtelen vagyok ettől a hülyeségtől eltekinteni. Valóban egy vadidegentől fogadott el egy kulcsot egy szállodai szobához?

Megfogom a karját, és megállítom. Magam felé fordítom, mert bennem túl sok a kérdés. Rám vigyorog, kicsit be van csicscentve, ez tisztán látszik rajta.

- Ismeritek egymást? Mármint azzal a nővel az információból.

- Már mondtam, csak kedves voltam vele - áll meg szilárdan a lábain, és néz még mindig egyenesen a szemembe. - Azt gondolom, teljesen mindegy, hogy honnan van a kulcs, szerencsés vagyok, hiszen nem kell az éjszakát az utasváró

műanyag székén töltenem, a fájós hátammal ez már főnyeremény. Pár hónapja eltört néhány bordám.

- Borda? Kedves - nézem a száját.

- Manish, ez valami újabb ministroke? - kérdi félrebiccentve a fejét. Rám kacag. Imádom, felhúz, megőrjít, mindegy, nem akarok tovább agyalni, megmarkolom a fenekét.

Már megint elhagy a józan eszem. Mégis, kedvességgel hogy a fenébe lehet ezt elérni? Kizárt dolog, hogy ez megtörténjen, ez egy őrült világ, itt nem osztogatnak egy jó mondatért szobakulcsot. Ki tudja, milyen csapda ez.

És ez a gondolat egy pillanatra észhez térít. De tényleg, mi van, ha ez az egész egy csapda, semmiféle kelepcebe nem akarok belelépni. Mi van, ha a tárgyalás miatt küldték, hogy hátráltasson?

Csak ne lenne ennyire gyönyörű.

Elment a maradék eszem.

Kérdések

Zara

Fogalmam sincs, mit fixíroz. Túl sokat ittam, mindjárt bepisilek, és nem itt akarok nekiesni csókolózni, a Sheraton halijában, bármennyire szexin mered a számra.

- Mit szólnál, ha esetleg a szobában folytatnánk, indulhatunk?
- lóbálom meg viccesen előtte a kulcsot. Nem tudom leolvasni az arcáról, mit gondol, talán ideges? Nem hitte, hogy igent mondok, és most inába szállt a bátorsága? Ami engem illet, szeretnék túlesni a dolgon, amíg ez a kellemes bizsergés tart az agyamban, különben félek, meggondolom magam.

Én nem vagyok az a csaj, aki random le szokott feküdni jóképű, szexi, és láthatóan minden hájjal megkent ügyvédekkel.

- Oké, szobára velünk - nyögi.

Látom, még akar valamit mondani, de nem vagyok kíváncsi rá, félek, még meggondolom magam, inkább megfordulok és elindulok. A négy vagy öt pohár gyömbéres gin a fejemben kellemes nihillista hangulatba ringat, na nem mintha ne tudnék rendesen gondolkodni, csak nem érdekelnek a következmények.

Megnyomom a lift hívógombját, Manish pedig szorosan mögém áll. Újabb csók a fülem mögé, a tarkómon érzem a lélegzetét.

- Hányadikon van a szoba?

- Fogalmam nincs - vonom meg a vállam. - A kulcsra a 117-es szám van írva. Biztos az elsőn.

Manish megnyomja az első emelet gombot, majd amikor a lift bezárul és elindul, szinte azonnal nyom egy stopot.

- Mi a fene - fordulok felé, de időm sincs számonkérni mit tesz, mert a lift falának nyom. Egy pillanatra be kell csuknom a szemem, annyira előnt a forróság és meg is szédülök. Mondjuk egyelőre nem tiszta, hogy a koktéloktól vagy Manish közelségétől fog el ez az érzés, de még ráérek eldönteni. És az sem tiszta, hogy miért állította meg a liftet, amikor mindjárt a szobában leszünk.

- Zara, te tényleg engem akarsz? - kérdi olyan közel a számhoz, hogy akár meg is csókolhatna, hogy megbizonyosodjon.

- Nem, bassza meg, a londonerfiút, kár hogy nincs itt - tör fel a cinizmusom. - Mégis mi a fenéért másért lennék itt veled Manish?

- Nem Landon küldött?

- Ki? - kezdem nem érteni ezt az egészet. Egy pillanatra múlik a kód az agyamról, mert ezt tisztázni kell. Semmi kedvem faszságokba belekeveredni, semmi paranoiás csávó nem hiányzik az életembe.

- Ha ez így megy tovább, inkább hagyjuk Manish - szakad ki belőlem, félrebiccentem a fejem, mire hátrébb lép. - Nem

bonyolítanám feleslegesen az életem. Fáj a hátam, lefekszem, te meg egyszerűen menj vissza a váróba.

- Én csak...

- Gyerünk, nyomd meg a lift gombját!

- Megbízhatok benned? Ne haragudj, hülye voltam, de érts meg, a karrierem...

- Na már megint itt habogsz nekem. Nézd. Fingom nincs, ki az a Landon. Nem is érdekel. Baromi rég nem voltam pasival, és nem tudom, miféle gombot nyomtál meg rajtam, de már amikor a repülőn megfogtad a kezem beindítottál. Legszívesebben már akkor rád ugrottam volna, és ezt most tényleg csak azért mondom el, mert ittas vagyok, és tudom, a bűdös életben nem találkozunk még egyszer.

- Beindítottalak? - kaján vigyorral mered rám. Majdnem ellágyulok, de tényleg nem bírom, ha kételkednek bennem.

- Még nem fejeztem be - emelem fel a kezem. - Ne bonyolítsuk, jó? Nekem tökéletes így hogy őszinte vagyok veled, és tuti nem kell megjátszanunk magunkat, mert úgysem látjuk egymást többet. Tök jó fickó vagy, de ne gondolj ebbe túl sokat. Nagyon rég nem voltam férfival, és megfogadtam, hogy az elkövetkezendő időben, amíg tudok, teljesebb életet fogok élni, és te kapóra jöttél. Felébresztetted a vágyat bennem. De nem bonyolítanám az életem párkapcsolattal, vagy szerelmi háromszögekkel, semmi ilyesmi nem hiányzik. Egy hisztis és paranoiás pasival meg pláne nem.

- Nem vagyok hisztis! De mondd, tényleg baromira beindítottalak? - érkezik a válasz, és csak most tudatosult bennem, időközben ismét annyira közel lépett hozzám, hogy bent áll a lábaim között. Ahogy az utolsó szó is elhagyja a száját, megcsókol.

Szerintem az összes vérre szüksége van a szívemnek, hogy ne kapjon infarktust. Az előző pillanatban annyira haragudtam rá, amiért nem bízik bennem és mumusokat lát mögöttem, mellettem, tök mindegy, hogy majdnem lekevertem neki egy pofont, most pedig majd kiugrik a szívem a helyéről, ahogyan csókol. Még önmagamon is nehéz kiigazodnom. Minden érzékem a lábaimba fut, és fel, majd a mellkasomon keresztül akar felszínre törni.

- Nagyon tetszel nekem - suttogja a számba.

- Engedd el magad, Manish, ez nem a régmúlt, nincs miért a lábad elé nézz...

Nem tudom, milyen gombot nyomtam be nála, de olyan erővel ránt magához és ölel át, ami letaglóz. Keze a tarkómra siklik, érzem a szívverését. A karjaim a nyaka köré fonom. Zaklatottan veszi a levegőt, de fogalmam sincs, hogy a vágytól vagy a megrendültségtől. Vég nélkül csókolózunk, már azt sem tudom, hol vagyunk, megszűnik a tér és az idő. A lábam között erős hirtelenséggel kezd lüktetni a vágy a csókjától.

Atya ég, de rég nem történt velem ilyen!

Annyira izgalmas ez az egész és annyira jólesik Manish ajka az enyémen, nem is tudnék hasonlatot mondani, hiszen nem éreztem ilyen bódult kényeztetést talán még soha. Ki tudja, mennyi idő telhet el így, ahogy a testünk és a szánk egymásnak feszül.

A lift falának támaszkodva simogatjuk egymást, majd szétrobban a mellem, amikor végre Manish hozzáér, de hirtelen elindul a felvonó, és mi szétrebbenünk.

Valaki megnyomhatta a hívógombot, mert a másodikon állunk meg az első helyett. Kicsit ráncba szedjük magunkat, egy idősebb úr lép be, biccent, mire rámosolygok, és újból megnyomom az egyes gombot.

Manish rám néz, keze a derekamra fonódik, és megszorít. A lift zöttyen egyet, kinyílik az ajtó. Kiszállunk, kérdés vagy körbenézés nélkül balra fordulok.

- Zara tényleg olyan, mintha jártál volna már itt - torpan meg, és szól megint valami furcsa felhangon. - Nem vagyok paranoiás, de nyugtass meg, hogy nincs semmi hátsó szándékom.

Megállók. Vagy leütöm, vagy adok neki még egy esélyt. Ahogy elnézem dudorodó nadrágját, úgy döntök, előbb szexelek vele, és csak utána verem meg.

Na így sem vágytam még senkire, ez a pasi felhúz, minden értelemben. Veszek néhány mély levegőt, és megpróbálok megértő üzemmódba kapcsolni. Végére is mindenkinek megvan a saját lidérce vagy mumusa, ki hogy hívja az agyi

kattanásait, nyilvánvalóan számára ez a munkája, és a terhelt karácsonyi emlékei. Mindenesetre nem kellene bennem ellenséget látnia.

- Jézusom, Manish! Először is: mondtam már, mivel foglalkozom! Szállodák belső tereit tervezem.

Ennek egyik előnye, hogy bármilyen térben eligazodom. A szállodai szobák számozása pedig nem igényel einsteini logikát. Másodszor, rohadtul nem érdekel a karriered, és el se tudom képzelni hogyan, és miért hátráltatnálak. Úgyhogy most utoljára választhatsz. Vagy abbahagyod ezt a feszkózást, belépünk abba a szobába, és megdugsz, vagy azonnal fordulj sarkon.

A szeme összeszűkül, száján játékos mosoly jelenik meg, keze felém nyúl, ujjai az enyémbe kulcsolódnak, bizsergető jó érzéssel tölt el.

- Rohadtul kívánlak, tudod? És oké, megbízom benned - suttogja, de közben végig a szemembe néz. Egy kicsit meginog alattam a talaj. Ez a pasi félpercenként képes haragra gerjeszteni és szexuálisan felizgatni.

Magunk után húzva a kézipoggyászt benyitunk a szobába.

- Még nem csináltam szállodában - közlöm, és körbenézek. Az elrendezés nagyjából jó, ezt egy tehetségesebb ember csinálta, mint az alsó teret. Tudom, mostanában nekem is volt néhány nagyobb forgalmú szállodai projektem.

- Soha? - rökönyödik meg Manish.

- Mi soha? - veszttem el a fonalat.

- Azt mondtad, nem szexekéi még szállodában.

- Nem is - ingatom a fejem. Most döbbenek rá, hogy ezt hangosan kimondtam. Felkacagok. - Paul, a volt barátom nem szeretett utazni. Ha mentünk valahova, azt mindig lakókocsival tettük, vagy motoroztunk és kempingeztünk. Nem volt soha ellenemre, hiszen a munkaidőm javát szállodákban töltöm, a fene se akar a munkahelyére menni kikapcsolódni - vágok egy grimaszt.

- Biztosan - szól Manish, és ledobja magáról a felöltőjét, majd szorosan elélem áll.

- Van annak ám előnye, ha a legjobb helyeket foglalod le egy kempingben - folytatom, mire megfogja az arcom, a homlokát az enyémnek támasztja.

- Nem érdekel, Zara - hunyja be a szemét. Egy pillanatra, mintha minden elcsöndesülne körülöttünk. - Most csak te érdekelsz.

A szoba közepén állunk, és csak meredünk egymásra. Az idő mintha megállt volna.

Egy újabb érintés

Tiara

Így maradunk pár néma pillanatig. Nem csicssergek tovább, inkább figyelek, és kiélvezem ezt az időt, próbálok minden egyes részletet meglátni és rögzíteni a szememmel. Igyekszem nem gondolkodni mi lesz, ha minderre már nem leszek képes.

Csak figyelem a szája vonalát, az arcélét, a szeme villanását. Biztosan láthat rajtam valamit, mert picit megnyílnak az ajkai, mintha mondani akarna valamit, aztán inkább becsukja.

Tudom, hogy ez csupán egy éjszakára szól, és már ettől a gondolattól átjár valami nagyon furcsa, picit szomorkás vágy. Sosem volt egyéjszakás kapcsolatom, nem vagyok az a fajta, de most nagyon is izgat. Tudom, a betegségem mindent megváltoztat az életemben, úgy érzem, már nincs elég időm, hogy mindent megtapasztalhassak. Figyelem őt, kíváncsi vagyok, milyen a csupasz bőre érintése. Legszívesebben minden ruhadarabot leszaggatnék róla azonnal, mert látni és érezni akarom, milyen vele.

Ám nem hagyom tombolni a bennem fortyogó vágyat, inkább engedelmeskedek a jó kislánynak odabent, és inkább szép finoman érek hozzá. Mintha egy görög szobrot vizsgálnék. Kinyújtom felé a kezem, megsimítom a nyakát, és elégedetten

látom a libabőrt az alkarján. Behunyom a szemem és megismétlem a mozdulataimat. Kíváncsi vagyok, változik-e valami érzés bennem, ha nem látom, mit csinálok. Kíváncsi vagyok, hogy változik-e benne valami, ha nem követi a tekintetem az övét. Halvány különbséget érzek csupán, így úgy döntök, nézem őt, és a szememmel is falom még a látványt, amíg lehet.

Közben megfogja a derekam, és magához húz. Meleg tenyere a pólóm alá kúszik, ami villámcsapásszerű érzést hoz magával, a mellbimbóim megkeményednek. Nagyon közel vagyunk egymáshoz, annyira, hogy akár meg is csókolhatnánk egymást, de nem tesszük. Csak nézem az ajkait, egyre erősebb bennem a vágy, mégis ellenállok. Tetszik neki az évődésem, a mosolya kissé összébb húzza a szemrését.

Ez a kép is a szívembe ég.

Tudom, ha ezt megteszem, valami végérvényesen megváltozik az életemben, de egy cseppet sem érdekel. Ki akarom engedni a régóta bennem szunnyadó szexuális vágytól fűtött nőt, mindent látni és érezni akarok. Legszívesebben azonnal szétvetném a lábaimat, hogy mielőbb élvezhessek, a másik énem, talán a régi, pedig visszafogottan húzná a dolgokat, hogy minél tovább tartson.

Manish keze továbbsziklik a pólóm alatt, végig a derekamon, a hátamon, fel a nyakamig. Felemelem a karom és inkább kibújok

a pólóból, felesleges kölönc. Manish is elkezd kiigombolni az ingét.

Olyan vagyok, mint kiskoromban, amikor nem tudtam eldönteni, hogy szétrágjam vagy inkább szopogassam a kedvenc cukorkámat. A végén mindig szétrágtam és meg is bántam, mert úgy nem tartott olyan sokáig. Basszus, mit sem változtam ötéves korom óta.

Megérintem Manish meztelen felsőtestét, előbb egy ujjal, majd végigfektetem izmos mellkasán a tenyerem. Finoman felé hajlok, és amint a szánk összeér, a vágy pulzálása fokozódik a vaginámban, a térdeim remegni kezdenek.

Végre! Atyavilág, mennyire jó érzés! Nem hunyom be a szemem, figyelem a vonásait a csók közben. Ezt is el akarom raktározni magamban, örökre. Nem csókoltam férfit már rég, Paul volt az utolsó, akivel szexuális kapcsolatom volt. Tehát a mai este előtt vagy ezer éve nem engedtem meg magamnak ezt a kiváltságot.

Manish keze belemarkol az oldalamba, a másik keze a tarkómra vándorol, magához húz, úgy kényeztetni az ajkam, majd végigcsókol a fülem mellett, elér a nyakamhoz. Kellemes hidegrázás fut végig rajtam, amikor a meztelen felsőtestünk összeér. Átölelem, a szája elkezd felfedezni a kulcscsontomat. Először lassan, puhán simogatja a hátam, az oldalam. Olyan gyengéden érint, mintha hercegnő lennék, majd amikor a tenyere a fenekemhez ér, rámarkol, és erősen magához ránt.

A hirtelen mozdulat hatására csípőnk egymáshoz nyomódik, és ekkor nadrágja fogságában is nyilvánvalóvá válik a vágya, ami szorosan nekifeszül szeméremdombomnak. Lepillantok, és nem csupán az érzéstől, de a látványtól is felnyögök.

Egyre jobban kezdünk belemelegedni. Tetszik a cirógatása, már épp kezdem megszokni ezt a fajta finom tempót, amikor azt érzem, hogy keze a nadrágom elejéhez siklik, kigombol két gombot, és az ujjai belecsúsznak a bugyimba.

Kész. Ennyi.

Úgy tépem le róla a nadrágot, felocsúdni sincs ideje. Amint az ajkunk elválik egymástól, meglepetten rám emeli a tekintetét. Kinyitja a száját, de nincs ideje semmit sem mondani, úgy esek neki és döntöm le az ágyra, akár egy megvadult tigris. Egy tizedmásodperc alatt találjuk magunkat vízszintesen. Villámgyorsan tépi le rólam is a nadrágot, és közben csókolja a nyakam, a fülem mögött, a vállam, és fog, érint, ölel mindenhol.

Pár vággyal telt kusza másodperc után Manish a hátán fekszik, csak egy fekete bokszeralsó van rajta, én pedig bugyiban és csipkés melltartóban helyezkedem el rajta lovaglő ülésben.

Bármennyire tombol bennem a vágy, bekapcsol a félelem, nem merem levenni a melltartóm. Félek, mit szól, mert elég kicsi a mellem, és ezért hordok dupla push-up cicifixet. Ami szuper, ha az emberen ruha van, de ha levetkőzik...

Én pedig olyan rég nem tettem ilyet, így eszembe se jutott az a lehetőség, hogy valaki ruha nélkül láthat. Még szerencse hogy

Rose korábban feldobta, hogy menjünk uszodába, különben a lábam sem lenne szőrtelenítve.

A törzsemhez szorítom a kezeimet, próbálom észrevétlenül magamon tartani a melltartóm. Persze lehetetlen, hiszen úgy pásztázza az a mély zöld szem a testemet, egészen biztosan nem marad észrevétlen, hogy még maradt rajtam ruha. Manish szája felé hajolok, megcsókolom. A keze a hátamra vándorol, hogy kikapcsolja, mire felpattanok, vissza lovagló ülésbe, és ingatni kezdem a fejem.

Erre meghökkenve rám néz.

- Mi baj? - a hangja selymesebb minden általam eddig ismert dolognál, de akkor sem engedek.

- Egyszerűen nem szeretném.

- Tőlem nem kell félned.

- Nem félek, ügyvéd úr - ingatom a fejem, mire elneveti magát. Szexi a mosolya, melegséggel árasztja el a lelkem. Rég nem kerített hatalmába ilyen érzés.

Pedig nem lesz ez több, csupán egyetlen éjszaka.

Lepillantok a csípőm elé, és nem tudom levenni a tekintetem dudorodó bokszeralsójáról.

Ez tuti nem push-up.

Megcirógatom így alsónadrágon keresztül. Beleborzongok, de nem vagyok ezzel egyedül. Látom a mellkasán is előbukkanó libabőrt. Kicsit játszadózom az ujjaimmal, simogatom a farka

körvonalát, majd a mutatóujjamat becsúsztatom a nadrág gumija alá.

Hirtelen ő is felül, és megfogja a csuklóm.

- Á, ááá - ingatja a fejét, és huncut mosolyt villant rám.

- Baj van?

- Ha ez rajtad marad - mutat a melltartómra -, ez is rajtam marad.

A nyakamhoz hajol, és belecsókol. Hátravetem a fejem, hogy jobban hozzám férjen. Belehalok, ha nem kerül le róla az az alsógatya, annyi szent. A keze a derekamra feszül, magához húz, hogy érezzem, miről maradok le. Majd eszemet veszem, ahogy alsóneműnkön keresztül összeérünk, és ezerszeresére nő a lüktetés az altestemben, bugyin keresztül is nedvesedem. Hozzádörzsölöm magam, és hangosat nyögök az elképesztő érzéstől. Magamban akarom őt tudni. Azt akarom, hogy azonnal minden ruhadarab tűnjön el közülünk, ha a lelkemet is kell kitennem elé, legyen.

Bólintok, mire a keze, ami eddig szorosan tartotta a derekam, felkúszik, és egyetlen röpke pillanat alatt kikapcsolja a melltartóm. Úgy hullik le rólam, mintha ott se lett volna, ledobom az ágy mellé.

Manish kicsit hátrébb hajol, és megnéz. Nem tudom, mitévő legyek, magam elé kapom a kezem.

- Ne tedd... - suttogja selymes hangján -, csodás vagy.

- Nem áldott meg a természet nagy dolgokkal - harapom be a szám szélét.

- Nézd - emeli a kezét. - Pont akkora, hogy kényelmesen belefér a tenyerembe.

Megfogja a mellem, rászorít az amúgy is égnek álló bimbómra, és óriás sóhaj szakad fel belőlem. Mintha megállna az idő.

- Gyönyörű vagy - suttogja a számba, mielőtt megcsókol.

Az egyik keze még mindig a mellemmel játszik, a másik a bugyimban matat. Halk nyögés hagyja el a torkát, ahogy megérzi, milyen nedves vagyok, és az alsónadrágján keresztül is érzem, amint a farka még jobban megduzzad. Döntök. Tényleg mindegy ezen az egyetlen éjszakán, mit gondol rólam, hogy elég vagyok-e neki, hiszen egy kaland az egész. Semmi elköteleződés, számonkérés. Édes mindegy, hogy jó vagyok-e neki, vagy sem. Erre az egy alkalomra így tökéletes minden.

Úgyhogy az alkoholtól és a szexuális feszültségemtől bódultan, amit jó rég nem éltem meg, elhatározom, beleengedem magam a helyzetbe, és kiengedem a vágyaimat.

Lehúzom róla az alsónadrágot, és egy pillanatig csak némán nézzük egymást az éjjeli lámpa fényénél. Mintha előbb a szemünket akarnánk egymáson legeltetni. A combján ülök lovaglósülésben, előttem mered a férfiassága. Bejön ez a nézelődés, még jobban benedvesedek odalent. Bennem

olyannyira felfokozódott a vágy, ha még egy kicsit figyeljük egymás testét, már attól is orgazmusom lesz pillanatokon belül.

Végre-valahára, ezer év után, újra önmagam lehetek, a vágyaimmal együtt, a kétségeim nélkül.

Váratlan hangok

Zara

Pont amikor a keze belemarkol a csipkebugyim pántjába, és teljesen átadnám magam az örületnek, amit Manish kelt bennem, megcsörren a telefon. A vonalas készülék hangja éles éket ver közénk. Egyébként is ez a találmány vagy ezer éve kiment a divatból, szerintem már csak a szállodákban használják, sehol máshol.

Úgy tisztul ki minden előttem, mintha egy stadionban felkapcsolták volna a villanyt. Miért pont most szólal meg az a rohadt készülék? A szívem úgy dobog, mintha ki akarna szakadni a helyéből.

Az idő megáll, kétségbeesetten figyeljük egymást. Egy néma pillanat alatt tesszük fel egymásnak a kijózanító kérdést, lehet, hogy indulnak a gépek?

- Vedd fel! - lihegi.

Fogalmam sincs, miért kellene pont nekem telefonos kisasszonyt játszanom, és pont most, amikor ennyire rá vagyok hangolódva a testi örömökre, aztán rájövök, hogy Martha nekem adta a kulcsot, így valóban jobb, ha én beszélek, bárki is legyen a vonalban. Vetek még egy pillantást Manish örületen vonzó testrészeire, lemondó sóhajjal feltápáskodom róla, és

felveszem a kagylót. Igyekszem a pulzusom és a lélegzetvételem normalizálni.

- Halló - szólok bele félénken. Ki tudja, ki az, Martha stikában adta oda a kulcsot, így fel vagyok készülve arra, hogy magyarázkodnom kell, hiszen távolról sem vagyok közszereplő vagy politikus, vagy egyéb más VIP-nek minősülő lény.

Egy női hang szól bele fáradtan a vonalba.

- Helló.

- Martha, te vagy az?

A szívem még mindig kalapál, és figyelnem kell a hangomra, hogy ne lihegjek. Manish közben ülő helyzetbe tornássza magát, de középen még mindig készenlétben áll. Pillantásom elkapom róla, inkább a fal felé fordulok, és a hívásra koncentrálok.

- És még a nevemet is megjegyezted - sóhajt a vonal végén.

- Szia, nehéz éjszakád volt? Olyan hálás vagyok a szobáért, dobok egy zuhanyt és viszem is vissza a kulcsot, ne kerülj miattam bajba!

- Aranyos vagy, de nem ezért hívtalak. Most kaptuk a hírt, képzelj fél óra múlva hivatalosan is bejelentik, elindítják a légi forgalmat. Ha van telefonos appod, akkor be tudsz csekkolni, de ezt itt még kevesen tudják. Nagy lesz a fejetlenség, gondoltam szólok, ha sietsz, le ne maradj.

- Úristen, Martha, köszönöm! Hogy hálálom meg ezt neked? Manish már a hátam mögött áll, és hallgatózik.

- Indulnak a járatok? - suttogja, mire bólintok.

Nagyot ugrik, közben a levegőbe bokszol. Mint egy kisgyerek a születésnapján, ha megkapja azt az ajándékot, amit régóta kért. Cuki.

- Sehogy, nem kell megköszönnöd - feleli Martha.

- Nincs ilyen, figyi a kulccsal együtt megadom az elérhetőségeimet, ha New Yorkban jársz, van szállásod nálam, és nem csak egy éjszakára!

Manish már félig felöltözik, mire befejezem Marthával a beszélgetést, épp gombolja a nadrágját.

Nem kicsit vagyok csalódott, de tudom, mennyire fontos ez neki, így nagy levegőt veszek, és próbálom minden arckifejezésemet normális üzemmódban tartani. Basszus, mindig is kiült az arcomra, mit gondolok, most egyáltalán nem akarom ezt.

Ha nem ittunk volna olyan sokat az éjszaka, biztosan nem fekszem össze vele, és most, amikor kezdek kijózanodni, sem akarom, hogy a csalódottságom meglátszódjon rajtam.

- Be kell jelentkezni az applikáción, azt mondja Martha, akkor tuti lesz hely. Még nem tudja senki, nagyjából húsz percünk maradt, amíg bejelentik, hogy szabad a légtér és elindulhatnak a járatok.

- Nyilván nagy lesz a kapkodás - bólint Manish, előkapja a telóját, és már nyomkodja is. Amint befejezte, ledobja az ágyra és az ölébe kap.

- Istennő vagy Zara, egy istennő - vigyorog, majd megcsókol.
A dereka köré kulcsolom a lábaim.

Ez most mi? Miért érzek örömet és fájdalmat egyszerre?

- Ezt sose fejezd be! - engedek a legbensőbb érzéseimnek, felkacagok, mire megpördül velem, és ismét az ágyon hanyatt fekve kötünk ki, csak nézzük egymást

- Becsekkoltál, Manish? - kérdem.

- Igen, te jössz. Sikert az első gépre felkerülnöm, ami másfél óra múlva indul. Hat tizenöt óra száll fel, így szűkén, de ott leszek a tárgyaláson.

- Szuper! - ülök fel tapsolva az ágyon, hiszen tényleg nagyon örülök neki. Manish is teljesen másképp viselkedik. Tiszta öröm az arca, látszik rajta, hogy mázsás súly került le róla. Nézegetem őt pár másodpercig. Ezt a képet akarom róla megőrizni. Gatyában, félmeztelenül, olyan felhőtlen mosollyal az ajkán, ami még azt az ajándékbontós kisfiút is meghazudtolja, aki az előbb volt. Bírom, hogy ennyire tud örülni. Szívből kívánom neki, hogy teljesüljön minden vágya, nyerje meg azt a fránya pert és nevezzék ki annak az irodának a felfőnökévé, és kész-passz. Amennyit tepert érte és amilyen érzések között hánykolódott kiskorában, megérdemli.

Egy pillanatra behunyom a szemem, kíváncsi vagyok, hogy ez a kép örökké beégett-e az emlékezetembe róla, de simán fel tudom idézni csukott szemmel, így megnyugodva felpattanok.

Végül, ha már nem látok semmit, legalább a múltba tudjak visszatekinteni.

- Megyek, letusolok - intek felé, és már indulok is a cseppnyi fürdőbe. Kicsit mardos a csalódottság, magam sem értem, miért.

- Nem csekkolsz be? - kérdi, majd magára veszi a felöltőjét.

- Majd később. Még visszaviszem a kulcsot.

Óriásit sóhajtva leszögezem magamban, hogy én ráérek, lezuhanyozom és mivel nem jó a telefonom, majd kényelmesen kizötyögök Marthához. Azt tervezem, viszek neki legalább egy szendvicset, köszönetképpen, biztosan van a szállodának étterme, ahol rendelhetek valamit. Nekem nem élet-halál elérni az első gépet, nem futok versenyt az idővel. Legalábbis ezen a napon nem.

Semmi mást nem akarok, csak megnyugodni, és kikerülni ebből a magam keltette lelki zűrzavarból.

- Zara - rángat ki röpke mélázásomból Manish, megfogja a kezem, odahúz magához.

Fogalmam sincs, miként búcsúzkodik az ember egy be nem teljesült egyéjszakás kaland után. Jóleső érzés hozzásimulni, de azt akarom, hogy azonnal eltűnjön. Nem tudom, mi ez a zavarodottság bennem, de nem akarom az időt húzni.

- Manish - mondom, és gyors pusztit nyomok az ajkára, mielőtt bármely gondolatom meglátszana. A közelségétől ismét elindul bennem a be nem teljesült vágy bizsergető érzése, amin tudatosan és gyorsan úrrá is leszek. De ehhez az kell, hogy

kiszakítsam magam a kezei közül. Hátrébb lépek és a kezemet nyújtom.

- Örülök, hogy megismertem ügyvéd úr - modoroskodom, mire veszi a lapot. Lábaik keresztetzi előttem, kissé berogyasztja a térdeit, és meghajol, akár egy múlt századi lovag.

- Zara úrnőm, sosem felejttem el ezt az éjszakát - kezét csókol.

- Ajánlom is - bólintok, és kihúzom a kezem a kezéből.

Két lépés, és bent is vagyok a fürdőben, rátámaszkodom a mosdóra, és lehajtom a fejem. Ha Manish az ablakokat számolja, én a másodperceket. Pontosan negyvenhét másodperc mire becsukja maga mögött az ajtót.

Ekkor merem kiengedni a könnyeimet.

Értem

Manish

Kilenc óra előtt öt perccel landol a gépem Londonban, és úgy érzem, minden sínen van.

Hálás vagyok, amiért így történtek a dolgok.

Zarával iszonyú jól piáltunk, lelkiztünk, és utána inkább egymás testének a felfedezésével voltunk elfoglalva. Mondjuk jöhetett volna később az a kurva telefon, mert így alig tudtam, melyik kezembe harapjak. Bassza meg Zara testének a gondolatára, még most is megfeszülök odalent.

De hát a meló a fontosabb, és nem kockáztathatom a karrierem egy kósza dugásért. Mondjuk, ha belegondolok, talán mélyebb lett volna egy átlagos szexnél, hiszen ami a repülőn kettőnk között történt, és a bárban, na az varázslatos volt. És ez hiányzik. A beszélgetés, a biztatás. A varázslat az életemből.

Még van időm átlapozni a beszédemet, mielőtt a gép landol, így beletemetkezem a számokba és a rendőrségi jelentésekbe, nem akarok semmit kifelejteni a beszédemből. Felkészülten érkezem.

Hajnalodik mire leszállók, villámtempóban lépdelek a kijárat felé. Csak a kézipoggyászom van velem, a nagyobb bőröndöm Frankfurtban hagytam egy csomagmegőrzőben, így most sem

kell megvárnom, amíg előkerül. Ezzel is nyerek több mint fél órát. A vámmentes folyosón gyorsan haladok, és már be is kapcsolom a mobilom, tárcsázom a bíróság számát, előre érdeklődöm, melyik tárgyalóterembe kell mennem, és merre találok. Semmire sem akarok időt vesztegetni, tekintve, hogy tényleg az utolsó pillanatban fogok odaérni.

Szerencsére amint kilépek, egy taxi áll meg előttem, beülök, és már indulok is a bíróságra. Úton vagyok életem nagy lehetősége felé, a felé, hogy végre legyek valaki.

Minden zökkenőmentesen halad, tíz óra előtt négy perccel kiszállok a taxiból, és gyors léptekkel sietek a tárgyalóteremhez. Rohanok, körbe sem nézek, nincs időm díszstukkókon merengeni. A torkomban dobog a szívem, ezen a pár órán múlik az egész életem. Ettől függ, meg tudom-e szerezni a munkám gyümölcsét.

Mindennél jobban szeretném ezt a szaros ügyet megnyerni és mindennél jobban vágyom Zarára. Bassza meg, koncentrálnom kell, a győzelemre vágyom!

Mire belépek a tárgyalóba enged a torkom szorítása. Egyfolytában Zara szavai pulzálnak bennem: Manish, ez a dolog nem nagyobb nálad.

Lepakolom az asztalhoz a cuccaimat, végignézek a tárgyalópartnereimen, konstátalom, hogy igen jó bírót kaptunk, ez ma a szerencsenapom lesz, érzem. Elmosolyodom, és belekezdünk.

A tárgyalás után

Manish

- Ezazz! - kiáltok fel a férfimosdóban.

Beleöklözök párat a levegőbe, mintha azzal a számítógépes bokszjátékkal játszanék. Nyertem, nyertem, rohadt jó vagyok! Zarának igaza volt. Nagyobb vagyok bárkinél és bármilyen problémánál!

Kitörő öröm van bennem. A siker és a győzelem vigyorra húzza a számát. Egy ideig.

Körbenézek, felettébb egyedül vagyok. Kopottas krémszínű csempe a falon, a tükörből, komor fekete keret közül mered vissza rám az önarcképem önelégült vigyorral.

Ahogy nézem magam, baromira furcsa érzés fog el, valóban ez lennék én, Manish Layton? Ennyi lennék?

A válasz nem marad el. Tök mindegy, ki vagyok, egyedül vagyok. Csupán ez a gondolat visszhangzik bennem.

Senkinek sem tudom elmondani az örömöm. Nyertem, győztem. A bíróság a mi javunkra döntött, és ez kurva nagy szó.

Kicsattanok örömömben, de ugyanakkor üres is vagyok. Az első gondolatom az volt, hogy elmondom Zarának, de még a telefonszámát sem tudom, sőt még a rendes nevét sem.

Hogy lehetek ilyen balfasz, hát még a nevét sem tudom.

Próbálom lenyugtatni magam, megmosom az arcomat a csapból kiáramló hús vízzel. Rátámaszkodom a mosdóra.

- Ügyes voltál, Manish - mondom a tükörképemnek. - Itt az idő ünnepelni.

De hiába, nem tölti be bizsergés a mellkasomat. Nem érzek már örömet, bárhog is próbálok. Felállók, megtörölöm a kezem és az arcom. Megigazítom az öltönyöm, bejön egy másik ügyvéd, elismerően bólint. Nem tudom, bent volt-e a tárgyaláson vagy csak hallotta, mindenesetre kényszeredetten elmosolyodom és biccentek.

Kilépek és rápillantok az órámra. Déli tizenkettő múlt, ami azt jelenti, hogy New Yorkban még csak reggel hét óra. Még nem telefonálhatok a győzelem hírével.

Visszalépek a tárgyalóba. Kezet rázok az ügyféllel és váltok még vele néhány szót. Mindenki rendkívül elégedett. Ugyan az utolsó pillanatban estem be a tárgyalásra, de magabiztos voltam. Zara mondata ott zúgott a fülemben, és éreztem, hogy igenis győztes vagyok.

Miután megfutom a kötelező köröket, ügyiratbeadás, további papírok egyeztetése, már háromnegyed kettő. Kezdek fáradni, lassan szállást kellene keresnem, és aludnom egy rendeset. A hasam korog, nem is reggeliztem. Összeszedem a cuccaimat, elköszönök, és elindulok.

Már nem rohanok, meg tudom figyelni, miféle csoda vesz körbe. Otthon New Yorkban a bírósági épületek általában

ultramodern dizájnúak. Az pedig olyan, mintha elrepítene valami letűnt korba. Gyönyörű díszes, márvány csigalépcső vezet a földszintre, és még az is megfordul a fejemben, hogy micsoda állapotban léphettem ide be, ha ezeket észre sem vettem.

A csillár, ami a lépcsőházban lóg és a gótikus ablakokat díszítő kőcsipke olyan, mintha valami antik meseországban járnék, nem egy bíróságon. Kíváncsi vagyok, Zara mit szólna ehhez a belső térhez. Biztosan tetszene neki.

És megint Zarára gondolok.

Megrázom magam, kilépek a bíróságról. Már elmúlt kilenc New Yorkban, így tárcsázom Mr. Portért.

- Mr. Porter?

- Igen fiam, mondja, hogy alakultak a dolgok odaát?

- Elsőprő sikert arattunk a precedenciajoggal és a megfelelő rendőrségi akcióval.

- Tudtam, hogy önnek ez sikerülni fog.

Mr. Porter kimérten örül, és szerintem ettől nagyobb dicséretet nem fogok tőle kapni soha. Pedig ez egy jelentős tárgyalás volt, ráadásul a két ország eltérő jogalapjainak az egyeztetésével is meg kellett küzdenem, ezért is volt kemény dió.

- Köszönöm uram, nemsokára indulok vissza az irodába.

- Fiam!

- Igen uram?

- Maradjon, pihenjen, töltse az ünnepeket a családjával,

- De uram... - harapom el a mondat végét. Nem kötném az orrára, hogy egyedül vagyok, mint a kisujjam. Ezért is dolgozom ennyit.

- Nincs apelláta. Január másodikán találkozunk. Ötödikén hivatalosan is bejelentjük az előléptetését a szenátusnál.

- Köszönöm, uram! - halkulok el, és a feltörni készülő öröm érzetébe megint valami frusztráltság keveredik. Pedig tudom, hogy megérdemlem az előléptetést. Rengeteget dolgoztam érte, rohadatul örülnöm kellene neki.

- Rendben, uram, kellemes ünnepeket önnnek és az egész családjának - sablonoskodom, de mit is mondhatnék mást.

- Köszönöm fiam, magának is! Töltődjön fiam, jövőre sok dolga lesz! - köszön el.

Oké. Az már tisztán látszik, a nagykutyák a két ünnep között nem dolgoznak, így szerintem hivatalos, hogy csak januártól várnak vissza az irodába. Leteszem a telefont, de a kettős érzés nem múlik bennem. A tudatom azt súgja, szét kellene feszítsen a boldogság, de ehelyett csak keresgélem magamban, mit érzek.

Valami nem jó, valami nincs a helyén.

Paul, én és a gyomorgörcs

Zara

Egy korai levesebéd után kitisztul a fejem az esti koktéloktól, és a Marthával elfogyasztott kávé már a lelkemet is helyre teszi.

Ugyan nem jött össze a szex, de legalább az kiderült, hogy nagyon is vágyom rá.

És ez nem semmi.

Vajon az egyéjszakás játék mindig ilyen? Ha nem törődünk azzal, mit gondol rólunk a másik, és nem számít, mit hoz a holnap, és csak az érzékeinknek élünk, akkor tudjuk igazán élvezni azt, amit az élet nyújt? Vagy ez csupán egy gonosz este volt a sorstól? Még egyszer megmutatja, milyen is lehetne az életem, mielőtt elveszi tőlem ezeket a pillanatokat?

Délután kettő, mire a gépem felszáll. Semmi másra nem tudok gondolni, csak arra, hogy majdnem megtettem. Istenem, majdnem lefeküdtem Manish Laytonnal, egy baromira helyes, jóképű, kedves pasival. Kis híján belementem-egy egyéjszakás kapcsolatba.

A repülőn most is egy folyosó felőli ülés az enyém, így át kell kicsit hajolnom a mellettem ülő nő felett, hogy kinézzek az ablakon. Nem tudom, látni akarom-e, amint távolodunk ettől a furcsa helytől, Frankfurttól, ahol picit megváltozott bennem

minden. Manish mosolya jut eszembe, de próbálom kivenni a fejemből.

A gondolataim úgy csaponganak, mint egy eltévedt biliárdgolyó, hol Manish, hol anyámék és a karácsony, hol pedig Paul jut az eszembe.

Próbálok arra koncentrálni, amit látok, így inkább nézem, ahogy felszállunk, és alattam a házak és a fák egyre kisebbek lesznek. Az autóutak is hamar cérnaszál vékonyságúvá válnak, mindaddig, amíg felhőrétegbe nem repülünk. És abban a pillanatban, amint meglátom a ködpamacsokat a gép ablakán át, eszmélek rá, nem aggódtam a felszállás miatt.

Ellenben azon kezdek el aggódni, miért is nem aggódtam.

Négyes vagy ötös pontnak gyorsan lejegyzetelem, meg kell fogadjam, jövőre nem aggódok amiatt, hogy nem aggódok. Miközben leírom, elröhögöm magam, inkább a lényegre kellene koncentrálnom és jó gondolatok felé terelnem a figyelmem.

Amikor pár perc után elérjük a repülési magasságot, hívok egy utaskísérőt. Picit néha még belezsong a fejem a tegnapi koktélokba, így cukros italok helyett csak vizet kérek. Közben a gondolataim akaratlanul is ismét Manishre terelődnek. Az érzéseim váltakoznak. Hol belebizsergek a gondolatba, amit majdnem megtettünk, majd pár kósza pillanat bizsergés után majd elsírom magam.

Olyan sajgó érzés kerít a hatalmába, hogy fel kell keljek. Mázsás súly nyomódik a mellkasomnak, a foltok rutinszerűen

kezdenek beúszni a látóterembe. Odakapok, megdörzsölöm a szemem, persze nincs ott semmi. A szívemnél tartom a tenyerem, és próbálok néhány irányított lélegzetet venni. Nem tudom, hogy a másnaposság, vagy a félelmeim okozzák. Nem nagyon múlik a nyomás, ki kell menjek az apró mellékhelyiségbe.

Magamra zárom a vécéajtót, és megpróbálok nagy levegőt venni.

Persze azonnal megjelenik mellettem Paul.

- Nem is hívtalak -nyögöm.

- De látom, milyen szarul vagy, és annak idején megígértem, nem hagylak cserben és mindig melletted leszek, ha valamivel nem tudsz megbirkózni, és ez egy ilyen pillanat - mutat körbe az apró helyiségben.

- Ez úgy hangzik, mint egy kicseszett házassági ígélet.

- Biztos, hogy nem - ingatja a fejét -, az holtodiglan-holtomiglan van, azon már túl vagyunk.

- Paul, nem lehetne, hogy egy kicsit egyedül hagyj? - kérdezem, és leroskadok a retyóra.

- Vigyázz, állítólag a repülők kifelé ürítenek. Ki ne szippantson nekem az a fajansz csak azért, mert simán rátámaszkodsz a lehúzógombra - mutat egy fémes kör alakú gombra, ami tényleg vészesen közel van a tenyeremhez.

- Paul, szerintem még senki sem halt bele abba, hogy a repülőn lehúzta a vécét.

- Biztos vagy benne, utánakérdezzek? Halottként sokkal több információm van a túlvilágról, mint azt az élők hinnék - támasztja meg az állát. Tök komoly arcot vág, kacagnom kell. Oké, győzött. A pánik már majdnem elhatalmasodott rajtam, de ezzel a legújabb idiótaságával sikerült kizökkentenie, a görcs a gyomromban mintha enyhülne. Jó, hogy itt van. Nélküle feleannyira sem lenne mókás az életem. Mondjuk feleannyira se néznének bolondnak az emberek.

- Félsz? - kérdi, én pedig bólintok.

- Nem tudom miért, hiszen nincs mit vesztenem. Nem a haláltól tartok.

- Tudod, a legtöbb információval azért rendelkezem felőled. Legyél velem őszinte.

- Oké.

- Akkor elő a farbával! Mit gondolsz a halálról?

- Paul, nem ez foglalkoztat.

- Akkor a repülés? Miért félsz tőle?

- Csupán az jár a fejemben, ha valami rosszul alakulna, nem szeretném az első sorból nézni, amint a földre csapódunk.

- Az ember nem szeret jegyet venni az első sorba a saját halálára, de mégis elkerülhetetlenül ott ül, fő helyen, nekem elhiheted.

- A túlvilágon nem mondták még, hogy haláli a humorod?

- Hm... - idióta vigyort vág felém, majd hirtelen témát vált. - Egyébként mi a helyzet azzal a fickóval? Tudod, láttam ám,

amikor megfogta a...

- Paul, nem hagynád abba? - vágok a szavába, mert nem tudom, és nem is akarom tudni, mennyit látott. Ez azért már túlzás. - Talán féltékeny vagy?

- Leginkább halott, de ha komolyra akarom fordítani a szót, tudom, azaz érzem, hogy lassan eljön az idő, amikor el kell engedjelek.

- Ne beszélj zöltségeket, kérlek! - ingatom a fejem, és már kezdek jobban lenni. - Mi a fenét kezdenék nélküled?

El sem tudom képzelni, milyen lehet, ha rázós szitukban nincs ott velem. Ráadásul, ha egyre jobban elhatalmasodik majd rajtam a betegségem, egészen biztosan sokkal többet lesz rá szükségem.

Paul, a volt barátom. Négy éve halt meg egy közlekedési balesetben, közvetlenül karácsony előtt. De igazából sosem hagyott magamra. Nem, nem élhetek úgy, hogy nincs benne az életemben, nagyon magányos lennék.

- Talán új és boldog életet élhetnél - tárja szét a karjait. Kis szomorúság csillan a szemében. Furcsa egy szellemtől.

- Koszi, nekem ez is megfelel. Tök jó az életem, úgy ahogy van, Paul.

- Zara, szeretném, ha boldog lennél.

- Szuper, akkor most tűnj el kérlek, nem akarom, hogy a gépen bolondnak nézzenek.

Majd anyáméknál találkozunk. Ők már megszokták, hogy néha magamban beszélek, ráadásul hajlamosak a Charles Bonnet-szindrómámra fogni. Én nem vagyok teljesen biztos abban, hogy Paul csak emiatt van velem.

- Na, akkor mégiscsak kísérjelek el, és legyek a pesztrád ezen a jeles eseményen? Állok, azaz inkább szállók rendelkezésedre - csettint a nyelvével, majd színpadiasán meghajol. Tök olyan, mintha még mindig élne, mármint úgy értem, teljes életnagyságban áll előttem. Van lába, nem egy lámpásból kijövő szellemalak, na jó, annyiban hasonlít, hogy ő is összefonja a karját maga előtt. Dobok neki egy puszit, mire eltűnik.

Lehúzom a retyót, és a félelem apró szikrája suhan át rajtam, de persze nem történik semmi vákuumhalál, így simán kiröhögöm magamat, majd kilépek az ajtón.

Gondolatban helyesbíték az egyik fogadalmamon, élő pasasokkal kellene többet beszélgetnem. Talán úgy, mint Manishsel. De Pault akkor sem akarom elengedni.

Visszaülök a helyemre, ránézek a mellettem halkan szuszogó nénikére. A feje félrebillenve támaszkodik a repülő ablakának.

Behunyom a szemem, és hagyom elkószálni a gondolataimat. Egyszerre tesz boldoggá és rémít meg, mennyire elevenek az érzéseim Manish miatt. Viszont azt is tudom, mennyire furcsa, hogy Paul még mindig az életem része. Nem túl egészséges, ami azt illeti, ha előállnék egy pszichológusnak ezzel, simán

bezárnának valami rácsos ablakú, puha falú intézetbe, Charles Bonnet-szindróma ide vagy oda.

A gyászidőszak alatt szó szerint megszakadt a szívem, és volt egypár hónap, amikor aktívan véget akartam vetni az életemnek.

Akkor jelent meg először Paul, nem hagyta, hogy megtegyem. Folyamatosan visszarángatott az életbe. Visszatartott akkor is, amikor ugrani akartam a Brooklyn hídról, és szabályszerűen kiröhögött, hogy díjnyertes úszóként milyen eszement terv alapján akarok megfulladni. Emlékszem végül együtt, a hátunkat a híd pillérének vetve röhögtünk az egészen. Akkor még nem tudtam felfogni, hogy meghalt, azt pedig még kevésbé, hogy holtan is megmentette az életem, de hálás voltam, amiért ott van. Először azt hittem, megőrültem, aztán nem voltam biztos abban, hogy szellemeket látok-e, de végül a szívem és a szemem is hozzászókkott, hogy még mindig velem van.

Számtalanszor húzott ki a csávából, és hozta vissza az életkedvem. Ez már csak azért is iszonyatosan furcsa, mert már négy éve eltemettem.

A halála után berendezkedtem egy szép és érzelemmentes életre, nem kötődni senkihez és nem érezni senki iránt semmit, nagyon is kényelmes. Biztonságos.

De ez a biztonság most mintha megszűnt volna.

Ráébredek, nem attól félek, hogy meghalok, vagy véglegesen elveszítem a látásomat. Attól rettegek, hogy érezni fogok valamit. Bármit. Legyen az fájdalom, szerelem, boldogság,

csalódás, kötődés vagy ismét gyász. Sóvárgás vagy szexuális kielégültség, valakinek az érintése, vagy akár az elvesztése, mindegy. Minden érzést mélyen eltemettem magamban.

Keresem, mi lehetett az a pont, ahol ez megváltozott, mert csupán mostanában éledtek újra az érzelmeim. Nem találok mást, mint Manish mosolyát és a könnyeimet a Frankfurti hotelszoba fürdőjében.

A fenébe!

Manish megjelenéséig sikerült magamat benne tartanom a kényelmes komfortzónámban, ahol nem érzek és nem gondolok semmit, tehát nem is csalódhatok. Furcsamód, pont egy beteljesületlen egyéjszakás kapcsolat, ami teljesen kényelmesnek és biztonságosnak tűnik, mindenféle lelki érintettségtől mentesnek, pont ez kényszerít arra, hogy megint érezni akarjak.

És miként illesztem majd bele az életembe a szellem barátomat, ha randizni kezdek egy élő pasival?

Paul még jó, hogy csupán futólag említette Manisht. Egy kicsit olyan, mintha megcsaltam volna. Persze badarság, hiszen négy éve nincs, nem tudom megcsalni. Ám bármennyire is jólesett Manish összes érintése és csókja, picit beárnyékolja az, ahogy még mindig kötődöm Paulhoz.

Mi a fenéért ilyen bonyolult az életem? És mindezt még koronázza a CB-szindrómám. Mintha az egész élet összeesküdött volna ellenem.

Manish... Paul... Óhatatlanul összehasonlítom kettejüket, bár tudom, parttalan felesleges gondolat, de hátha segít kibogozni a rémes agytekervényeim aggódásait. Arra jutok, hogy az ég világon semmiben nem hasonlítanak egymásra.

Manish céltudatos, aktív jogász, Paul pedig egy gyereklelkű autókereskedő. Volt.

Majd eszembe jut, amit Manishről mondott. Vajon lefelkeltem, vagy láthatott valamit abból az éjszakából? Nincs egy illemkódex szellemeknek, mikor kukucskálhatnak, és meddig mehetnek el?

A fenébe is, ez csak a CB-szindróma, és én már megint idiótaságokon agyalok.

Sóhajtok egy nagyot, és újra Manish férkőzik a fejembe. Azután eszembe jut, miként engedtem utat a bennem felgyülemlett feszültségnek, amikor otthagytam a hotelszobában. Ráébredek, nem azért sírtam, mert rossz kislány voltam, és belementem egy parttalan egyéjszakás kalandba, ami végül nem jött össze. És nem azért sírtam, mert sajnáltam magam a betegségem miatt.

Azért sírtam, mert a sok érzés, amit eddig magamba temettem, hirtelen utat tört magának.

Fújok egy nagyot, nem bukhatok ki a gépen. Majd anyáméknál ráérek bepuncsozni, és kibőgni magam a nővéremnek a gyerekszobámban.

Elképzelem, milyen lenne, ha Manish is itt ülne mellettem. Egészen biztosan összefonódna a kezünk. Aztán befurakodik a képzeletembe Paul, mosolyog és átölel. Rádöbbenek, hogy azóta nem ölelt át férfit, amióta Paul meghalt, egészen mostanáig. Manish őszinte meleg öleléséig.

Ez az egész egy eszement dolog. Hátravetem a fejem az ülésben, és akarattal próbálom behunyva tartani a szemem, szép dolgokra koncentrálni, és próbálok elaludni. De mire ellazulok, a gép ereszkedni kezd, és én ismét aggódhatok a leszállás miatt.

Amikor a kerekek koppannak a betonon már jobb, bár az ökleim még mindig erősen markolják az ülést, amikor bevillan Manish mosolya. Vajon sikerült a tárgyalása? Odaért időben és mindenkit letarolt a laza macsós, de holtbiztos modorával? Kicsit kitisztul az agyam, de a hirtelen jött felismerés, hogy hol szeretnék lenni igazából, nem hagy nyugodni. Rájövök, akkor lennék boldog, ha az az idióta havazás minimum egy hétig tart, és a karácsonyt kettesben tölthettem volna Manishsel abban a szállodai szobában.

Tényleg nem vágyom másra, csak arra az elemi összefonódásra, amit ott éreztem vele. A huszonkettes csapdája. Megfogadtam, az állapotom miatt nem vágok bele semmiféle tartós kapcsolatba, és úgy néz ki, most pont erre vágyom.

Bassza meg! Miért nem egyszerű az életem?

Dugó London utcáin

Manish

London utcáin sietősen lépdelő emberek, az utakon hömpölygő forgalom, mégsem dudál senki, mint New Yorkban. Visszanézek a bíróság épületére, végigfuttatom a szemem a gyönyörű szürke gótikus cirádákon és a bejáratot díszítő szobrokon. Bámulatos. Zara jut az eszembe, biztos tetszene neki.

Hullafáradt vagyok, kerítenem kell egy szállást, hogy kipihenjem magam. Kiállók az út szélére, és leintek egy taxit. Szerencsémre azonnal lefékez egy mellettem.

- Hova? - kérdezi a sofőr.

- Pff... - fújom ki a levegőt. Nem foglaltam szállást, igazából fogalmam sincs, hová menjek.

- Vigyen egy jó szállodához. Ahol mondjuk maga jól érezné magát.

- Hát mehetünk kocsmába is - röhög fel halkan. Visszamosolygok rá. - Adjon legalább valami támpontot. Hol szeretne megszállni?

- Valahol a belvárosban, de tudja, nem a legexkluzívabb helyre vágyom, hanem valami... nem is tudom. Egy nem puccos, de kényelmes helyre.

A taxisoőr pár pillanatig rám mered, végigmér barna tekintetével, majd felvillan valami játékoság a szemében. Úgy tűnik, ő nem hezitál sokat az életében.

- Rendben - kacsint rám, és csettint a nyelvével. - Tudom, mi kell magának.

Na ez egy kicsit baljós. Kihajtunk a Great George Streeten, és kelet fele vesszük az irányt. A szememnek is nehéz megszokni ezt a fordítva közlekedést.

Nem haladunk túl sokáig, beáll a forgalom. Nézelődöm, fészkelődöm, mire a sofőr hátrafordul.

- Átutazóban, vagy a családjához jött az ünnepekre?

- Egy tárgyalásra jöttem, maradok egy éjszakát, vagy amennyit kell, hogy egyenes járáttal tudjak hazamenni New Yorkba.

- Várja a családja, mi? Nem rossz így az ünnepek alatt dolgozni?

- Maga is dolgozik - felelem.

- Hja, de ma maga az utolsó utasom. Aztán máshol van jelenésem, tudja, az ünnepek sosem egyszerűek egy családban. Megyek támogatni a barátnőmet, hogy ne szedje szét az anyja. Kicsit kekec a mama, aztán ha ott vagyok, felvidítom.

- Hm - csak ennyire futja.

- És maga?

- Én egyedül töltöm az ünnepeket - jön ki belőlem. Nem is értem, miért elegyedek szóba egy ismeretlen taxisoőrrel. - De jó

ez így - halkulok el, ettől többet szerintem nem kellene vele diskurálnom. Fura egy fazon.

- Hja, ez nagyon meggyőző volt - vigyorog. Ismét valami furcsa fény villan a szemében. Ahhoz képest, hogy taxisoфőr, elég sok mindenről kérdezősködik. Betudom annak, hogy unalmas lehet egész nap némán vezetni. Ráadásul még mindig állunk a dugóban.

- A munkámra koncentrálok - bólintok, és kinézek az ablakon. London gyönyörű karácsonykor. Minden fel van díszítve, lépten-nyomon hatalmas karácsonyfákba és fényfüzerekbe botlik az ember tekintete, még a kisebb utcákban is ezt látom. Az angolok szerintem kifejezetten szeretik a karácsonyt.

- Hát, maga tudja - bölcselkedik a sofőröm. - Hogy hívják?

- Manish.

- Én Paul vagyok - nyúl hátra, kezét rázunk. Ráér, hiszen még mindig nem moccan a kocsisor. - Mondja csak Manish, tényleg ennyi? Csak a meló? Sosem vágyott arra, hogy valaki megfőzze a reggeli kávéját? Vagy fordítva - emeli fel a kezét kérdőn.

- Hogy érti ezt?

- Unalmas lehet a siker egyedül - bólogat. Elengedi a kormányt, és teljesen felém fordul, mintha nem is érdekelné a forgalom. Egyenesen a szemembe néz.

- Hát talán az - ismerem be, magam sem tudom, miért.

- Mert tuti sikeres, ez lerí magáról. Nincs senki, aki megdobogtatná azt a paragrafusoktól hemzsegő szívét?

- Hát igazság szerint találkoztam valakivel... - ismét Zara jut az eszembe, ebben a félórában már vagy ötödször.

- Akkor mire vár?

- Azt sem tudom, mi a neve... - meredek magam elé. - Ráadásul egyéjszakás történetnek indult, de még annyi sem lett belőle.

- Sok ilyenje van? Mert akkor tudom, hova vigyem - kacag a sofőr, és előrefordul. Megfogja a kormányt, de még mindig be van állva a forgalom. Ennek ellenére jobbra-balra pillantgat, hátha elindulhatunk valamerre.

- Nem. Igazság szerint ez volt az első - vallom be. - Nem bonyolítom az életem nőkkel, bár sosem kellett panaszkodnom a felhozatal miatt.

Erre a fickó hátrafordul, és még egyszer végigmér.

- Ha úgy érzi, nem teljes az élete nélküle, keresse meg. Nem olyan bonyolult az, Manish.

- Hogy is hívják?

- Paul.

- Maga valami párkapcsolati tanácsadó mellékállásban, Paul?

- Mondjuk úgy, értek egy kicsit a szív dolgaihoz - bólint a sofőr, mire elindul a forgalom.

A dugó úgy oszlik el, mintha nem is lett volna, és a taxi lekanyarodik balra, és pár perc múlva megállunk egy hotel előtt.

- Huszonkettő dollár lesz - fordul hátra Paul. - És higgye el, jó helyre hoztam. A legjobbra.

Kitekintek a taxi ablakán, kellemes hotelnek tűnik, pár széles, fehér lépcső vezet a szép üvegajtóig, a bejáratnál két cserépben gondosan kerekded alakra nyírt bukszusok, rajtuk futó karácsonyi fények.

- Jó lesz - bólintok, és kifizetem. Magamhoz veszem a táskám és épp kifele szállók, amikor még odaböki:

- Keresse meg, ha nagyon akarja, megtalálja. Mi a fene?

Elhajt, és én még mindig csodálkozva nézek a fura fickó után. Nem értem ezt az egészet.

Elgondolkodva lépek be a hotelbe, semmi különleges, de harmónia uralja a teret. Jobbra a recepciós pult, balra kényelmesnek tűnő fotelek és kis asztalok, egyenesen a lift. Zara bírná ezt az elrendezést. A pulthoz lépek.

- Üdvözljük a Zara Hotelben - mosolyog rám a recepciós hölgy.

- Mi? - szakad ki belőlem. Mintha a gondolatomat mondta volna ki. Vagy én mondtam hangosan, hogy Zara?

- Üdvözljük a Zara Hotelben - ismétli, mintha nem hallottam volna jól.

- Zara? - kérdem, mint valami idióta. Úgy tűnik, szokásommá vált, ha Zaráról van szó, csak tömondatokig jutok. Vagy addig se. Össze kellene magam szedni.

- Tényleg úgy hívják a hotelt, hogy Zara?

A recepciós minden bizonnyal bolondnak hisz, kissé oldalra szegi a fejét, és bólint.

- Nem ide készült, uram?

- De, mindennél jobban - bukik ki belőlem.

- Van foglalása?

Rázom a fejem, nincs.

- Egy szobát szeretnék, ha megoldható.

Még mindig képtelen vagyok napirendre térni afelett, hogy a taxis a magánéletemről faggat, majd elhoz egy Zara nevű hotelbe, és a lelkemre köti, hogy keressem meg a nőt, aki felkavarta az életemet. Valami marhára nem stimmel. Mi ez, ha nem egy jel? Sosem hittem a spirituális dolgokban, sőt, kifejezetten idegesítenek a fehér leplekben ugrándozó, majd én megmondom a jövőt alakok. Szemfényvesztés az egész.

De most...

- Zara Hotel... - motyogom félhangosan.

- Elkérhetem a papírjait? - nyúl felém a recepciós, és a tekintete tükrözi a gondolatait. Biztos azon elmélkedik, hogy meglágyult az agyam, vagy sztrókot kaphattam. Rezignáltan odanyújtom felé az útlevelem, beírja az adataim és odaadja a 117-es szoba kulcsát. Bennem ragad a szusz.

- Kellemes tartózkodást a Zarában - veti utánam, mire hátrakapom a fejem. Ami azt illeti, lehet, jobb lenne nem hülyeségeken gondolkodnom. Ez csupán a véletlenek közjátéka, a taxisofőrtől kezdve a 117-es szobáig.

Dünnögve szállók be a liftbe, magam után húzom a kézipoggyászt. A lift elindul, majd zöttyenve megáll.

- Ezt nem hiszem el - mondom a plafonnak. - Oké. Sors vagy mi a fene, megígérem, megpróbálom megkeresni Zarát!

A lift azonnal elindul.

Szerintem a maradék agysejtjeimnek is búcsút mondtam valahol Frankfurtban.

Berendezkedem, és rendelek magamnak egy steaket. Éhen halok, hullafáradt vagyok.

Még akkor sem hiszem el, mi történt velem, amikor egy hatalmas fürdőt engedek magamnak. Belehelyezkedem és elkezdem nyomogatni a telefonom, hátha Zara nyomára lelek. Aggasztóan kevés cikk van Zara nevet tartalmazó, építészettel kapcsolatos eseményekről.

Apa Zara

Apa autóját messziről kiszúrom. Csak nekünk van meggypiros egyterűnk egész Írországban. Intek, mire ő is integet, de nem mozdul a kocsi mellől.

Lassan elindulok felé és hálát rebegek, hogy nem kell még két órát vonatoznom. Odalépek hozzá, átölelem. Bármennyire vannak hibái, ezer éve nem láttam, és nagyon jólesik az ölése.

- Jól utaztál, drágám?

- Végül is... jól - nyögöm ki, mert Manish ábrázata újra az elmémbe furakszik.

- Anyád megint sopánkodni fog, amiért egyedül jöttél - mormogja a fülemben.

- Apa... - szakad ki belőlem, tudom, hogy csak figyelmeztetni akar, de már borsódzik a hátam az elkövetkezendő napoktól.

- Tényleg rálehetnél már valami jó partira.

- Csak azért, hogy nektek megfeleljek, nem fogok bepasizni - ingatom a fejem, miközben behelyezem a bőröndöm a kocsi csomagtartójába. Apám lecsukja, és felemás mosolyt ereszt meg-

- Csak azt akarjuk, hogy ne maradj egyedül ha... tudod. Hallottam, hogy rosszabbodik a dolog. Annyira sajnálom - süti le a szemét, mire elé perdülök, és hatalmasat sóhajtok.

- Apa! Most komolyan kell beszélnem veled. Honnan tudod?

- Nekik egy szót sem szóltam a legutóbbi vizsgálatról, tudom, mennyire aggódósak. Amikor kiderült a betegségem, anyám oda akart költözni hozzám. Fogalmam nincs, mit tenne, ha megtudná, hogy hamarosan megvakulok. A fene se kíváncsi erre, inkább nem vagyok vele teljesen őszinte. Anyám külön sopánkodási fokozatra kapcsolna, és biztosan ismét cuccolna hozzám, ha tudná, legutóbb mit mondott az orvos, arra pedig semmi szükségem.

- A nővéred mondta. De csak nekem.

- Szeretném, ha ez köztünk maradna.

- Nem akarod...?

- Nem, apa nem! Majd később, ha mindent elrendeztem magamban, akkor majd beszélek erről anyával. De nem karácsonykor. Most nyugit szeretnék. Nem akarom, hogy egyfolytában ez legyen a téma, szükségem van időre, át akarok gondolni pár dolgot.

- Pedig anyád készül valamivel - mosolyodik el apám, egymásra nézünk. Furcsa, mert kiskoromban mindig felnéztem rá, és azt hittem, ő a leghatalmasabb férfi a világon. Most pedig majdnem fél fejjel alacsonyabb nálam.

- Jézusom, mivel készül? - nekitámaszkodom az autó oldalának. - Mondd!

Kék szeme pajkosan villan.

- James...

- Mi van Jamesszel? Ugye nem...

Semmi kedvem, hogy anyám rapid randikat szervezzen nekem karácsonyra. Tökéletesen elvagyok egyedül, nem kell púp a hátamra, köszönöm.

- Semmi - szól apám, és mint kiskoromban, kinyitja nekem az ajtót, betessékel a kocsiba. Beülök, de még mindig fel vagyok háborodva.

- Elárulnád nekem, mit csinált már megint?

- Jót akar - bólint, mihelyst elfoglalja a vezetőülést beköti magát, indulunk. Én lerúgom a csizmámat és magam alá húzom a lábaimat, hogy lássa, mennyire meg vagyok sértődve.

Persze semmi reakció. Talán egy félmosoly és egy röpke szempillantás a jutalmam. Oké, tényleg kinőhetnék a gyerekes viselkedésből, anyám ellen úgysem megyek semmire vele, apámról pedig lepereg.

- Elárulod, mit tervez? Csak hogy készülni tudjak rá - fújom ki a feszültséget magamból.

- James holnap átjön.

- Pont a családi vacsorára?

- Igen, anyád úgy gondolta, ismét összehoz titeket.

James volt Paul előtt a párom. Fiatalok és tapasztalatlanok voltunk. Én menni akartam a nagyvárosba, tanulni, fejlődni, James inkább az az otthon ülős fajta volt. Soha semmi különös dologra nem vágyott, szerintem életében még repülőn sem ült.

És amúgy nem is tudom, mi van vele, de biztosan nem vágyom arra, hogy a múltammal karácsonyozzam.

- Biztos vagy benne? - hajol át a bal vállam felett Paul, és iszonyat grimaszt vág felém. Olyan gyerekesen vicceset.

Kis híján elröhögöm magam. De mivel tudom, hogy rajtam kívül senki nem látja, próbálok uralkodni magamon. Beharapom a szám, és az ablak felé fordulok. Paul feje eltűnik, de máris jobban érzem magam.

- Nem akarom megsérteni Jamest, de ami elmúlt, az elmúlt. Nem ülünk össze apa, és ezt te is tudod.

- Csak anyád kedvéért tegyél úgy egy kicsit, mintha jól éreznéd magad.

- De ehhez nekem nem kell egy férfi társasága! - csattanok fel, de Manish jut az eszembe. Eltévedek, és valójában máris megkérdőjelezem ezt a kijelentésem. Nagyon de nagyon jól éreztem magam vele, és ha mélyen magamba nézek, jelen pillanatban az egyedüli dolog, amire vágyom, az az ő közelsége.

- Sejtettem - szól a hátam mögül Paul. Automatikusan hátrakapom a fejem, mire apám is követi a tekintetem a visszapillantó tükörben.

- Mi volt az? - kérdi.

- Valami őzike talán - hazudom, és rosszalló pillantást vetek Paulra. Keresztbe tett lábakkal ül a hátsó ülésen és amint szúrós tekintetem ráemelem, a karjait is keresztbe fonja maga előtt.

- Sejtettem - ismétli, és jelentőségteljes pillantást vet rám. Felemelem a szemöldököm, jelezve, nem értem, mi a frászról beszél.

- Azzal a Manish gyerekekkel komoly a dolog? - biccenti félre a fejét.

Nehéz egy szellemmel diskurálni, főként, ha kérdőre von. Felelnem kellene, úgy, hogy apám ne nézzen komplett hülyének, amiért a hátsó ülésről beszélgetek. Kicsit felemelem a vállam, próbálok a testemmel kommunikálni: még én sem tudom.

- Pedig lehetne komoly is - bólogat Paul. - Tudod mennyire rád van kattanva?

Legszívesebben megkérdezném tőle, hogy ez most valami szellem-féltékenykedés, vagy mi a frász, de még mindig nem vagyok abban a helyzetben, hogy az elmeegógyintézet veszélye nélkül vitatkozhatnék vele.

- Megbeszélhetjük ezt később? - kérdem hangosan, mire apám felém kapja a fejét. Persze, még mindig hátranézek. Paul bólint, mert tudja, ez neki szól. Egy újabb grimasz kíséretében eltűnik a hátsó ülésről. Előrefordulok, és apámra mosolygok.

- Mit, kincsem? - kérdi.

- Hát ezt a vágjak jó képet mindenhez dolgot - felelem, mert mondjuk, akár erről is lehetne szó.

- Persze. Csak azt akartam, hogy ne érjen váratlanul a dolog - bólogat apám.

- Köszönöm, apu - mosolygok rá.

- Anyád mindig is ilyen volt.
- Tudom, és mindig a frászt hozta rám ezzel.
- Hát igen - nevet apám. Jó őt jókedvűnek látnom.
- Most is készített menetrendet?
- Idén durvább a felállás - fordul felém bizalmasan, de úgy fogja a kormányt, mintha aranyrög lenne. Csak egy pillanatra kacsint felém viccesen.
- Van rosszabb, mint két éve? - kacagom.
- Idén egy egész falat szentelt az ünnepi ütemtervnek.
- Atya ég - csapok a homlokomra.
- Nem viccelek, felragasztott egy fekete valamit, amire krétával írja fel a dolgokat.

Lelki szemeim előtt látom anyámat szigorú kontyba fogott hajával, amint tanítónősen magyaráz a tábla előtt. Le merem fogadni, hogy a mézeskalács ház terve is centire le van rajzolva arra a falra.

- Szerencséd, mert a legtöbb pontról már lemaradtál.
- A havazás - bólogatok, és ismét bevillan Manish, ahogy ott iszogatunk a bárban és megnyílunk egymásnak. Furcsamód sajog a szívem. Hiszen csak ez az egy éjszaka volt, ez az egy adatott nekünk. Mondjuk úgy igazából még az se.

Behunyom a szemem, és engedek a további emlékképeimnek. A fejem az ablak felé fordítom, és hagyom, hogy a nem is olyan régi érintésének emléke feléledjen a sejtjeimben. Vajon odaért a

tárgyalásra? Annyira jó lenne tudni róla, hallani a hangját és belenézni abba a mélykék szemébe.

Már későre jár, mire hazaérünk. Amikor bekanyarodunk a régi utcácskába, ahol felnőttem, furcsán jóleső érzés költözik a mellkasomba. Nem tudnék már itt élni, ebben a punnyadásban, de mégis valami nagyon kellemes bizsergéssel gondolok vissza a gyermekkoromra. Itt tanultam meg biciklizni, és ahogy a tengerparti útra kanyarodunk, bepillan a felhődén rohangálás a homokos parton, majd az első randim Jamesszel.

- O, James! - szakad ki belőlem, mire apám felém fordul.

- Hidd el, neki ugyanolyan kényelmeden ez, mint neked. Próbáld az egészet könnyedén venni, és jól érezni magad.

- Nem akarom, hogy James komolyan vegye.

- Ezt tisztázd vele az elején, és nem lesz gond.

Apám nyugalma kezd átragadni rám. Hiába még csak hét óra, egészen sötét van, mire leparkolunk a ház előtt. Anyám több égősort akasztott ki, mint eddig valaha. A kertben egy komplett karácsonyi kis Jézus-jelenet, és több hóember, természetesen mind LED-égősoros változatban, ráadásul színváltósak. Anyám egész kiskorom óta karácsonymániás. Már ötévesen több karácsonyi dalt kellett ismernem, mint ahány karácsonyt egyáltalán átéltem.

Nagyot sóhajtok a finoman szólva is giccses látványra. Kiszállunk, apám átölel.

- Minden rendben lesz.

Magamban elrebegek egy imát, hogy javarészt örököltem a nyugodtságát, de azért elhatározom, erre ráerősítek egy rumpunccsal, és még néhány Jamesonnal, a béke kedvéért.

Az otthon melege

Zara

A házban ismerős illatok fogadnak. Az előszobái szőnyeg és a fények, a fogas mit sem változott gyerekkorom óta. Lerúgom a cipőmet, apám a konyha felé indul, ahol egész biztosan anyám szorgoskodik ünnepi lázban égve.

Lassan lépdlek utána, az étkező falán tényleg ott egy hatalmas tábla, gondosan teleírva.

Megtorpanok előtte, bár már hallom anyám hangját odabentről. A falon december 13-ától napi bontásban felírva, melyik nap mi a teendő. Szépen egymás után sorakoznak a pontok, a mézeskalácssütés, a karácsonyi díszek tisztítása, a fa díszítése, a gyertyák felállítása az ablakokba, csomagolás stb. Megnézem a mai napot. A karácsonyi puding, sütőtőkfelfűjt, a tradicionális süti a mince pie, és a karácsonyi kórus van felírva. Őszintén remélem, hogy ezen már túl vagyunk, és nem kell régi ismerősökkel és vadidegen emberekkel elmennem házról házra kornyikálni.

Anyám kilép a konyhából, leoldja magáról a kötényt, és tárt karokkal elém lép, átölel. Pusztit nyom az arcomra, mint gyerekkoromban. Süti illata van.

- Mizujs, egérke?

- Anya - ölelem vissza.

- Már épp ideje, hogy ideértél, lemaradtál egy csomó mindenről.

- Nem indultak a gépek anya, nem én tehetek róla.

Apám szemvillanása jelzi, ne is folytassam, jobb a békesség. Kibogozom magam anyám öleléséből, és én is nyomok egy puszit az arcára.

- Mit sütsz, megmutatod?

- Persze, köss egy kötényt, és még be tudsz segíteni a mince pie sütésbe.

- Jövök, csak kipakolom a cuccaimat. Ebben a szent pillanatban érkeztem.

- Ne mondd... mintha nem tudnám - érkezik a szúrós válasz.

Nem mondok semmit, felesleges. Úgy fogom fel, hogy szeretne velem lenni.

Behúzom a bőröndömet a szobámba. Itt sem változott semmi, csupán anyám új ágyneműhuzatot húzott. Kipakolom az ajándékokat.

Kezembe fogom az apámnak szánt szivardobozt. Olyan, mint egy időkapszula. Vajon apám mióta szivarozik, és anyám miért engedi neki?

Persze szigorúan csak házon kívül füstölhet a hátsókért filagóriarészén, de akkor is. Apámat soha nem érdekelte, anyám mit gondol, kiment, leült az előre elkészített fotelijébe egy pohár whiskyvel, és elfüstölt egy szivart. És élvezte.

Ekkor megfogalmazódik bennem a felismerés. Az újévi fogadalmaim mind arra valók, hogy teljesebb életet éljek, addig biztosan, amíg végleg meg nem változnak a mindennapjaim. És ha a szememben már nem bízhatom, nem marad más, mint a többi érzésem.

Kézze-lábbal küzdöttem Paul halála óta, azért, hogy ne érezzék semmit, és kiderül, valójában az tenné felhőtlenné az életemet, ha újra megengedném magamnak, hogy érezzék.

A fenébe!

Az a legfőbb vágyam, hogy belém ivódjanak a pillanatok, mielőtt soha többé nem láthatok semmit magam körül. De ez lehetetlen, amíg leblokkolom az érzéseimet, mert így gondolom biztonságosnak. Totálisan arccal landoltam a saját kelepccémbe.

DECEMBER 23.

A teljes szerelemben vezérelt találkozás
furcsasága, hogy felerősíti a félelmeket,
függőségeket, önértékelési blokkokat. Viszont,
ha átadjuk magunkat a fejlődésnek, a másik
segítségével le tudjuk rakni korlátozó
viselkedésmintáinkat, és szabadabb, teljesebb
életet tudjunk élni.

Pamlagon

Zara

Izzadok, és a szívem úgy zakatol, mint egy gőzmozdony. Lassan kinyitom a szemem, és körbenézek. Sötét árnyak táncolnak a falakon, és a csend csak még feszültebbé teszi a pillanatot. Aztán lassan ráébredek, hogy ez a gyerekkori szobám, próbálok visszazökkenni a valóságba.

Az autóbalesetről szóló rémálom mindig ugyanúgy kezdődik. Látom, ahogy az autó száguld, a szélvédő elhomályosul, mintha köd borítaná be. Az álomnak ebben a részében nem látom tisztán, ki vezeti a másik kocsit. Aztán hirtelen fékek sikoltozása, a szembejövő belerohan Paul kocsijába, és kigyullad. Megpróbálok sikoltani, de nem jön ki egy hang sem a torkomon. Sosem ülök bent az autóban, ahogy akkor sem ültem. Kívülről látom az egészet. Néha kiélesedik és lelassul a kép, látom, amint az idős házaspár autója fékezés nélkül beleszapódik a piros lámpánál várakozó Paul kocsijába. A sofőr részeg, fel sem fogja, mi történik, a mellette ülő nő rózsaszín fényben játszó igazgyöngy klipsze kirepül az ablakon a becsapódásnál.

Üvölteni akarok, de ekkor sem szokott kijönni egy hang sem a számon. Akkor sem, amikor lucskos háttal, szinte vizes pólóban felriadok.

Pár pillanatig még ülök az ágyon és várom, hogy elmúljon. Már lassabban dobog a szívem és nem kapkodom a levegőt, de a hajam még az átizzadt tarkómra tapad. Oldalra nyúlok az éjjeliszekrényre a hajgumiért, és megpróbálom kontyban összefogni.

Lentről sütiillat száll fel. Remek, anyám megint süt valamit. Mégis ki a fene fog ennyi édességet megenni? Fogalmam nincs milyen korán kelhetett, megállás nélkül készül, nem is tudom kinek, ennyi ember a városban nem lakik, amennyinek az elmúlt napokban süttött-főzött. Bár este kezdődik a nagy vacsora, ahol a család és a szűk baráti kör lesz jelen, de nem gondolnám, hogy beférnek annyian a házba, amennyi főre anyám kajával készül.

Tovább szimatolok, szívesen kitalálnám, mi sült, talán fánk? Még jó hogy későn ébredtem, sütni nem nagyon szeretek, egyszer-kétszer megpróbáltam muffint készíteni, például Paul születésnapjára, de nem ennivaló, hanem biológiai fegyver lett belőle. Bárki, akit fejbe találtam volna vele, azonnal elhalálozott volna. Ehetetlenül kemény lett.

Már az ágy szélén ülök, amikor felrémlik, vajon hogyan fogok sütni-főzni, ha már nem látok. Gyorsan elhessegetem magamtól a gondolatot, annyi házhoz szállító kajacég van New Yorkban, biztosan megoldom.

Tényleg. Milyen lesz, ha már nem látok? Minden nap sötétre fogok ébredni?

Úgy döntök, úgy kezdem a napom, mintha már teljesen elvesztettem volna a látásom. Nagy levegőt veszek, és behunyt szemmel próbálok felkelni az ágyból. Megtámasztom a hátam, és mielőtt felállnék, csak így ülve felidézem magamban, mi hol lehet, mi milyen messze található. Vajon hány lépés, hány másodperc, amíg elérek az ajtóig? Nem emlékszem pontosan, talán becsuktam, vagy félig nyitva van, és lehet, nekimegyek? Jobban kell figyelnem a környezetemre, annyi szent.

Nem is tudja az ember, amíg el nem veszít valamit, hogy mennyire értékes. Lassan felállók, és megpróbálok lábbal kitapintani, hol lehet a papucsom. Nagyon koncentrálok, hátha beszűrődik némi fény a szemhéjamon keresztül, de egyelőre nem látok semmit. Már nem érzékelem, hogy a napfény behatol-e a sötét függönyökön keresztül, vagy milyen színei vannak a falaknak. Most csak a többi érzékszervemre hagyatkozom, és reménykedem, azok elegendőek lesznek ahhoz, hogy biztonságosan átjussak a lakáson.

Ki kell próbálnom, nincs mese. Nagy nehezen eljutok az ajtóig, megfogom az ajtófélfát, és nekiindulok. A papucsom beleakad a küszöbbe, inkább kibújok belőle, hogy a talpammal is ki tudjam tapogatni, merre megyek.

A folyosó előttem sötétnek és végtelennek tűnik, mintha húzna a tér. Lassan kinyújtom a kezemet, és óvatosan

tapogatózom előre, próbálom megérezni a falak sima felületét. Tudom, hogy mindkét oldalt a gyerekkori képeink sorakoznak, de képtelen vagyok felidézni, hol melyik. Kicsit idegesít. Nagyjából tudom, milyen magasan vannak, ezért, hogy ne verjek le egyet sem, alattuk finoman végighúzom a kezem a falon. Mindeközben figyelem a halk zajokat, amelyek segíthetnek nekem iránytűként eligazodni a sötétben.

Hallom a földszintről anyámat és apámat, a süti mellett érzem a lefőtt kávé illatát, és talán még valami reggelijét is. Talán bundás kenyér? De ebben nem vagyok biztos. Apró lépésekkel haladok, és nagy a kísértés, hogy kinyissam a szemem, legalább résnyire, de nem teszem.

Közeledek a lépcsőhöz, és a szívem egyre hangosabban dobog. A félelem hirtelen elkap, amikor a lépcső felső szélét megérzem a talpam alatt. Megfeszülök, és picike mozdulattal próbálom kitapogatni a talpélemmel, hol húzódik a teljes lépcsőfok. Olyan óvatosan és vakon közlekedek, mint egy vakond, aki a sötétben próbál utat találni. Balra fordulok, mert a lépcsőforduló mellett található a fürdőszoba bejárata, csupán pár lépés.

Az izgalom és a félelem keveredik bennem, de tudom, tovább kell mennem. Amikor végre elérem a fürdőszobát, egy pillanatra megpihenek. Megkönnyebbülés tölt el, hogy sikerült eljutnom ide. De tudom, ez csak az első lépés volt az úton, ami nemsokára előttem áll. Megtalálom a kilincset, és csak remélem,

nincs bent senki, aki teljesen elmeroggyantnak nézne, amiért vakosdit játszom.

Belerúgok az ajtófélfába, sajog a lábujjam. Kicsit szitkozódok, de beljebb lépek. Jólesik a hideg csempe a lábam alatt, az orromban érzem a nedves törölközők illatát. Le kellene zuhanyoznom, így nekivágok ennek a kalandnak is, csukva tartom a szemem, amíg tudom.

Az a baj, hogy amikor zárva tartom a szemem, olyan, mintha a szívem nyitva lenne. Az ember azt hinné, ilyenkor csupán a hallás és a látás erősödik fel, de nem csak az. Mintha az összes érzésem, amit eddig száműztem, jobban és élesebben törne rám.

Egyedül vagyok, visszhangzik az agyamban, ami felerősödve mardosó kínként csapódik a mellkasomba a szívem tájékára. Nehéz súly ez, hiába tartom csukva a szemem, könnyek képében tör elő belőlem.

Képtelen vagyok tovább menni, amilyen magabiztos voltam az elején, hogy mindent megoldok, ahogyan eddigi életemben mindig, olyan kétségbeesett vagyok itt és most.

Kitapogatom a mosdókagylót, és leroskadok mellette a földre. Zihál a mellkasom, és bármennyire nem akarom, kinyitom a szemem, de alig látok valamit a könnyeimtől.

Hogyan fogom kezelni a mindennapi feladatokat, hogyan fogok közlekedni az otthonomban, vagy megtalálni az utamat a világban?

Mi a fenét kezdek majd ezzel az egésszel?

Az éves hegyi beszéd

Zara

Lezuhanyozom, és úgy döntök, mára elég a jövőbe látásomból, illetve a jövőbe nem látásomból. Egy rövid reggeli után előszedem a laptopom és megnézek néhány tervet a gépen. Egy átrium megvalósításához kaptam iszonyat jó ihletet a zuhany alatt, úgy gondolom, be kellene építeni egy csobogó vízzuhataggal megspékelt élőfalat az egyik oldalra, és mielőtt teljesen kimenne a fejemből a látvány, amit elképzeltem, le akarom skiccelni. Kényelmesen elhelyezkedem a kanapén, ölemben papír, rajzoló pár elnagyolt tervet, a laptop az asztalon.

Anyám áll az ajtóban, aggódva figyel. Sejttem, mi következik, az éves agymosás. Azon gondolkodom, vajon hova tettem az ecigimet. Baromira rágyújtának, hogy egy kicsit lecsillapítsam az idegeimet, amin anyám kétség kívül pár pillanat múlva kötélrancot kezd majd járni.

- Egérke, meg kellene beszélünk ezt a dolgot - lép mellém, karjait szorosan maga előtt tartja.

- Valami baj van, anya? - már azt hiszem, nem is rólam lesz szó, de szeme az asztalra szegeződik, ahol a nyitott laptopomon az átrium terve látszik, ölemben a skiccek. Muszáj az ötleteimet

azonnal lapra vetni, elképzelni sem tudom, mi lesz, ha ezt már nem tehetem meg többé. Anyám tekintete villan egyet, ráadásnak még egy szemkörzéssel is megkoronázza a véleményét a munkámról és az életvitelemről.

- Nem értem, miért kell állandóan dolgoznod, és miért tűnik úgy, mintha ezen kívül nem lenne semmi más az életedben.

- Anya, már beszélünk erről. Ezt szeretem, és boldog vagyok így.

- Tudom, hogy szereted a bútorok tologatását, de ez a folytonos munka, a túlórák nem vezetnek sehova. Meg kellene találnod végre a párodat, és családot alapítani. Ez az élet rendje. Amúgy sem tart már sokáig - biccent a papírok felé.

Erre a mondatára frusztrált gombóc kezd alakulni a torkomban. Nem tudom, üvöltsék, vagy egyszerűen csak kitessékeljem a szobából. Fogalmam sincs, mit akar ezzel a passzív-agresszív kommunikációval. Mély levegőt veszek, és megpróbálom megmagyarázni, mintha ötéves lenne. Óriás önkontroll kell, hogy ne üvöltve szóljak hozzá.

- Anya. Egyrészt a belsőépítészet nem a bútorok tologatásáról szól. De ha lakberendező lennék, akkor sem lenne jogod így beszélni velem. Igenis minden szakmának megvan a szépsége, és én szeretem, és csinálom, amíg csak tudom.

- Na persze, egerke... - huppan le mellém a kanapéra, pedig jobb szeretném, ha minél távolabb lennének egymástól. Amit mond, felcseszi az agyam, hát még az a hangsúly, amit használ.

És ilyenkor egyáltalán nem segít a közelsége. - De a munka nem minden. Ezt értsd meg! - nyomja meg az utolsó két szót.

- Anya, nem hiszem, hogy ítélned kellene az életemről. Jól vagyok így, ezt szeretem, és nem csak a melóból áll az életem. Nyugi!

- Négy éve, amióta Paul meghalt, csak emészted magad. Úgy élsz, mint egy apáca, és a munkádba temetkezel, amióta...

Paul, mintha csak a nevét hallotta volna, megjelenik anyám előtt. Persze ő nem látja, csak én. Grimaszol anyám felé. Majdnem elröhögöm magam, de tudom, az nem segítene a helyzetemen, így próbálok nem a szellemeskedésére koncentrálni.

- Csak nincs párkapcsolatom. Az nem ugyanaz - ingatom a fejem.

Paul elkezdi anyámat utánozni. Mindketten felállnak, a csípőjükre teszik a kezüket és kérdőn rám merednek. A különbség annyi, hogy Paul nagyon vicces, ahogy beletrollkodik anyám hegyi beszédébe.

- Miért, szerinted boldog vagy? - anyám kérdő arcát látva nem is tudom, mit nem ért. Tényleg el kell magyaráznom neki az életem? Ennyire nem ismer? Paul felé pillantok, aki csóválja a fejét, majd int, hogy csak mondjam, hátha eljut anyámig bármelyik gondolatom.

Okés, folytatom a magyarázkodást.

- Van egy csodás lakásom New Yorkban, gyönyörű, exkluzív hotelek belső tereit tervezem, elismernek a munkámban. Nagyobb kudarcba is fulladtak már életek, anyám.

Nem mozdul, én pedig már nem bírom azt a feszültséget, ami ilyenkor köztünk van, úgy teszek, mintha valami sürgős pakolhatnékomban lennék a konyhában.

Kimegyek, körbenézek, de nincs mit pakolni, rend van, így kinyitom a hűtőt. Paul is belenéz a vállam felett, és elégedetten hümmög a torta láttán.

- Azt nem szabad - suttogom neki, mert látom, hogy szelleműjait a tejszínhab felé nyúlnak.

- Mit nem szabad? - kérdi anyám a hátam mögül. Úgy fest, folytatni akarja a diskurzust, utánam jött.

- Hát... úgy értem, nem szabad, hogy kudarcba fulladjon az életem. Boldog is szoktam lenni anya.

Paul sűrűn bólogat.

Kiveszem a narancslevet, belekortyolok, elindulok az étkező felé. Anyám követ. Nem bírom, amikor ilyen matrica. Megáll a konyhaajtóban, nekitámaszkodik az ajtófélfának, keresztbe tett karokkal kérdő arcot vág.

Pechemre apám már elindult a nővérem és a gyerekek elé. A karácsonyi vásárban találkoznak, szidom magam, hogy nem mentem. Bár anyám mond valamit, hiszen ezért jöttem haza, hogy elgondolkodjak a jövőmön, mert érzem, változnom kell, még mielőtt megváltozik körülöttem a világ. Húzom az ígát, jól

keresek, csodás épületeken dolgozom, mégis valami meghatározhatatlan dolog miatt nem tudok örülni neki.

- Egérke - áll ismét elém. A kezei még mindig a csípőjén, mintha épp leszidni készülne.

Paul katonaként masíroz a háta mögött. Tudom, azért csinálja, hogy elvonja a figyelmem, és felvidítson, de nem hagyom, be akarom fejezni ezt a beszélgetést anyámmal. Nem lehet mindig homokba dugni a fejem.

Kábé a nyolcas pont, mert fogalmam sincs, hol tartok már a számolgatásban: felismerni, amikor beton van alattam és nem dughatom tovább homokba a fejem.

- Anya. Az én valóságom egyelőre ez, amiben élek, és tudom, néhány dolgon módosítanom kell, hogy kiteljesedjen az életem. De nem pont úgy fogok élni, ahogy azt te jónak látod. Nem akarok belefolyni abba a szürke világba, amit te értesz alatta.

- Az én világom neked szürke? - hördül fel, és már tudom, megint elbeszélünk egymás mellett. Fogalmam nincs, valaha meg fog-e érteni, mintha külön bolygóról származnánk.

- Nem ezt akartam mondani.

- De ezt mondtad.

Paul leült az étkezőasztal mellé és két kézzel fogja a fejét. Ő sem hiszi el anyám értetlenkedését.

- Anya. Azt mondtam, hogy az, ami neked tetszik, az nem feltétlenül tetszik nekem.

- De Zara, nézd meg magadat! Egyedül vagy, a saját kis buborékkodban. Szükséged van a kapcsolatokra, és be kellene illeszkedj valahova. Ne zárkózz el a külvilágtól, és az emberi kapcsolatoktól. Ha ne adj isten... - de nem fejezi be a mondatot.

Nem zárkózom. Tök illeszkedek mindenkire. A múltkor is elmentem a kollegákkal sörözni. Igaz régóta először, de akkor is. És megfogadtam, hogy több szociális kapcsolatom lesz a jövőben, szóval ez rendben van. De akkor sem abban az értelemben fogok jól élni, ahogy anyám gondolja. Milyen hisztit váгна itt le nekem, ha tudna a szemem drasztikus romlásáról?

- Anya, én jól vagyok így. Nem kell, hogy mindenkinek megfeleljek. A szabadságom az, ami számít nekem. Szólok, ha segítség kell, vagy valamiről kikérem a véleményed. De én így élem az életem.

Anyám szomorúan sóhajt, és rám szegezi a tekintetét. Gondolom, most jön a kegyelemdöfés, hogy ő már nem él sokáig és szeretne unokát, vagy valami hasonló. Ezt a lemezt teszi fel általában. Felé fordulok, kíváncsi vagyok, mivel áll még elő.

- Én csak azt akarom, hogy boldog legyél, de attól tartok, ezen az úton sosem fogod megtalálni az igazi örömet az életben.

Nem tudom, mit mondhatnék erre. Az én utam nem az övé, az már nyolcéves koromban kiderült, de ő nem vette ezt eddig észre, vagy nem fogadja el, nem tudom.

Paul kerített valahonnan egy legyezőt, és most színpadiasán legyezi magát, majd úgy tesz, mintha tapsolna. Előadáson érzi magát, és ez a beszélgetés így olyan, mintha valami burleszk filmbe cseppentem volna. Tudom, anyám aggódik, de képtelen vagyok így bármit komolyan venni. Oké, intek Paulnak, hogy koszi, elég, mire eltűnik. Nagy levegőt veszek és megkísérlem egy mondatban összefoglalni, amit érzek.

- Talán nem ugyanazt a boldogságot keresem, mint te. De ne aggódj, én is megtalálom a sajátomat.

Mintha enyhülnének anyám vonásai. Odajön mellém, és átkarol. Fejét oldalról a fejemnek dönti, mintha belefáradt volna a civakodásba.

Hát én mindannyiszor kivagyok egy-egy ilyen rohama után, de remélem ezt erre az évre, erre a karácsonyra lerendeztük, és nem jön rá újabb hegyi beszéd az ünnepek alatt.

- Nekem csak az számít, hogy boldog legyél.

- Az leszek, és ígérem szólok, ha segítség kell.

Anyám színésznőket meghazudtoló óriási sóhajt produkál, nyom egy puszit a halántékomra és elviharzik a hálójuk felé. Biztosan nem akarja, hogy lássam a kibuggyanó könnyeit, mert tuti bőgni fog. Jesszusom, neki nincs is miért sírnia. Nem vagyok gyógyszerfüggő, drogos, munkanélküli. Csak távol tartom magam a párkapcsolatoktól, mert nem akarok csalódni, és azt sem, hogy valakinek előbb-utóbb a kolonca legyek, és így vagy úgy, de kiszálljon az életemből.

Ekkor ismét belém villan Manish képe. Vele nem aggódtam semmin. Ha netalán egy olyan pasast találnék, mint ő, esküszöm, megpróbálnék randizni vele. Persze semmi komoly.

Nincs időm tovább filózgatni, mert megjönnek a többiek, és anyám is megjelenik a folyosón.

Persze nyoma sincs semmiféle könnyezésnek, óriás vigyorral emeli fel Anne-t, Rose legkisebb gyermekét.

- Ja és Zara, James átjön este, nem ártana haját mosnod.

Oké. A végső mondat, amivel hátba szúr, mégsem marad el.

Kiguvadt szemmel nézek a tesómra. Rose ingatja a fejét, hogy mit sem tudott eddig anya ezen ötletéről, majd hozzám lép.

- Nem tudtam, hidd el. Különben lebeszéltem volna róla.

- Bassza meg, tényleg ennyire szánalmas vagyok, hogy a tinédzserkori pasimat halássza be nekem karácsonyra és még be is szól, hogy mossak haját?

Szerencsére apa előre figyelmeztetett, mindezek ellenére, mégis tehetetlenül rázom a fejem. Nem hiszem el, hogy ennyire csökönyös és érzéketlen anyával áldott meg az ég.

Rose mellém lép és átkarol.

- De jó, hogy látlak hugi!

- Én is imádlak, hiányoztál már! - ölelem vissza. Így maradunk egy röpké másodpercig, tesószeretetlenben.

- Egy puncs?

- Kettő is lecsúszna - vágom rá.

Közben megérkezik Marco is, Rose férje, és apám is belép az unokáival. Alig fél éve voltak nálam New Yorkban látogatóban, de azóta is hatalmasat nőttek a gyerekek. Pusztit nyomok a búbjukra, majd beviharzanak a szobába. Mi még mindig az előszobában rostokolunk.

- Szóval piálunk? Nincs még korán?

- Inkább későn... - vágom rá, és elindulunk a konyha irányába.

- Én is kivagyok, az a sok hülye játék ezen a vásáron, és apa mind meg akarta venni nekik, a vattacukornak köszönhetően a parádé vége egy hangos cukorsokkba torkollott - tapasztja a homlokára a tenyerét. - Szétmegy a fejem.

- Te nem gyerekprojekten vagy? - kérdem, és a puncs fele biccentek.

- Nem ám, de ez titok. Főleg anya előtt.

- Oké - bólintok, tiszta, hogy ez nem Rose, hanem ismét anyám elvárása. - De akkor tegyünk még bele rumot - egyszerre kacsintunk a nővéremmel.

- Kiöntöd? Addig levetkőztetem a gyerekeket és ráakasztom őket anyánkra, hogy játsszanak a vadiúj ötvenedik társasjátékkal, amit még úgysem értenek.

- Hátha lefárasztják anyát is.

- Anyánk egy atombomba, szerintem egész ősszel erre pihen, szóval reménytelen. Nem cserélhetnénk egy kicsit? Nyugalomra

vágyom - sóhajt a nővérem, és esdeklő pillantásokkal néz rám. Tényleg fáradt karikák sorakoznak a szeme alatt.

- Jaj, ne nyavalyogj, úgyis te vagy a kedvenc a családban - kacsintok rá.

- Nehogy azt hidd, nem az enyém a legjobb pozíció. Sokszor cserélnék veled abban a távoli kényelmes és biztonságos New Yorkban.

- Rose, a télikertben várlak töménytelen mennyiségű töménnyel - küldök felé egy pusztit, és el is indulok összeszedni a cuccokat.

A télikert varázslatos hely, kiskorunkban is oda bújtunk el, ha nem akartunk a szüleinkké! beszélgetni, és ezt valahogy tudomásul vették, ott nem zavartak minket. Be is rendeztünk egy kis kuckót a leanderek között, két fonott szék és egy faasztal társaságában.

Leanderek fogságában

Zara

Megdöbbentő, hogy még mindig ugyanott áll minden, pedig már felnőttünk.

Leteszem az asztalra a két poharat, visszalépek a rumért és a puncsért, kiöntöm egy kancsóba. Így kényelmesebb.

Majd párnákat és takarókat vadászok a nappaliból és bekucorodom az egyik fonott karosszékekbe a virágok takarásába. Nővérem pár perc múlva érkezik. Hirtelen dobja le magát, amitől a fotel egy kissé hátrébb csúszik, de nem zavarja. Hátraveti a fejét és kifúj egy jó adag levegőt.

- Na, mesélj nekem valami felemelőt a nagy szingli New York-i életről - mosolyog rám.

- Minden oké - bólintok, és töltök mindkettőnknek.

- Azt mondtad, azért jössz, hogy sok mindent átgondolj.

- Hát néhány dolgon szeretnék változtatni az életemben.

- Ez elég magas labda anyáknak, nem gondolod? - kacsint, és belekortyol a puncsba. Amint lenyeli az első kortyot, jóleső „á” hang hagyja el a száját. - De rég nem ittunk együtt ilyet.

- Pont két éve - bólogatok. - És igen, ezért nem akarom az anyánk orrára kötni a dolgaim.

- Nem csodálom.

- Utálom, ahogy mindig ítélkezik. Már felnőtt vagyok.

- Szerintem nem ítélkezik, csak bántóan fogalmazza meg a véleményét. De mindig ilyen volt.

- Jesszuskám, téged ez nem zavar?

A nővérem vállat von, majd kortyol még egyet.

- Nem tudom. Megszoktam, átértékeltem, leszarom. Szerintem nem akar rosszat, csak ezt nem tudja elmondani.

- Csökönyös, és azt hiszi, csak az ő véleménye számít.

- Számít a tiéd is. Nyugi. Csak ő kívülről talán élesebben látja, ha nem vagy boldog, és csak azért is próbál kizökkenteni belőle.

- Hát kösz, nem kell.

- Ne legyél ilyen csökönyös te is - billenti oldalra a fejét Rose, és önt még egy pohárral.

- Csak fogadjam el, amit mond?

- Aha - kortyol egy nagyot, nyelvével csettint egyet. - Na, ilyen nincs a házaseletben meg a gyereknevelősdiben - meglötyögteti, és ismét iszik a pohárból.

- Ha így folytatod, hamar eléred a kritikus pontot - kacagva a puncs felé mutatok.

- Oké - bólint. - Szóval az én taktikám, hogy meghallgatom anyámat, bólintok, azt mondom, oké. Elfogadom a véleményét. De az még nem azt jelenti, hogy egyet is értek vele, csak ezt nem fejttem ki a számára. Érted a különbséget?

Egy pillanat azért kell, mire ezt összerakja az agyam, de van benne valami. Elfogadom, hogy neki ez a véleménye, de nem

érték vele egyet. Oké. Ez még nem a világ, talán megugrom én is.

- Na de mesélj, mifélek a változásra ösztönző terveid?

- Pfff - fújom ki a levegőt, és én is kitöltöm magamnak a második pohárral. Közben előveszem a farzsebembe rejtett e-cigit, bekapcsolom és rágyújtok. A nővérem reflexszerben kapja hátra a fejét, mintha csak kiskorunkban titokban dohányoznánk. Kifújom a füstöt, majd odanyújtom neki.

- Nem fogják észrevenni?

- Mangós, nem bűdös - ingatom a fejem.

- Na mit változtatnál, mesélj!

- Jobb munkahely, több szociális kapcsolat, kevesebb aggodás, és most figyelj - itt tartok egy kis hatásszünetet, és visszakérem a cigim -, randizni és szexelni akarok.

- Nem mondod! - csattan fel kicsit hangosabban, le kell csitítsam, mert nem akarom, hogy anyám kijöjjön.

- De bizony.

- Atyám, nagyon büszke vagyok rád!

- Viszont nem akarok semmi komolyat. Nem akarok pár év múlva egy kölönc vak tyúk lenni senki oldalán.

- Hülye tyúk vagy - bólint, mire elröhögöm magam.

- Nem is!

- Na mesélj, mi történt?

- Ezt hogy érted?

- Ki vett minderre rá? Ismerlek, Zara. Addig nem változtatsz az életeden, amíg valamit meg nem tapasztalsz. Tehát elég jó pasinak kell lennie ahhoz, hogy megváltoztasd érte a „soha többé szex és együttélés, de még egy vacsi se” hozzáállásodat.

- Nem is igaz - szontyolodom el.

- Hogy hívják? - Rose maga alá húzza a lábait és magára hajtja az egyik takarót. A cigi füstjét messzire felfelé fújja.

- Oké - adom fel, mert igaza van. - Manish. Manishnek hívják.

- New York-i a faszi?

- Pfff - fújom ki ismét a levegőt. Mert most döbbenek rá, hogy baromi keveset tudok róla. Mondjuk egyéjszakás kapcsolathoz képest meg sokat. Szóval, valamiképp meg kéne értessem Rose-zal, hogy egy be nem teljesült, egyéjszakás random kaland miatt akarok újra randizni?!

- Na hát nem mondasz róla semmit?

- Igazából nem ismerem annyira.

Szégyenlősen beleiszom a poharamba, de kíváncsian kutatom közben tesóm arcát, vajon mit gondol.

- Hogy érted ezt? Még csak ismerkedtek? Le se feküdtetek még egymással?

- Ami azt illeti... majdnem - halkulok el. Biztosan elvörösödők, mert Rose kissé közelebb hajol hozzám és kajánul belevigyorog az arcomba.

- Na erre iszunk - közli, ahogy elkapja a szégyenlős pillantásom,

- Hja -nyögöm.

- Szóval adsz neki egy esélyt?

- Még nem tudom. De tudod, a szemem miatt nem akarok belekezdeni semmi komolyba. Az én állapotomban kötődni valakihez kész lelki öngyilkosság.

- Akkor mi ez az egész?

- Igazából Manish egy véletlen kalandom volt Frankfurtban.

- Miatta jöttél egy nappal később?

- A hóesés miatt, de igen. Ott történtek a dolgok. Annyit tudok róla, hogy New Yorkban él, ügyvéd valami Porter & valaminél, képtelen voltam megjegyezni, de nem is lényeg.

- Találkoztok még?

- Nem tudom. Ez annyira bonyolult. Félbehagytuk a dolgokat, és igen, olyan szinten vonzódtam hozzá, ami képtelenségnek tűnik, és már azt is megkérdőjeleztem, hogy rendesen működik-e az agyam.

- Mit jelent ez pontosan? - hunyorít rám Rose.

- Hát valami elcseszett zsigeri módon kötődünk egymáshoz az első pillanattól fogva. Szerintem ilyen nincs is a valóságban, biztos meggárgyultam, de mintha már ezer éve ismertük volna egymást.

- Elsőre vonzó volt?

- Még mielőtt egymáshoz szóltunk volna, megfogtuk egymás kezét.

- Bakker - mered rám a nővérem. - Akkor biztos ikerláng dolog.

- Mi? - kérdem, mert valahonnan rémlik ez a szó, de valójában fogalmam sincs, mit takar.

- Ikerláng kapcsolat, tudod, az ami úgy elrendeltetett, és kész.

- Nem hiszem, hogy a miénk az lenne. A nevemet se tudja, és Manish olyan...

- Milyen?

- Nehéz rajta kiigazodni. Frankfurtban tök világos volt, hogy vonzódik hozzám, amikor meg arra került volna a sor... tudod...

- Hogy dugizzatok?

- Milyen szó ez? - röhögők, de folytatom: - ...hogyan összejön a dolog, folyton rémes kifogásokat és félelmeket gyártott magának.

- Pont ahogy te?

- Mi van? - rökönödők meg.

- Zara. Értem. Nehéz volt elengedni Pault, és van ez a dolog a szemeddel is, de ne zárkózz el a lehetőségektől. Már négy év telt el a baleset óta. Ha Manish jó srác, márpedig nem bújsz ágyba csak úgy hipp-hopp mindenkivel, akkor adj neki egy esélyt!

- Úgysem lenne jó vége.

- Ne kezdj már most vakon élni.

- Egyébként sem feküdtünk le egymással.

- Jaj tudod, hogy nem erről van szó. Nem csupán a testi vonzalomról hadovátok itt neked.

- És ha még az sem jött össze miért is akarnék többet? Az én állapotomban kész káosz minden.

- A párkapcsolat néha bonyolult, és mindenkinek az, Zara. Nem kell a betegségeddel takarózni, ne fogj rá mindent. Tök tuti életet tudnál élni, ha akarnál.

- Jaj, ne kezd már te is.

- Nem kezdem, csak azt mondom, ne bújj folyton az állapotod mögé, ez tök tuti, ahogy elmondod, hogy ikerláng kapcsolat.

- Elárulnád végre, mi a fene az? És jó vagy rossz nekem?

- Az ikerlángok karmikus kapcsolatok. Az ikerlánggal való találkozás a legnagyobb boldogságot hozza az életünkbe, de egyben a legnagyobb fájdalmakat is, mert hogy fejlődj, megtalálja a gyenge pontod, de segítségedre is van.

- Lennél egy picit pontosabb? Egy szavadat sem értem.

- Ha teszem azt Manish és te, ikerláng vagytok, akkor olyan érzéseitek lehetnek, hogy mindig is ismertétek egymást, elepedtek egymásért, és ugyanúgy szenvedélyt ébresztetek egymásban, mint ahogy a gondjaitokat is gerjesztitek. Egy ikerláng kapcsolat mindent felerősít az életben.

- Ez hülyeség Rose, miért lenne jó, ha felerősítené a szerelem a problémáimat?

- Zara, nem ez van most? Mi kapcsolt be, amikor találkoztatok?

- Neki a munkafrász, ha jól értettem, nekem a szemem.

- És nem lenne jobb, ha megoldanátok?

- Rose, én nem vagyok biztos benne, hogy valaha is újra szeretni fogok. Elég volt egyszer átélni a szerelem elvesztését, azóta pedig csak bonyolódtak a dolgaim, akár ikerlángom vagy mifeném Manish, akár nem.

- Vak vagy a lehetőségeidre, drága hugicám - szól, és felhörpinti a pohárban lötyögő maradékot, majd újra tölt. Felém emeli a kancsót, de intek, hogy nekem még van, viszont a cigim visszakérem, majd folytatom az egészet, hogy megértse.

- Manish ennyi volt, nem találkozunk többet. Egy éjszakára terveztük, az sem jött össze egy hülye telefon miatt.

- Ezt nem pontosan értem hugi, kicsit összevissza zagyválsz.

- Oké, bevallom, elindított bennem valamit. De nem történt semmi. Megúsztam, és kész - mélyet slukkolok, hátha attól kevésbé fáj Manish emléke.

- Az ikerlángot amúgy sem lehet megúszni - feleli Rose. Még mindig meg van győződve erről az ikercuccról.

- Jaj, ismersz, a saját félelmeimet bármikor képes vagyok előhozni, hidd el nekem Rose! Ne láss bele túl sokat, Manish egy nem sikerült egyéjszakás nemparti volt, és kész.

- Mit hallok a sok nem között? Zara Crowley te egy éjszakára terveztél? Nahát, hogy kibújtál a bőrdőből, triplán kíváncsi

vagyok a fickóra. Mi a teljes neve? Manish kicsoda? - veszi elő farzsebéből a telefonját, és már kíváncsian mereszti rám a szemét.

- Miért?

- Lecsekkoljuk a médiában. Csak van valami infó róla. Jól jöhet még, ha feltűnik.

- Miért vagy abban olyan biztos, hogy feltűnik? - fintorgok a nővéremre.

- Ha ikerláng, akkor még lesz valami dolgod vele - feleli, és beletemetkezik a kijelzőbe.

- Pfff - fújom ki, ki tudja hányadszorra a levegőt. Most eláruljam a teljes nevét? Nagy szemekkel meredek Rose-ra.

- Nem mondod, hogy nem tudod a nevét? - néz rám sandítva, és odanyújtja a kezét. Ugyanúgy cigizünk, mint fiatakorunkban. Még egyet beleszívok és odanyújtom neki.

- Csak egy átkoktélozott éjszaka volt, és egy majdnem szex - fújom ki a füstöt. - Nem gondoltam volna, hogy anyakönyvi kivonatot kér a nővérem - röhögöm el a végét.

- Kíváncsi vagyok. Jó pasi? Nem is jár a fejedben? Őszintén!

- Manish jó pasi. És igen. Jár, elég sokat. De nem tudom, mitévő legyek. Valamit elindított bennem, de Rose, minden olyan bonyolult.

- Zara, ne felejtse el, az élet folyamatosan változik. El kell engedned Pault, és ki kell lépned a betegség árnyékából. Talán

ha megteszed, épp most kapod meg azt a boldogságot, amit megérdemelsz - bök a telefonjára. - Csak tudnád a nevét, baszki.

Egy picit elmosolyodok, de a szívemben az aggodalom csak nem múlik. Vannak, illetve Manishsel voltak olyan pillanatok, amikor kifejezetten azt éreztem, hogy benne tudnék akár évekig is maradni egy ilyen helyzetben. Mi van, ha ez az ikerláng-frász tényleg létezik? Mi van, ha újra összehoz vele a sors? Ellen tudok állni neki? Azt se tudom, mit akarok.

- És ha újra összetörik a szívem? Talán én nem is érdeklek őt. Honnan tudjam, hogy bejövök neki? Nem, képtelen lennék bármiféle elutasítást átélni, kösz nem.

- Lányok, megvagytok? - Marco kukkant be hozzánk. - Zajt hallottam.

- Persze drágám, minden rendben, csak beszélgetünk.

Marco szeme körbejárja a helységet, és megállapodik a felesége kezében lévő cigin és poháron, majd az asztalon lévő kancsón, ami már majdnem üres.

- Csak óvatosan, lányok-biccenti félre a fejét, és már csukja is maga után az ajtót. Nézem Rose-t, ahogy leszegett állal utánainteget. Van benne valami bizarr, de tudom, nekik külön nyelvük van. Jól összeszokott és kitűnően működő pár, akik boldogok, és segítik egymást. Kész agyrém, hogy nekem sosem lesz esélyem egy ilyet összehozni, pláne, hogy még mindig azon agyalok, lesz-e alkalmam azzal a pasival randizni, aki tetszik.

- Talán minden felesleges, ez a vonat már elment. Amúgy sem kellek majd senkinek. Manish jól menő ügyvéd, szerinted szöszölni fog egy ilyen nővel, mint én? - mondom ki hangosan.

- Minden kapcsolat kockázattal jár, de ha sosem próbálkozol, sosem fogsz rájönni, mi vár rád. Az élet a kockázatokról szól, de az ikerlángok támogatják egymást, még ha nagyobb hőfokon akkor is - folytatja felém fordulva. Mélyen a szemembe néz, és megfogja a kezem, amitől kissé megilletődöm. Pici koromban csinálta ezt, amikor valamit nagyon el akart magyarázni.

- Talán igazad van.

- Szivecském, mindez csak rajtad áll. Nem azt mondtam, hogy felejtsd el, Paul örökké az életed része marad. A múltadban. De a jelenedben, és a jövődben másnak kell kinyitnod a szíved. Hívják azt Manishnek, vagy Gábielnek, vagy Jamesnek - kacsint, és tudom, csak meg akar nevetetni.

James, akit anyám meghívott az esti vacsorára, a tinikori szerelmem még mindig odavan értem. Teljesen nyilvánvaló, mert állandóan lájkolja a posztjaimat, megosztja a munkáimról készült képeket a közösségi oldalakon. Beszivecskézi a hozzászólásaimat és felköszönt a születés- és névnapomon.

- Jaj, csak Jamest ne! - kámpicsorodom el.

- Akkor elő a farbával, Zara! Hogy hívják a pasit!

- Manish Layton - nyögöm ki megadóan, és töltök még egy pohárral. A kancsó kiürült.

- Layton? Aztaaa, ez biztos egy jel - csavarodik azonnal a telefonja kijelzőjére.

Úgy látom, ezzel kiszabadítottam a szellemet a palackból, és most egyáltalán nem Paulra gondolok.

Pulykasült és arcpír

Zara

Nagyanyám keresztbe tett lábbal, elegáns pózban ül a székemen. Haja a megszokott kontyban, élénkkék tekintetével engem figyel, majd anyámra mereszti a szemét.

- Én ezt biztosan nem veszem fel - mutatom anyámnak a pulcsit, amit kikészített. Annyira sablonos. Rénszarvasmintás, piros karácsonyi pulcsikat próbál ráerőltetni az egész családra. Teljesen kiborulok.

- Jó, akkor csak rajtad nem lesz - fordul sarkon felszegett állal.

Nagyanyám felkacag. Kár, hogy csak én hallom, hiszen ő is több mint fél éve eltávozott közülünk. Most jelent meg másodszorra, de nagyon örülök neki. Vele már kiskoromban is mindig meg tudtuk beszélni a világ dolgait, sok mindenben hasonlítottunk, dacára a több évtizedes korkülönbségnek.

- Tipikus. Huszonöt éves vagyok. Nem tudom, miért kell még mindig gyerekként kezelnie - fordulok nagyanyám felé, mire tanácstalanul széttárja a karját. Anyám viszont nem válaszol, csak sértetten néz. Nagyanyám nyugtat.

- Ne foglalkozz vele, mindig is irányításmániás volt. Már kiskorában is ő mondta meg a játékszabályokat mindenkinek, ha a barátnőivel babázott, akkor is.

Rápillantok anyámra, simán elhiszem róla, hogy megszabta a barátnőinek, melyik oldalra fésüljék a babák haját.

A pulcsit ledobja az ágyamra, azután felemelt orral kimegy a szobából.

- Nem mindig akar ám rosszat.

- Fogalma nincs, mit okoz másban.

- Ide hallgass! Sokan úgy gondolják, hogy a legjobbat cselekszik, a másiknak mégsem tetszik. Te sosem voltál még ebben a cipőben, Zara?

- Nagyi, nem erről van szó...

- Nem védem anyádat, de sokan nem tudják megengedni maguknak a boldogságot, folyton csak irányítani akarnak. Képesnek kell lenned ellazulni, Zara.

- Ez még a pulcsiról szól?

- Kincsem, inkább a jó érzésekről.

Elképesztő, hogy mindig mosolyog, ezt imádtam benne. Soha egy rossz szava nem volt senkiről.

- Akkor is az ágyamra megy - felelek a székem felé, mire belép az unokaöcsém. A nagyi eltűnik.

- Zara, megtanítasz korcsolyázni?

- Persze öcskös - guggolok le hozzá, és átkarolom. Imádom őt, bár keveset találkozunk.

- Anya azt mondta, te jobban tudsz, mint ő.

- Ez így igaz, Janh. Holnap elmegyünk a jégre, okés? - borzolóan meg fekete hajkoronáját.

- Hurrá... - galoppozik ki a szobából. Félelmetes, hogy a gyerekeknek milyen kevés elég ahhoz, hogy örüljenek, irigylem őket ezért.

Délután végig a konyhában sürgölődünk, anya a pulykát ízesíti, majd teszi be a sütőbe, Rose és én a köreteket készítjük. Lopva összedobok magamnak egy húsmentes rizottót, mert a pulykából tuti nem kérek. Nem eszem olyat, ami rám tud nézni.

Már a tripla sajtos öntetnél tartunk, amikor Rose félrevon. Kezét beletörli a feltűnően karácsonyi hangulatra gyártott köténybe, majd farzsebéből előveszi a telefonját.

- Nézd, mit találtam! - fordítja felém a kijelzőjét, és pörgeti az oldalt. - Manish Layton New York-i ügyvéd a Baarns & Porter ügyvédi irodánál. Itt van róla egy kép, ő az, ugye?

- Muri!

- Mondd, hogy ő az! - csattan fel az izgalomtól, és felém nyújtja a telót.

Nem nekem kellene izgatottnak lennem?

Már tudom, hogy valóban Manish fog szembenézni velem a képernyőről, mégis félve pillantok rá. Beharapom a szám. Manish egy élére vasalt elegáns fekete hajszálcsíkos öltönyben pózol, és azzal a megbízható tekintetével mered rám.

Valami párhuzamos dimenzióból előtolakodik az agyamba az a kép, ahogyan alsógatyában fekszik az ágyon, én pedig rajta, és simogatom a hasát, ő pedig rám mosolyog.

Megdobban a szívem.

Talán tényleg engednem kellene, hogy érezzek valamit, és kötődjek valakihez?

- Zara, ne kukulj már meg, ő az?

- Igen.

- Ez egy nagyon jó faszi, megvan az elérhetősége, gyerünk, hívd fel!

- Szerintem ez az iroda száma, nem Manishé. És milyen hülyén festene az, hogy: „Helló bébi, majdnem velem henteregtél Frankfurtban, nem lenne kedved az elmaradt kufircolás realizálása után meginni egy kávé?”

- Hát... a helyedben kicsit másképp fogalmaznék.

- Én nem fogok futni egy fickó után sem. És honnan tudjam, hogy bejövök neki? Ha fel is hívnám... - meresztem a szemem még mindig Manish képét vizslatva.

- Akkor mégis mi a terved? Agyő, nagy Ő?

- Rosel - fordulok felé. - Manish és én megegyeztünk, csak egy éjszaka az egész, de basszus még annyi sem lett belőle. Ő a karrierjére akar koncentrálni, én meg nem akarok kapcsolatot, te is tudod, miért.

- Az Isten is egymásnak teremtett titeket - röhög Rose, kiveszi a telefont a kezemből, és a kijelzőt az arcom mellé rakja, mintha egymás mellett nézne minket. - Szerintem összeilletek.

- Honnan tudod... - legyintem el a telót az arcom mellől. De azért szöveget üt a fejemben a gondolat. Manish is New Yorkban

él, én is, esetenként talán összejárhatnánk erre a nem tartós kapcsolatra.

- Ti mit csináltok itt, a sajtuszósz meg odaégett - lép mellénk anyám, a szokásos csípőre tett kezével próbál nyomatékot adni a lecseszésnek. Rose beharapja a száját, elrejtí a telóját, mint egy tinilány, gyorsan felugrunk és visszaszaladunk a konyhába. Pont, mint gyerekkorunkban. Apa is ott áll, és mézeskalácsot díszít a gyerekekkel a pultnál. Nagyon magyaráz nekik valamit, a kicsik csüngnek a szaván. Erre is emlékszem kiskorunkból, apa nagyon sok érdekesebbnél érdekesebb történetet tudott mesélni. Jó rájuk nézni, egy kicsit visszahozza a felhőtlen gyerekkoromat.

Rose nekikezd a leégett lábos kitakarításának, én pedig felteszem a második adagot, amit már tuti nem hagyhatunk magára. Anyám biztosan ideláncol minket a konyhához, amíg készen nem leszünk minden egyes ponttal a krétás tábláról, és végre elérkezünk az esti vacsorához.

Hét órát üt a nappali falán lógó kakukkos óra, mikor minden kész. Már csak át kell öltöznöm, de nem akarom magam nagyon kicsípni, nehogy a meglepetésvendégem, James, azt higgye, neki szól az egész, szóval nagy levegőt veszek és felveszem a rénszarvasos pulcsit, ha már mindenki úgyis abban virít. Kellően antinőös cucc.

Mire kész vagyok, a többiek már mind a nappaliban ülnek az asztalnál. Jellemző, elkések még a családi vacsoráról is, de ebben az esetben nem izgat. Pont James miatt nem. Persze anyám úgy

terít, hogy egymás mellé kelljen üljünk, szemben velem Rose és a gyerekek, még csak véletlenül se tudom magam elfoglalni a nővéremmel. Mellettem a másik oldalon Thomsonék, a szomszédok.

Az illendőség, vagy mifene azt diktálja, hogy jó kislány módjára letelepedjek közéjük, így azt teszem. Köszönök mindenkinek, elhanyagolom az amúgy szokásos puzsi-pacsi köszöntést, hiszen ők már épp a levesnél tartanak.

Biccentek, és elfoglalom a helyem. James persze közel hajol, átölel és ad egy puszit az arcomra.

- Csodásán nézel ki, Zara.

Persze, karácsonyi undipólóban és prémes gatyában remekül festhetek. Bár kisminkeltem magam, az alap, de távolról sem ez a legjobb formám. Dél felé kicsit becsicscentettünk Rose- zal, és még érzem a fejemben az asnapot. Öntök magamnak egy pohár vizet, és egyszerre kiiszom. Apám vigyorgó pillantását még elkapom, amint Rose is a vizesüvegért nyúl. A lánya próbálja rávenni arra, hogy kockázza össze neki a répát a levesben, de a nővérem segélykérően Marcóra pillant, aki ugrik is. Apám biccent, hogy adjuk oda neki a bort, a szomszédok mellettem kanalazzák a levest.

A háttérben karácsonyi zene szól, és anyám mint a helyi Cosa Nostra feje elégedetten néz körbe, könyöke az asztalon, és markolássza a puncsos poharát. Helyben vagyunk, itt a karácsony. Kár, hogy engem semmiféle ünnepi hangulat nem

kerít a hatalmába. A fenébe, olyan vagyok, mint egy érzéketlen tuskó. James közel hajol hozzám, belesuttog a fülembe.

- Tényleg csodásán festesz.

- Már mondtad James, köszönöm!

- Mi újság van abban a fergeteges nagyvárosban? - kérdi, miközben még kanalazza a levest.

- Minden oké.

- Nem vagy bőbeszédű.

- Nem - szögezem le. Nem mintha bunkóskodni akarnék, de semmi kedvem parttalan beszélgetésekbe belefolyni vele, inkább a szomszédok felé fordulok, és érdeklődöm az unokákról.

Mire befejezzük a vacsorát, mindenkinek oldottabb a hangulata. Anyám a pitét szolgálja fel, de már a nappaliban, a karácsonyfa körül ül mindenki, a gyerekek a szomszédék unokaíval a földön játszanak. Rose kedélyesen beszélget Marcóval, kész csoda, hogy még van sztori, amit nem hallottak egymásról. Szerelmesen néznek egymásra, és ez csodálatos.

Na, ebben a szent pillanatban elfog a karácsony kis sugallata. Az ajtófélfának dőlve figyelem őket, a családomat és a barátait. A kezembe fogok egy bögre kakaót, a puncsot már a hátam mögé kívánom, viszont a gyerekeknek szánt esti kakaóra simán rápörögtem. Múlik tőle az aznaposságom, és visszahozza a kiskori emlékeimet, amikor még rendben volt minden.

James lép mellém, rendíthetetlenül próbál velem beszélgetni.

Na essünk túl ezen is, odafordulok felé és rámosolygok, de csak úgy kimérten.

- Zara... - szól, mintha csak a nevemet gyakorolná. Nem tudom, miért van zavarban, de láthatóan a lábait kémleli, hogy mi legyen a következő szó, amit kimond nekem.

- James? - felelem kérdőn, felkapja a nevére a fejét, mintha valami furát mondtam volna.

- Örülök, hogy itt vagy... - dörmögi egy kis szünet után. Oké, erre nem tudom, mit mondjak. - Anyukád mondta, mi van.

- Mi van? - fordulok teljes testtel felé, mert igazán érdekel, mit is beszélnek ezek ki a hátam mögött. Kezdek anyámra már nagyon haragudni.

- Hát a szemed... - sūti le ismét a tekintetét, mintha neki kellene szégyenkeznie a betegségem miatt.

- Az még megvan - mutatok az orrom fölé, és ezzel le is zárnám a témát, de James csak folytatja.

- Úgy értem, sajnálom, hogy meg fogsz vakulni. Tudod, ha hazaköltöznél, itt könnyebb lenne. Itt a családot és itt vagyok én is.

- Ezt meg hogy érted? - meredek rá, mert még mindig nem akarom elhinni, mi a terve. Ráadásul anyám honnan a fenéből tudta meg mindezt? És mikor? Az idegesség fojtogatni kezd, az agyam turbósebességre kapcsol. James ebből mit sem érzékel, csak folytatja a magáét.

- Ha kiszolgáltatott leszel, kell valaki melléd.

- James, ne haragudj... - a pulzusom a fülemben dobog, és már biztosan rákvörös vagyok az idegtől.

- Anyukád mondta, hogy van egy nagyobbacska biztosításotok, abból meg tudunk majd élni.

- Mi van??

Nem tudom eldönteni, hogy ez az egész dühítő vagy csak undorítóan szálnalmas. Ki a fene találta ki ezt az egészet, és mi a franc ez az egész? Tényleg be akar nyomulni az életembe, ráadásul, ha jól értem a pénzre hajt? Egyszerre érzem, hogy megütném, megfojtanám, és üvöltenék rá és anyámra.

Ez a legmegalázóbb helyzet, amibe eddig kerültem, és anyám honnan tud a rosszabbodó állapotomról? A francba is, annyira felcsesz! Amint elkezdem magam kicsit jobban érezni itthon, kiderül, konspiráció az egész látogatás, és már az előkarácsonyi vacsoraasztalnál beleszarnak a ventilátoromba. Attól az állapotom még nem fog megváltozni, ha sajnálnak, vagy felajánlkoznak ingyenélő ápolónak. Idegességemben alig kapok levegőt. James megneszelheti a fokozódó feszültségem, mert leszegett szemmel hümmögni kezd előttem.

Baszki, még a szemembe se nézett eddig.

Erre végképp nincs szükségem. Fogalmam nincs, miért találta anyám jó ötletnek azt, hogy meghívja Jamest, aki a betegségemről diskurál velem és szó szerint porba tiporja és kihasználja a jövőmet, ahelyett, hogy inkább felhődn hangulatot teremtene.

Nem akarok ebben a helyzetben maradni, nem akarok vele többet egy szót sem beszélgetni, ezért megfordulok és igyekszem mellette kislisszolni az ajtón, de valamibe beleakad a lábam, és majdnem elesek. Ennek eredményeként a kezemben lévő kakaó fele James pulcsijára löttyen.

Az első meglepetésemben beharapom a szám, majd visszatekintek, miben botolhattam meg, hát Paul guggol kettőnk között, és mint egy óvodás, kuncog. Alig bírom magamban tartani a kitörő nevetésem. James szitkozódik, és eliramodik a konyhába letörölgetni a foltot.

- Ha már neked nem lehetett, én simán likvidáltam a fickót - vihog tovább Paul.

- Hogy csináltad? - kérdem hangosan, mire többen felém néznek. Rájuk pillantok, zavaromban próbálom menteni a helyzetet, mert hát mégsem beszélgethetek a láthatatlan barátommal... - Áhh, véletlenül leöntöttem Jamest, és nem tudom, hogy csinálhattam - magyarázom kényszeredett vigyorral.

- Hölgyeim, az idióta barom ezennel távozik - kommentálja mellettem Paul az eseményeket, majd színpadiasán meghajol, persze senki nem hallja és látja rajtam kívül, én meg alig bírom magamban tartani kitörő nevetésem. Sarkon fordulok, és bemegyek a konyhába. James sértett képpel törölgeti a pulcsiját a csapnál, majd lesújtó pillantást vetve felém vonul ki mellettem.

- Bocs - rebegem, de igazából nem sajnálom. Szerintem James egy barom. Nem is tudom, mit láttam benne annak idején.

- Paul - fordulok felé felvillanyozódva.

- Zara - vigyorog rám.

- Hogy csináltad ezt, hozzám értél?

A kérdésem komoly, és Paul arca is elkomorul. Ritkán látom ilyennek, rossz érzés kerít a hatalmába.

- Zara - halkul el, a szemembe néz. Félelmetes, hogy néhány másodpercen belül mennyire különböző hangszínen és hangulatban tudja kimondani a nevem. Ez megijeszt.

- Mi van?

- Tudod, változnak a dolgok.

Ez a mondat még jobban megrémít, a hozzá társuló tekintet pedig már-már kétségbeejtő.

- Paul, ne hülyéskedj velem! Oké, tudom, változnom kell, de ez így kettőnk között rendben van. Ne gyere nekem azzal, hogy ez megváltozik - mutatok először rá, majd magamra.

- Akkor nem jövök - vigyorog.

Tudom, miként képes a pillanat törtrésze alatt hangulatot váltani, de a kérdésem attól még fenntartom. Felé fordulok, és komoly arcot vágva tovább kérdezem.

- Mesélsz nekem, hogyan érintettél meg?

- A változáshoz van köze Zara, amiről nem akarsz hallani.

Igazából akarok, és mégsem. Ha a változás vége az, hogy újból megérinthetjük egymást, akkor rendben. A fél lelkemet

eladnám, hogy Paul újra igazából köztünk legyen.

Már éppen mondanék neki valamit ezzel kapcsolatban, amikor apám lép be a konyhába. Paul köddé foszlik.

- Apa - fordulok felé, mire szótlanul átölel. Nagyon jólesik az érintése, már kiskoromban is mindig felkapott, ha látta a szomorúságomat, és ez mindig segített. Néhány perc az ölében, a vállára hajtv a fejem rendbe tudta hozni kicsiny, összetört világomat, bármi is történt.

Most is ezt érzem. Bár apám megöregedett, ugyanaz a nyugalom árad belőle.

- Kislányom... - suttogja szeretettel.

- Apa, honnan tudja anya, hogy rosszabb lett...

- Azt mondta, felhívta az orvost. Csak most szólt nekem is.

- Szóval veled sem őszinte - sóhajtok, és belefúrom az orrom a vállába, mint kiskoromban.

- Minden rendben lesz, kislányom. Ne törődj senkivel, csak magaddal.

- Ez egy kicsit önzőén hangzik apa - suttogom. - Nem akarok olyan önző lenni, mint anya.

- Dehogy is. Az önzőség, ha más kárára teszed mindezt.

- Akkor ez menni fog.

- Anyád mesterkedéseit meg bocsásd meg.

A legjobbat akarja neked.

- Hát az távolról sem James. Tudod, mit közölt?

- Mit?

Elengedjük egymást, és apám egy pohár vizet önt magának. Belekortyol, és kérdően néz rám.

- Anyám valami nagy összegű biztosítást ígért neki, amiből majd szépen élélhetünk.

Apám arcán látom a meglepetést.

- Na ez már azért anyád határain is túlmegy - csapja le a poharát a pultra. - Zara, beszélek vele.

- Apa, nem akarok karácsonykor semmiféle veszekedést-nyúlok a karja után, és visszahúszom magam mellé. - De kérlek, támogass abban, hogy a saját döntéseimet meghozhassam. Most fontosabb ez számomra, mint bármikor - nézek mélyen a szemébe.

Apám mintha a vesémbe láma, szavak nélkül is tudja, miről van szó. Egy könnycsepp jelenik meg a szeme sarkában, majd nagy levegőt véve letörli, és összeszorítja az öklét.

- Zara, segíték, bármire is kérsz.

- Segíts, mert most nem szeretnék a szememre koncentrálni. Most az lenne a legnagyobb dolog nekem, hogy ami van, azt élvezhessem. Amíg lehet. Minél jobban és elevenebben be akarok engedni mindent, ami egyszer és mindenkorra megszűnik majd a számomra. Most nem béklyókat akarok, hanem szárnyakat, hogy még egyszer utoljára körbenézhessek a világban, és magamba szívjak mindent. Úgy talán lesz majd mire emlékezmem, ha már nem látok mást, csak a sötétséget.

Apám megdöbbenve néz rám. Látom, visszatartja a levegőt, és próbál erős lenni. Magához ölel szorosán, és bár hangot nem hallok, érzem, hogy elkezd rázkódni a mellkasa.

Nem akartam megríkatni, de vele együtt nekem is potyognak a könnyeim.

Az utolsó érintés

Zara

Későre jár, mire ágyba kerülök. Anyám elfáradt a sok vendégtől és a mosogatástól, úgyhogy Rose-zal ketten pakoltuk el a vacsora maradékát. Apám is összeszedte magát, de látom, mennyi mindenben próbál a kedvemre tenni, sokkal jobban, mint eddig. Anyámat pedig igyekszik minél távolabb tartani tőlem. Cuki, én pedig szerencsés vagyok, minden bizonnyal enyém a világ legjobb apukája.

Gyorsan lezuhanyoztam, és most egy könyvvel a kezemben próbálom kiverni a fejemből az est történéseit. De nem megy.

Apámnak sikerült úgy megfogalmaznom a vágyaimat, ahogyan azt saját magamnak sosem tudtam. Elkezdtem idióta pontokat felvázolni magamnak, miken kell változtatnom az életemen, de úgy tűnik, mindent másképp kell csináljak, ha élményeket szeretnék szerezni. Ha azt akarom, hogy még utoljára átjárjanak a csodás pillanatok, gyökeresen meg kell változtatnom gyakorlatilag mindent. Boldog akarok lenni.

Behunyom a szemem, és próbálom magam elé varázsolni azt a pillanatot, amikor legutóbb átjárt az öröm.

Basszus, nem is kell olyan messzire kalandoznom az időben, Manish képe rémlik fel. Továbbfuttatom az emlékeket és

keresem magamban az érzéseket. Frankfurt, spontaneitás, kitörő érzések, a kavargó hófelhő, nevetés, Manish testének a látványa, a beszélgetésünk mind-mind azt jelentette, hogy élek és érzek.

Eszembe jut az elérhetősége az ügyvédi adatlapról. Ott van az iroda telefonszáma, egy szemvillanás alatt felhívhatnám. Biztosan megadnák a mobilját, vagy hagyhatnék üzenetet a számommal.

Vagy ez szánalmas?

És tulajdonképpen mi a fenének?

Mindketten tudjuk, egy éjszakára terveztünk, semmi másra. És különben is, karácsony van, tuti be van zárva az iroda.

És ha még érdekelném is őt, baromira nincs kedvem egy eleve halott kapcsolatba belemenni. Igazából a betegségem miatt az összes lehetséges kapcsolatom eleve kudarcra lesz ítélve, mert vagy megcsal, vagy meghal, vagy ha megvakulok, tuti elhagy. Sajnálatból meg ne legyen velem senki. Úgyhogy nincs mit vitázni ezen saját magammal. Egyszerűen nem kezdhetek bele semmi komolyba senkivel.

Sóhajtok egy nagyot és az arcomat a párnába fúrom. Igazságtalanság az élettől, hogy ami boldoggá tesz az adott pillanatban, az valószínű a kínok kínjaiba taszít az idő múltával. Megvakulni nem gyerekjáték, és bár még nem tudom, mi vár rám, senkit nem akarok kitenni ennek a folyamatnak.

Nem tesz felhőtlenül boldoggá, hogy még el se kezdődött egy kapcsolatom sem, de máris a legrosszabb véget ért.

Krákogást hallok magam mellől. Oldalra fordulok, persze Paul guggol az ágyam mellett.

- Mióta vagy itt?

- Földi időben mérve? - emeli a tekintetét a plafonra, majd a karjára, ahol az órája lenne. Bár sosem hordott. - Baromi rég.

- Hmm... kérdezhetek valamit, ami egy ideje nyomja a szívem?

Paul arca elkomorul. Beharapja a száját és megértő tekintettel bólint.

- Persze, mondd csak, bármire próbálom megadni a választ, amire szeretnéd.

- Elzsibbadt már valaha valamid? - nézek le a guggoló térdeire, és kitör belőlem a röhögés, ahogy meglátom értedien ábrázatát. Basszus, végre én ugrathattam őt. Istenem, de jólesett! - Úgy értem, amióta meghaltál?

Nagy levegőt vesz és megforgatja a szemét, tudja, hogy besétált a csapdámba, de azért csak válaszol.

- Zara, ne kombinálj túl dolgokat, egy asztráltest vagyok a képzeletedben. Az agyad zsibbad, nem én - vihog vissza.

- De tényleg. Milyen érzés, ha vége mindennek?

Komor csend telepszik közénk. Felülök, a hátamat a falnak támasztom, Paul leül mellém az ágyra. Biztos vagyok benne, ha tehetné, megfogná a kezem. Rám néz, és nagy levegőt vesz.

- A halál csak egy átmenet. Egy olyasmi átalakulás, mint a születés. Jobb híján arra sem emlékszel, de tudod abban a

pillanatban, hogy valami meg fog változni. Aztán felébredsz egy másik dimenzióban, és éled tovább a mindennapjaid - vonja meg a vállát Paul. - Nem kell tartanod semmitől. A változástól végképp nem.

- Nem szeretem a változásokat.

- Tudom.

- Miért nem maradhatott minden úgy, mint régen?

- Mert az idő nem konstans, és a világunk sem az, Zara.

Minden változóban, egyszer minden elmúlik, ahogyan én is.

- Akkor én miért ládák még mindig?

- Szükséged volt rám, Zara. És nem akartalak cserben hagyni.

- Jól tetted - mosolygok rá.

- Ha már a változásnál tartunk... - halkul el. Hangja komor és amint a szemembe néz, azt látom, valami komoly dolog nyomja a lelkét. Ha még élne, az lenne a tippem, hogy meg akar halni, de ez ugye már nem játszik.

- Baj van, Paul?

- Nem nevezném bajnak, csupán változásnak. De tudod...
eljött az idő.

A fülemben tompa dobbanásként hatnak a szavai. Bár ülök, kicsit megszedülök és homályossá válik a szoba körülöttem. Ismét úgy kezd verni a szívem, mintha rémálomból ébrednék, és ugyanaz az érzés kerít hatalmába. Egy szó villog a lelkem közepén: elveszítem.

Elveszítem Pault, elveszítem magam, elveszítem a talajt a lábam alól, elveszítem mindenem, ami valaha volt. Elveszítem a világot.

- Nem... - rázom a fejem, és nem bírom, a könnyeim záporként törnek elő belőlem, amint kikristályosodik, mit akar mondani.

- Már nem maradhatok tovább, ezek ilyen szellem-törvények - süti le a szemét.

- A világ több mint igazságtalan, Paul. Elvett tőlem, aztán visszaadott, de most megint elvesz? Mi ez, ha nem egy oltári nagy baromság? - csattanok fel, közben zuhognak a könnyeim. Paul pedig a mutatóujját a szája elé teszi, jelezve, hogy szerinte hangos vagyok.

Szerintem meg dühös, és jogosan dühös. Üvöltenék és üvöltenék egész álló nap. Nem veszíthetem el megint. Haragszom az életre, a sorsomra, azokra a lehetőségekre, amikkel én nem élhetek.

Egy pár percig hagy, hogy tomboljak, majd amikor egy kicsit alábbhagy bennem az indulat és a kétségbeesés, folytatja.

- Zara. Nem teheted ezt. Te is tudod, mi a megoldás. Koncentrálj arra, ami megadatik, és engedd be az életedbe, idióta kérdések nélkül. Túlagyalás nélkül. Ismerem a pontjaidat, amiket meg szeretnél tenni az életben. Szerinted megállják a helyüket? Spontán és szabad leszel, ha ezeket betartod? Ugyan már! Olyan vagy, mint anyád, amikor mindent meg akar

határozni. Ugyanolyan listákat gyártasz, mint ő karácsonyra, csak te az egész életedet akarod pontokba szedni. Csak engedd el magad, és élj.

- Nem hagyhatsz egyedül, Paul - a mellkasom hirtelen olyan nehéz lesz, hogy nem kapok levegőt, egyszerűen mintha egy elefánt ülne rajta, olyan súly nehezedik rám. Odakapok a kezemmel, de nem segít, sípolva veszem a levegőt. A nyomás a lelkemen nem szűnik. Magam alá húzom a térdeimet és próbálok nem elájulni. Már a kezem is remeg. Könyörgöm, csak mondja azt, hogy megint viccel velem.

- Nem hagyhatsz itt - suttogom.

- Én a múltad vagyok, Zara. Be kell engedned a jövőd.

Ez nem lehet igaz, ilyen nincs, nem akarom, hogy ilyenekről zagyváljon, és elmenjen. Biztosan álmodom, hiszen ez az egész olyan, mint egy nagyon-nagyon rossz álom.

- Nem hagyhatsz egyedül - szakad ki belőlem, mintha az utolsó szusz mondatná ki velem, mit is akarok valójában.

- Nem leszel egyedül - súgja a fülemben.

Különös dologra eszmélek, érzem a leheletét. Eddig csupán hallottam és láttam, de amikor megpróbáltam megérinteni, köddé foszlott. Most különös erővel hat rám, ahogy súrol a lélegzete. Elfelejték levegőt venni, még a sírást is abbahagyom, annyira letaglóz az élmény. Libabőrös leszek tőle.

- Paul - sóhajtom.

- Hunyd be a szemed, kérlek!

- Nem akarom...

- Zara... - bólint. Mélybarna szeméből nyugalom sugárzik.

Képtelen vagyok megnyugodni, mert tudom, mi következik. Nem akarom elveszíteni őt, nem akarok nélküle megküzdeni a dolgaimmel. Ő a támaszom. Erőt veszek magamon, zakatolva szívom be a levegőt, és teljesítve az utolsó kérését, behunyom a szemem.

- Zara. Megígérem, hogy nem maradsz egyedül - súsja a fülembe, és érzem, amint közelebb hajol, a fülem mögé simítja a hajam.

Könnyek szöknek a szemembe, annyira régóta ki voltam éhezve az érintésére. Bennem ragad a levegő, amikor megérzem a tenyerét a hátamon, amint hozzám bújik és átölel. Még azt a parfümöt is érzem, amit használt, érzem a bőrét, az ujjait, ahogy a derekamra fonódnak, és érzem a szíve dobogását a mellkasomban, ahogy közel húz magához. Megfagy az idő, nem tudom, meddig maradunk így.

Ez volt az utolsó gondolatom a halálánál. Még egyszer érezni akartam a szíve dobogását. Megadta nekem.

Én pedig örökre bevéssem minden sejtembe.

Mire feleszmélek, a könnyeim vizes foltot hagytak a takarómon, és Paul eltűnt. Ahogy a párnára hanyatlik a fejem, azonnal mély álomba merülök.

DECEMBER 24.

Mikor máskor szembesülnénk a félelmeinkből
felépített védelmi falainkkal, ha nem akkor,
amikor a legsérülékenyebbek vagyunk?
Az ikerlángszerelem lehetőség, hogy meghaladjuk
a saját korlátjainkat.

London, te galád

Manish

Hajnalban már nem bírok tovább aludni. Vizesre izzadtam az ágyneműt, és csak forgolódom. Bár próbálkozom a visszaszenderedéssel, nem megy. Amint lehunyom a szemem, valami feszítő érzés keletkezik a mellkasomban. Nem tudom pontosan miért, olyan, mintha tennem kellene valamit, de nem tudom megállapítani, mit.

Egy ideig fekszem, bámulom a plafont a hotelszoba ágyában, majd felkelek, lezuhanyozom, hátha attól kitisztulnak kavargó gondolataim, és a cseppek lemossák a feszültséget rólam.

Nem segít ez sem, így felöltözöm, és hajnalok hajnalán céltalanul elindulok London utcáin. A nap még csak felkelőben, szürkés felhők gomolyognak a levegőben. A felszálló köd fátylában sétálok a londoni utcákon, a városi zaj korai morgása kellemes háttérzaj a lelkemnek. Karácsony napján ez a város kifejezetten csendes New Yorkhoz képest. Nedves járdák csillognak alattam, felettem most kapcsolják ki az utcai karácsonyi díszvilágítást.

Karácsony. Elgondolkodom, hogy mióta nem jelent semmit az életemben, de nem találom rá a választ. Nincs egyetlen év sem, amit meg tudok határozni, kiskoromtól csak a dorbézolások képe rémlik. Ami koronázza az ünnepek lélekromboló hatását, hogy anyám és apám karácsony előtt vesztették életüket. Apám részegen, hatalmas sebességgel, fékezés nélkül behajtott egy másik autóba. Senki nem élte túl a balesetet.

Sosem akartam úgy élni, mint ők. Igazából azt sem tudom, miért vállaltak gyereket, fogalmam nincs, miért vagyok itt a földön.

Viszonylag korán rájöttem, hogy nem ez az igazi élet. Aztán amikor nagyobb lettem, elegendő lett ebből az egészből, úgy döntöttem, lelépek otthonról. Sok pénz nem állt a rendelkezésemre, így dolgozni kezdtem. Éjjel-nappal güriztem, hogy egy saját egyszobás, békés albérletben élhessek, és mellette finanszírozni tudjam a tanulmányaimat, mert tudtam, hogy olyan emberek ellen akarok harcolni, akik bántanak másokat.

Mindent megtettem, hogy felvegyenek a jogra. Sportoltam, dolgoztam, összeszedtem a tandíjra a szükséges pénzt, és ösztöndíjjal ügyvéd lettem.

Az egyetem első napja óta nem láttam a szüleimét. Anyámmal a haláluk előtt még beszéltem párszor telefonon, megpróbáltam meggyőzni, kértem, költözzön hozzám, hagyja ott apámat, mert rossz vége lesz.

A balesetről is csak a rendőrség tájékoztatózott. Akkor láttam őket utoljára, a halottasházban, ahol azonosítanom kellett őket, és a sok helyszínen készült fotón. Emlékszem, anyám milyen elegánsan öltözött, még akkor is, aznap is. Egy barna kabátban igazgyöngysorral és hozzá illő fülbevalóval. Szöges ellentéte volt züllött, bőrdzsekis apámnak.

Megrázom magam és megpróbálom elhessegetni a múlt karácsonyok lehangoló szellemképeit magam elől.

Egy pékség mellett sétálok el, épp nyitnak. Betérek, és egy croissant-t és egy kávé-t magamhoz véve visszaindulok a szállodába. De eltévedek. A Temze partjára visz a lábam, nem bánom. Az idő kitisztult, így leülök egy padra, és csak figyelem az éledő várost. December 24-e van, karácsony.

‘ Mintha mindenkin valami szemellenző lenne. Nem bírom azokat az embereket vagy családokat, akik csak ilyenkor jók, ilyenkor foglalkoznak egymással. Tisztelet a kivételnek. Ha valaha családom lesz, biztosan azt kívánom majd, hogy egész évben szeressük egymást. Az emberek általában hagyományokat követnek, boldogok, sok családban marhasültet vagy pulykát sütnek, a karácsony nagy eseménynek számít. A gyerekeknek a szüleik kamu télapónyomokat festenek, ajándékokat csomagolnak. Mindenkinek a gondoskodást jelenti a karácsony.

Kivéve nekem. Engem arra int, hogy különösen figyeljek oda, nehogy megsérüljek.

És akkor bevillan valami különös gondolat.

A frankfurti éjszaka jut eszembe. Zara. A neve, mint egy dallam, ami nem hagy nyugodni. Az arcvonásai, mosolya, minden apró részlet újra és újra előtör belőlem. Különös. Fogalmam nincs, hogy azért jár még mindig a fejemben Zara, mert nem kaphattam meg, vagy ez valami idióta vágy, ami már velem marad?

És most, ezen a különös londoni reggelen rájövök valamire. Az az egy beteljesületlen éjszaka, és az, hogy Zara biztatott, többet jelentett egész eddigi életemben, mint bárki más. Akkor és ott nem féltem, nem figyeltem a hotelszoba ablakát, vagy azt, hol léphetek le. Ott és akkor nem tartottam attól, hogy megsérülök.

Talán életemben az első karácsony körüli nap volt, amikor megengedtem, hogy szeressenek és támogassanak, úgy, mint még soha senki. Különös érzés. Zavarba jövök ettől az egésztől, mert megvilágosodik, hogy nem a szex hiányzott abból az éjszakából. Pont fordítva. Az azon az éjszakán kapott törődés és beszélgetés hiányzik az egész életemből. Hangtalanul beleremeg a bensőm a felismerésbe. Bassza meg!

Soha többé nem tudok e nélkül az érzés nélkül létezni.

Bevillan a felismerés, hogy Zara hiányzik az életemből. Ráadásul folyton az orrom elé tolja a sors, mindig akad valami, ami nem hagyja, hogy csak úgy elhessegessem. Furcsa körülmények között találkoztunk, és azóta is olyan, mintha az egész nem lenne véletlen.

Eszembe jut a taxis fickó. Ő is megéli a karácsonyt, boldogságban, hiszen ment a barátnője családjához, támogatni a lányt. Milyen jó nekik! Ha belegondolok, talán nekem is lehetne egy olyan nő az életemben, mint annak a sofőrnek, beleborzongok.

Család, ami nekem sosem jutott igazán, és eddig nem is tudtam, mennyire hiányzik.

Mintha Zara is említette volna, hogy nehéz az anyukája elvárásaival együtt élnie. Ha jobban belegondolok, először életemben pontosan Zara ismertette meg velem azt az érzést, hogy milyen az, amikor támogatnak, és nem várnak érte semmi viszonzást. Bassza meg, Zara feltétel nélkül segített és biztatott. Ha csak pár pillanat is volt ez az egész, az érzés sosem tapasztalt melegséget kelt a mellkasomban.

Ő szinte ismeretlenül mellém állt.

Felnőtt férfi létemre majdnem elsirom magam erre a felismerésre, itt a Temze partján, egy pádon.

Karácsony napja van, és én úgy ülök itt, mint egy rakás szerencsétlenség. Egyedül, elhagyatottan, de sikeresen. Fogalmam nincs, hogyan csinálják a nagyok, akik már régóta a siker vizében lubickolnak, biztosan a főnököm is valami nagy jachton tengeti a napjait néhány elit örömlánnyal. Na az sem az én világom.

A hátamat nekivetem a háttámlának és az arcomat az ég fele fordítom. Lassan kifújom a bennem ragadt levegőt.

De akkor mi is pontosan az én világom?

Minden olyan éles

Zara

Amikor reggel kinyitom a szemem, azonnal érzem, hogy valami más. Talán a levegő változatott meg, remélem, nem jön valamiféle orkán, aminek nevet is adtak. Azok veszélyesek, ám nem érzek semmi bajt a levegőben. Lassan nyújtózkodom az ágyban, rég nem volt alkalmam ennyire komótosan ébredni. A szoba csendes, a reggeli fény haloványan árad be az ablakon, és úgy tűnik, mintha minden a helyén lenne.

Felkelek és kimegyek a konyhába. Rose már tojást süt a gyerekeknek, int a kész a kávé felé, öntsek nyugodtan magamnak. Ezek szerint a béke és a harmónia, ami bennem van, még nem ült ki az arcomra. A gyerekek körberohangálnak, pusztít nyomok a búbjukra.

- Milyen édesen játszanak... - mosolygok utánuk.

- Ja, egész cukik, ha épp nem üvöltenek.

- Ugyan már nem lehet az annyira vészes.

- Fogadjunk?-vonja fel a szemöldökét a nővérem, így inkább nem forszírozom a témát tovább.

- Anyuék?

Rose a táblára mutat, ahol új pontként virít az éves jótekonysági vásáron való részvétel.

- Szerencséd, hogy elaludtad az indulást.

- Uhh...

Néha jól jön, hogy hajlamos vagyok elkészni mindenhol, a karácsonyi vásáron való játékos jópofázás totálisan ebbe a kategóriába tartozik. Lehuppanok egy székre, a gyerekek megint körberohannak, egy műanyag repülő a fejemen landol, majd indul is tovább.

- Fiam! - kiált Rose, de nekem egyből Manish jut az eszembe a repülőről, elmosolyodom.

- Hagyd, semmi baj - legyintek, mire kérdően rám pillant.

- Oké... - teszi le a serpenyőt, kiszedi a tojásokat és kurjant a gyerekeknek, majd egész közel hajol hozzám. Az orrunk majdnem összeér.

- Elő a farbával.

- Mivel?

- Mondd már mi van?!

- Nem értelek nővérkém, épp kávézom, mi lenne - pislogok rá, így olyan, mintha csak egy szeme lenne.

- Zara, látom a szemedben azt a fényt, amit már nagyon rég nem. Basszus, felhívtad már az irodát? Tudod, ezt a Manish gyereket.

- Rose, karácsony van, kötve hiszem, hogy bárki is felvonná a telefont.

- Akkor is, itt az idő, hogy lépj. És én melletted leszek minden lépésnél. Kikeresem a számát, és ha te nem, majd én hívom.

- Azt meg ne próbáld!

- Tudod, hogy megteszem. Látom a mosolyodon hucám, hogy akarod ezt a Manisht. Hidd el, kell egy férfi, aki segít neked feltörni a szívedre kövük réteget.

- Ne éld magad nagyon bele nővérkém.

- Hát elég sokat lökhetett rajtad így is - kacsint, és röhögés előtt rőfögő hangot ad ki. Helyén vagyunk, ezt akkor szokta, amikor már nyeregben érzi magát.

- Rose, légy szíves...

- Ha te nem hívod, majd én.

- Nem teheted, tényleg!

- Látom, most is rajta töröd a fejed-lök oldalba, és paradicsomot vág a gyerekeknek a tojás mellé, majd kiabál nekik még egyszer. A gyerekek lehuppannak mellém és reggelizni kezdenek, a nővérem megsimogatja őket. Szerintem Rose csodás anya. Nem tudom, nekem lesz-e gyermek, vagy láthatom-e a gyerekeimet, ezért csendben nézem az unokaöcsémet és a húgát, ahogy lapátolják a rántottát.

- Kérsz? - bökö meg Rose, intek, hogy nem, még kávézom. A nővérem kiskorában is ilyen volt, odaadó, tényleg mindig azt nézte, ki hogyan érzi jól magát. Például gyerekkorunkban én. Ellentétben anyáinkkal, Rose mindig minden döntésemben mellettem állt, bármilyen csacsakaságnak tűnt, mindig segített.

- Megvan - csattan fel, és hirtelen nem is vettem észre, hogy keresett-e valamit. Körbenézek, mit talált, de semmi nincs a

kezében. - Randizz először itteni pasival, akkor anyád is lenyugszik, és ha nem tetszik, pár nap múlva úgyis itt hagyod ezt a kis halászfalut.

- Talán. Rendben, adok a pasasoknak egy esélyt. De lassan, oké? És biztosan nem itt fog Laytownban rám találni a szerelem. Kizárt dolog. Ez egy zsákutca.

- Persze, ahogy neked kényelmes. Itt nem is túl nagy a felhozatal - törli el a serpenyőt.

- Inkább egy öt napja kifogott tokhallal randiznék, mint innen bárkivel.

- Akkor nincs más hátra, mint Manish - horkant Rose elégedetten.

Na tessék, megint besétáltam a csapdájába.

- Ne nyaggass már ezzel folyton!

- Még el sem kezdtem komolyabban nyomulni a témával.

- És mi van, ha nem jön össze?

- Olyan opció nincs.

- Megint csalódjak?

- Biztos vagyok benne, hogy minden jól alakul.

- Hogy a fenébe lehetsz ennyire erőszakos velem?

- Nem vagyok. De azért eressz meg egy hívást.

Úgy döntöttem kivonom magam a további győzködésből. Persze lehet, ha majd visszautazom New Yorkba, elsétálok az iroda előtt, vagy fel is hívom majd, kellően betintázott állapotban, Manisht, miután kinyomoztam a mobilszámát.

Ezekkel a gondolatokkal sétálok ki a kertbe. Hűvös van, magamra kapok egy nagykabátot. Kezemben a második adag gőzölgő kávé, a szívemben még mindig az a meghatározhatatlan nyugalom, amit még Rose győzködése sem tudott megingatni bennem a kora reggeli időpont ellenére.

Visszagondolok a tegnap estére, Paul búcsújára, de furcsamód nem fáj.

Mindig azt gondoltam, belehalok majd, ha ismét eltűnik az életemből, de igazából most nem érzek semmit. Mondjuk, még el sem hiszem, hogy végleg eltűnt. Annyira megszoktam, hogy azokban a pillanatokban nem hagy egyedül, amikor a legnagyobb szükségem van valakire, kötve hiszem, hogy megtenné ezt velem. Biztosan nem hagy egyedül, ezért nem is filózom tovább ezen.

Kilépek az utcára, az út végén ott a tenger. Imádom az illatát, imádom a hangját, talán ez az egyetlen dolog, ami New Yorkban hiányzik. Elsétálok a partig.

Körbenézek, és a megszokott tájakon túl valami újat látok. Az egész világ ragyog, mintha újrafestették volna az égboltot, és a színek új életre keltek. Az élet apró részletei olyan értelmet nyernek, amit eddig sosem tapasztaltam. Talán csak az a tudat, hogy koncentrálnom kell minden látványra, ha meg akarom őrizni őket, az élesíti fel a látnivalókat, nem tudom, mindenesetre élvezem. Egy kávéscsészével állok a parton, és boldog vagyok.

Egy idős házaspár áll meg mellettem. Együtt szemléljük a csodás hullámokat.

- Margaret vagyok - fordul felém a hölgy, és kezet nyújt. Nem is tudom, mitévő legyek, reflexből elfogadom, és finoman kezet rázok vele.

- Zara - mosolyodom el. Gyönyörű télikabátot visel, elhatározom, nekem is kell egy ilyen homoksín árnyalatú hosszú elegáns viselet. A férje mellette csak bámulja a tengert.

- Ah, a férjemmel ne is foglalkozzon. Úgymond szanatórium nekünk ez a hely - legyint, majd közelebb hajol hozzám, és az egyik kézfejét a szája elé emeli, mintha titkot mondana el -, régebben sok baja volt az alkohollal.

- Az nem jó - felelek, majd belekóstolok a kávémba.

- Tudja, a karácsony mindig érzékeny téma nálunk.

- A mi családukban is.

A nő mosolyog. Gyönyörű ősz haját úgy fogta fel kontyban, hogy kihangsúlyozza kerek fülbevalóját. Csodálom, hogy a szél nem kezdi ki a frizuráját. Valahonnan ismerősnek hat a fülében rózsaszín fényben játszó igazgyöngy klipsz, de nem tudom hova tenni.

- Tudja, nagyon rég nem láttuk a fiunkat, és most talán, azaz remélem, hogy találkozhatunk vele.

- Egészen biztosan - nyugtatom a nénit. Fogalmam sincs, miért random engem választott ki, hogy elmesélje a baját.

- Úgy hallottuk, itt fogja tölteni az ünnepeket.

- Nem is tudja, hogy meglátogatják?

- Hát kincsem, a mi családuk elég bonyolult. A fiunk nagyon haragszik az apjára az alkohol miatt. Nem tudom, ez meg fog-e változni valaha.

- Biztosan - próbálom nyugtatni, de valami különös van benne. Főleg, hogy a papa mellette fekete bőrkabátban, fekete kendővel a fején még mindig csak némán bámulja a vizet. Egy szót sem szólt, sőt még rám sem nézett, mióta a feleségével beszélgetek. Talán valami rockkoncerten maradt a lelke. Fura.

Vállat vonok, és intek nekik, majd elindulok.

- Vigyázzon magára kedveském, biztosan nagyon jó feleség válik majd magából! Tegyen meg mindent, ami a szíve vágya, hogy boldogok legyenek!

- Köszönöm! - mosolyodom el, fura ez a néni, ráadásul többes számban beszél, totál furcsaságokról, valószínűleg azt hiszi, hogy boldog családi életet élek itt a világ háta mögött. Pfff, mennyire téved!

- Örülök, hogy megismertem! - integet felém, ahogy távolodom.

- Én is, boldog karácsonyt maguknak is! - kiáltom még feléjük. Megszaporázom a lépteimet, mert nekikezd a szél, és a finom homokot a hideg levegővel együtt az arcomba fújja.

Mielőtt visszakanyarodnék a ház felé vezető úton, egy utolsó pillantást vetek feléjük, de már eltűntek. Tekintetem a tengerre téved. Egy ideig figyelem a hullámok játékát, majd behunyom a

szemem, és csak megpróbálok az összes többi érzékemre hangolódni.

Érzem a szelet az arcomon, a hangok is felerősödnek körülöttem, a mellkasomban a szívem dobogása nyugodt és szabályos, mintha egy csendes zene szólalna meg bennem. Minden háborítatlan. Lelki szemeim elé megpróbálom a tenger képét visszacsalni. Ez könnyen ment. Elmosolyodom. Azt érzem, hogy valami új elkezdődött, csak még fogalmam sincs, ez mivel fog járni. Manish jut eszembe, akaratlanul is, és belül valami idegen, de jóleső boldogságérzés áraszt el. Bárhonnan is jöjjön ez az érzés, hálás vagyok érte. Talán Rose ikerláng-elmélete nem is olyan hülyeség?

Kinyitom a szemem, mert még látok. Elhatározom, amit lehet, megteszek, ha már megígértem Paulnak, és igenis, élni fogok a lehetőségeimmel.

A korcsolyapálya

Zara

Emberemlékezet óta nem voltam korcsolyázni. Izgatottan galopposzik előttem az unokaöcsém, mellettem a nővérem sétál kézen fogva a kislányával. Vállunkon a korcsolyánkkal haladunk a kis utcákon, a szél kissé felélénkül.

A partra megyünk, ahol egy mesterséges jégpályát építettek ki a sportpark mellett. A kicsik nagyon izgatottak. Befordulunk a park felé, látom a karácsonyi vásár is itt kapott helyet. Ahogy közeledünk a vásárhoz, a hangulat még inkább magával ragad. Már messziről érzem a forralt bor és a grillázs illatát, halk zeneszó jelzi az ünnepi hangulatot. Az árusok egymás után sorakozva kínálják a finom csokoládékat, forró italokat és különféle játékokat. Egy fura szerkezetre leszek figyelmes a jégpálya mellett.

- Rose, mi a fene ez?

- Egy jósgép - suttogja a válla felett. - Ne vedd észre, a gyerekek már bedobták az összes aprót tegnap, pedig nem is tudnak olvasni.

- Milyen kis előrelátóak.

- Kíváncsiak, és minden kell nekik - szól, miközben ölébe veszi a lányát.

Eközben a jósgép halkan kattog a sarkon. Nem tudom róla levenni a szemem akkor sem, amikor a jégre lépünk. Mindvégig fogom az unokaöcsém kezét, és biztatom.

- Ügyes vagy, Jahn! Látom, egyre jobban megy, próbálj megállni a lábodon és az egyiket csúsztasd a másik után!

A következő körnél Jahn megpróbálja elengedni a kezem. Pár lépésre sikerül is neki, de utána hasra zuhan, és nem moccan. Csupán rázkódik a háta. Emlékezetemben felrémlik, amikor behunyt szemmel annyira féltem, hogy elesek, vagy nekimegyek valaminek. Gyorsan odasiklok mellé, de nem sír, hanem kacag.

Furcsák a gyerekek.

- Nem fáj semmid? - A korcsolyám recés részét beékelem a jégbe, és odanyújtom a karomat neki, és segítek neki felállni.

- Dehogy! - legyint készen az új kalandra. Egyedül neki is indul. Mellécsúszok, és figyelem. Az arcán még mindig nagy mosoly, élvezi, amit csinál. Vajon mi lehet a titka? Tanulnom kell a gyerekektől.

- Ez fantasztikus, látom, nagy tehetség rejlik benned - dicsérem meg, de azért hogy ne szálljon el, némi jó tanáccsal is szolgálok. - De emlékezz, mindig legyél óvatos és figyelj oda a körülötted lévőkre!

- Oké, figyelek a többiekre is. És te mit szeretsz a legjobban a korcsolyázásban?

- Ezen még nem gondolkodtam. Talán a szabadságot - felelem.

- Amúgy nem vagy szabad?

Ezeknek a gyerekeknek olyan kérdések szaladnak ki a szájukon, hogy össze kell magam szedni, mit is válaszolok.

- Amúgy de - vakarom meg a halántékom, és felé fordulok, majd háttal kezdek el előtte haladni.

- Úristen, ez csuda klassz, megtanítasz?

- Persze, ha már előre is magabiztosan haladsz.

- Jöjjünk ki mindennap! - köszörög, mire bólintok.

Úgy húsz perc múlva már átfagyunk annyira, hogy a gyerekek kakaót, én pedig forralt bort kívánok. Lesiklunk a pályáról, és átvesszük a cipőnket.

Amíg Rose a két gyerekkel beáll a kakaót osztó sorba, addig én elosonok egy pillanatra, és megnézem a jósgépet. Van benne valami félelmetes, ahogy arany kerettel előttem mered. Egy bábu ül benne jósnak öltözve egy üveggömb előtt. A szeme forog, amitől kiver a frász, de mivel sok kérdésem van a jövőmmel kapcsolatban, bedobok egy ötcentest. Nagy levegőt veszek, a tekintetem az égnek szegezem, és úgy teszem fel magamban a kérdést.

Mi lesz a jövőm? Boldog leszek?

A gép pár másodpercig kattog, kerreg, majd kitol magából egy fecnit. Szkeptikusan fogom a kezembe, nem is tudom, mit várjak. Úgy általában az egész életemtől nem tudom, mit várjak. Lepillantok a lapra.

„Mielőtt elsötétül a világod,

**a lidércek segítenek neked megtalálni
az ikerlángod. ”**

Lidércek? Ikerláng?

Mi van?

Fasza.

Úgy látszik, ez valami divatszó errefelé, hogy Rose is folyton ezzel jön. Ám ahogy tovább olvasom, beledobban a szívem, hiszen egyből Manish jut az eszembe.

**„Szerelmed betoppan egy szóra,
nyisd ki a szíved, még mielőtt éjfél üt az óra.”**

Mi a franc? Csak úgy belebotlok majd a szerelembe éjfél előtt? Hát reálsan ennek elég kevés az esélye, hacsak nem Jamesre gondol ez a kattant gép. De ahhoz agy- és szívátültetésen kellene egyszerre átessek, hogy valami romantikus érzelmet tápláljak iránta.

Manish meg..., amúgy is badarság epekedni egy egyéjszakás kapcsolat után, ezt annyiszor elismételtem már magamban, csoda, hogy még nem hiszem el.

A zsebembe csúsztatom a cetlit és csatlakozok Rose-ékhoz. A két gyerek már a pádon ülve szürcsöli a kakaót, Rose szétszóródott sült krumplit szedeget a földről.

- Kérsz forraltbort?

- Úgy nézek ki, mint aki nem?

Nem felelek, két pohárral hozok, letelepedünk a gyerekek mellé. Csak figyelem a korcsolyázó embereket, és hallgatom a halkán szóló karácsonyi zenét, ami kellemes hangulatot teremt bennem.

A fenébe a szentimentalizmussal, vajon hihetek a jövőmnek? Odahúzódok Rose mellé, és odacsúsztatom elé a jóspapírt.

- Mondom, hogy hívd fel, ikerláng, most már tuti - néz szúrósan a szemembe, mutatóujja a papíron kopog.

- Ezzel az ikerizével az agyamra mész! Ez még egy egyéjszakás kapcsolat sem volt!

- Mi az az egy éjszakás kapcsolat? - harsogja Jahn. Tiszta kakaó az arca.

Az én arcomat viszont pír önti el, mert a gyerek elég hangos, páran odakapják a fejüket.

- Az szívem az, amikor anya csak egy éjszakára enged át Dennisékhez játszani, azzal kapcsolatban hívom fel az anyukáját a Dennisnek.

- Pfüű... - mondom, mire Jahn az elhangzottakkal megelégedve tovább szürcsöli az innivalóját. - Basszus, te minden ilyen válással kész vagy?

- Ha anya vagy, találékonyabbnak kell lenned, mint gondolod - rántja meg a vállát, letörli a fiú száját egy zsepivel, majd ő is beleiszik a gőzölgő forralt borba.

- Pfüű - szakad ki ismét belőlem.

- Egyre azért kíváncsi vagyok - fordul felém. - Mi fogott meg ebben a pasiban?

- Nem tudom - ingatom a fejem, majd kiúszom a pohár alján lötyögő bort is. - Ha nagyon cinikus akarok lenni, akkor lehet, hogy csak régóta nem voltam férfivel, és az orgazmus ígérete okozta hormoncunami talán elhomályosította a gondolataimat,

- Anya, mi az az or... - de nem jut tovább a kérdés harsogásban a gyerek, mert Rose egy ninját meghazudtoló mozdulattal átnyúl az asztalon, és befogja a száját.

Ismét teljesen elvörösödöm. Még szerencse, hogy csak Jahn figyel ránk, a kislány figyelmét leköti a szívószálára húzott műanyag póniló, amit a kakaóhoz kapott ajándékba.

- Ne haragudj - suttogom, majd odahajolok Jahn felé. - Kicsim az a szó az organizmus, és azt jelenti, hogy élővilág, csak egy kicsit bonyolultabb nyelven. De nem illik kiabálni, főleg karácsonykor, tudod - kacsintok rá.

A nővérem elégedetten bólogat, de a szeme apró villámai azt sugallják, hogy ezentúl inkább vigyázzak a számra. Megadóan bólintok.

- Szóval a virágoskerted miatt.

- Úgy is mondhatjuk.

- Na megyek még egy körért - emelkedik fel Rose -, vigyázz a szádra, na meg a gyerekekre, amíg vissza nem jövök.

Csendben nyugtázom verbális reguláját, és a picik felé fordulok. Békésen üldögélnek, Jahnon látszik, hogy elfáradt a

korcsolyázásban. A pici Lili még mindig próbálja leszerelni a pónit a szívószáljáról, segíték neki. Rose visszatér, és élém teszi a nagyobb bögre bort.

- Átgondoltam, és nem csak a virágok miatt van - bambulok bele a folyadékba, ennek a lőrének most más a színe. Belekóstolok.

- Az organizizé miatt? Az akkor virágot jelent? - csacsog bele Jahn.

- Többé-kevésbé igen - nyugtatom meg a gyereket, és mondom tovább a nővéremnek. - Már abban a pillanatban vonzódtam hozzá, amint megfogtuk egymás kezét a repülón. Már akkor csiholódott valami szikra.

- Na, mondom, tuti ő lesz az ikerlángod! Figyeld meg, jelentkezni fog, ír egy levelet valamelyik közösségi felületen, nézd majd a kéretlen üziket is!

- De mindegy, ez már úgysem számít.

- Hogyne számítana!

- Ez az elmélet akkor is hihetetlen, ugye tudod.

- Az ikerlángok egymásra találhatnak, hidd el!!

- És ha csak egyszer adódik egy lehetőség? - kérdem.

- Az ikerlángok eleve elrendeltetett kapcsolatban vannak.

- Miben?

- Nem tudod kikerülni az ikerlángodat - ingatja a fejét Rose. - Ezt mutatja a jóslat is, látod?

- Ez a gép egy játék, és nekem tuti nem lesz új szerelmem ebben a bűdös életben már soha.

- Ikerláng, a jósgép is megmondta - emeli fel a tekintetét Rose. Eddig fogalmam sem volt, hogy hisz ezekben. Már épp valami ultra ciki válaszra nyitnám a szám, de ő folytatja a kioktatásom. - Az ikerláng-kapcsolat nem vicces. Hidd el, sokat foglalkoztam az utóbbi időben ezzel.

- Na akkor világosíts fel, hallgatlak! - könyökölök rá az asztalra, úgysem hagyja abba, amíg nem jöhet ki belőle az infó.

- Az ikerlángok segítenek egymásnak az egyensúlyt megtalálni. Egy ikerláng-kapcsolat nem mindig könnyű, és gyakran jár komoly kihívásokkal és nehézségekkel. Azonban ezek a kihívások és próbatételek segítenek mindkét félnek felszabadulni a múltbéli traumáktól és negatív mintáktól, és mélyebb spirituális érettségre és önvalóra találni.

- Ezt valami lexikonból olvasod? - meredek rá.

- Innen kiscsillagom, innen - mutogat a saját halántékára.

Na, ha mindez igaz, nagy bajban vagyok...

Ábránd vagy teremtés?

Zara

A gyerekek délutáni alvásidejére időzítjük az ajándékok pakolását, hogy még véletlenül se neszeljék meg a dolgot.

Amint kész vagyunk mindennel, még megiszunk egy kávé. Van még fél óra, míg a gyerekek felkelnek, tehát a karácsony kezdetéig, így úgy döntök, meditálok egyet.

Baromi rég nem csináltam ilyet, de mostanában amúgy is szokásommá vált valamelyest minden tekintetben kilépni a komfortzónámból, így magamra csukom az ajtómat, és lehanyatlok az ágyra. Bekapcsolok egy meditatív zenét, valami gongok szólnak, pont jó lesz. Nem ártana rendezni a gondolataimat, mert mostanában azt sem tudom, mit akarok, és végül is ezért jöttem ide, hogy nagy vonalakban újraírjam az életem.

Kényelmesen elnyújtózom és behunyom a szemem. Ebben már van gyakorlatom. Ellazítom a tagjaimat, és elkezdek mélyeket lélegezni. Akár kereshettem volna valami meditációs hanganyagot, de inkább csak úgy simán a hangtálak rezgésére koncentrálok és kutatok az elmémben.

Elkezdek visszafelé számolni és a testrészeimre koncentrálni. Majd szép lassan megjelenik a tudatalattimból egy kép. Egy

tisztáson állok, körülöttem zöldellő fű és virágok. Tök kellemes kép, pont, ahogy annak idején tanultam. Megfigyelem magam kívülről. Egész jó csaj vagyok, hullámos sötétvörös hajam leng a szélben. Belenézek a szemembe. Abban viszont csalódottság, kétségbeesés és remény csillog egyszerre.

Veszek egy nagy levegőt, mert majdnem elsírom magam azon a tekinteten, amivel saját magamra meredek. Valóban ez lennék én? Vajon van bennem valami pozitív érzés is?

Kezdem kutatni a velem szemben álló énem, de nem találok benne örömet. Egy olyan nőt látok, aki csak teszti a mindennapi dolgait egymás után, vagy mert kötelezettség, vagy azért mert így nem kell gondolkoznia az élete egyéb dolgain. Főként azon, hogy boldog-e.

Ebben a pillanatban belém villan, vajon hány ember élheti így rajtam kívül az életét? Hogy inkább beletemetkezik a mindennapokban ugyanazokba a megszokott érzelemmentes rítusokba, mintsem érezzen valamit?

De mi kellene ahhoz, hogy boldog legyek? Találok az életemben olyan pillanatot, aminek úgy igazán, szívből örülök? Mármint a munkámon kívül.

Lehet, ez lenne az élet értelme? Az az igazi kihívás, ha az ember megházasodik, gyerekeket szül, dolgozik, megéli az életét minden nyavalyájával együtt, és ebben a rutinszerű mókuserékben mégis megtalálja az élvezetet? Ha a szürke

mindennapokban is boldog és elégedett tudsz lenni, az az igazi zen-életérzés?

Hirtelen eszembe ötlik az a pillanat, amikor közölték velem a betegségem. Akkor tagadhatatlanul kicsúszott a lábam alól a talaj. A másik ilyen alkalom, amikor Paul meghalt.

Nem tudom megkülönböztetni az érzéseket, amik rám törnek, de tudom, hogy soha többé nem akarok ezekbe a kétségekbe beleragadni. De fogalmam sincs, mit tehetnék ellenük. Nincs semmi ötletem, így átadom magam a zenének, és várok. A képzeletbeli képernyőmön a szemem még mindig szomorú. Egy hirtelen ötlet vezérel, odalépek saját magamhoz, és megfogom a kezem.

Az ottani énem azt mondja: - Vigyél el innen.

Meglepődöm, de oké, felőlem...

- Hova menjünk?

- Ahol boldogok vagyunk - felelem magamnak.

Kezd ez az egész egyre szürreálisabb lenni, de kis gondolkodás után már tudom, hol lennék a legboldogabb.

- Gyere - fogom meg a saját kezem.

Egy szemvillanás alatt cserélődik a kép és egy régi álomképembe lépünk, ahova mindig is vágytam, de sosem jutottam el. Hogy a fenébe is felejtettem el ezt eddig? Ide el kell jutnom mindenképp, amíg a szemem engedi.

Megállunk egy teraszosan kialakított domb tetején, alattunk az óceán és apró, egymás mellé épült kunyhók a zöldellő buja

rengetegben. Minden olyan egyszerű és harmonikus. A tenger a lábunk alatt mély türkiz színben pompázik, a nap sugarai kristálytisza vizű medencéket világítanak meg a házakkal tarkított domboldalon.

Itt minden olyan éles, mintha elevenen ott sétálnánk. A meditációban lévő énem megfogja a kezem, és lefelé húz, elindulunk egy partba vájt lépcsőn lefelé. Körülöttünk kőszarkányok, pálmafák és nagy levelű növények kuszasága, mindenfelől madárhangokat hallok, és ahogy a szél játszadozik a pálmák leveleivel.

Balin vagyok. Életemben nem jártam ott, de mindig azt terveztem, hogy elmegyek, mert bármikor ránéztem egy báli templomról készült képre, elfogott a tökéletesség érzése. Mindenképp látnom kell Balit. Most pedig a legbensőbb énem tudja, mire vágyom, arra a tökéletes helyre, ahol együtt rezonálhatok a természettel, és olyan nyugalom van, mintha megállt volna az idő, a legeslegjobb értelemben.

Mezítláb belegázolunk a langyos vízbe, végigjárja a testem valami földöntúli nyugalom. Szinte a talpam alatt érzem a homokot és a lábszáramon érzem a tenger apró hullámainak az érintését. Gyalogolunk így egy kicsit a vízben, én és a meditációban szereplő énem, amíg mind a ketten meg nem nyugszunk, és a lényünk már nem keserű és szomorkás többé. Ez a hely minden rossz érzést kivesz az emberből.

Elidőzők még ki tudja meddig ebben a tökélyben, majd rögzítem az elmémbe, hogy ez a cél. Így akarom magam érezni, és már tudom, hova szeretnék eljutni. Újabb pont kerül a listámra, mit kell megélnem, nem is értem, miért nem bakancslistát vezetek. Nemsokára meghallom a karácsonyi zenét odalentről, amivel anyám jelez, hogy ideje az ünneplésnek.

Pedig még maradnék Balin...

Látni akarom

Manish

Lehet, egy álmot hajkurászom, de akkor sem élhetek tovább ebben a kelepében. Tudom, én vagyok a legnagyobb hatókör a világon, és egy be nem teljesült egyéjszakás kaland után epekedek, pedig megegyeztünk, hogy semmi közünk nem lesz egymáshoz, de nem érdekel. Zara támogatott, és ez szokatlan, ismeretlen és mégis csodás érzés. Többet akarok belőle.

Bassza meg, pasas létemre pillangók kavarnak a gyomromban, ha rá gondolok.

A Temze partján üldögélve egyre erősödik bennem az érzés, hogy teljesen mindegy, milyen sikeres vagyok a munkában, hiszen a tárgyalás után a kinevezés furcsa módon nem okozott örömet. Pedig egész életemben erre vártam.

Viszont egyfolytában megjelenik előttem Zara, ahogy ülünk a repülőn és szójátékot játszunk. A mosolyát, a szeme villanását olyan elevenen tudom visszaidézni, mintha itt lenne. Sosem történt még velem ilyen, az előző barátnőmhöz sem kötődtem ennyire, pedig négy évig jártunk.

- Zara... - sóhajtok félhangosan, felállók a pádról, telefonommal megtervezem az útvonalat, hogy még véletlenül

se keveredjek el ismét, és visszaindulok a Zara Hotelbe. Micsoda kelepce.

Az ember orra előtt van, amire igazán vágyik, és csak akkor veszi észre, ha már nincs. A hiány figyelem- felkeltőbb a létnél, ez az élet nagy hátulütője.

Hiába tettem fel a munkámra a fél életem, most, hogy elértem a célom, furcsamód nem okoz örömet, és ez akkor tudatosult bennem, amikor a tárgyalás után egyből fel akartam hívni Zarát Csak nem tudom a számát. Amikor erre rádöbbsentem, hogy talán nem beszélünk soha többé, üresség költözött belém. Ilyen vagyok ebben a pillanatban is. Üres.

Mondjuk néha Zara meztelen felsőtestének izgató képe, és a biztatása, ami a szívemet is megmelengeti, betölti az űrt, de csak még többet akarok belőle. Tennem kell valamit, nem üldögélhetek karácsony szent napján egyes-egyedül, amikor rá vágyom. Valahonnan elő kell kerítenem ezt a nőt, beszélnem kell vele, és találkozoznunk kell.

Ez kétségbeejtő.

Úgy fest, beleszerettem egy nőbe, akinek a mellméretét ugyan pontosan, de se a telefonszámát, és gyakorlatilag a nevét sem tudom.

Viszont beszélnem kell vele, át kell ölelnem, meg kell vele osszam a mindennapjaimat, a sikereimet, és hát más nincs, a kudarcaimat is.

Visszaérve a szállodába azonnal összepakolok és rohanok a hotel portájához. Kijelentkezem, és egy taxit próbálok fogni a reptérre, hogy eljussak Dublinba, majd onnan egy kocsit bérelve Zarához, Laytownba. Szerencsére a városka nevét legalább tudom. Ha akarnám sem tudott volna kimenni a fejemből, hiszen olyan, mint a nevem. És mivel Zara vezetéknévét nem tudom, igencsak remélem, hogy kisváros az a Laytown, mert kénytelen leszek az összes házba bekopogni.

Látni akarom őt, átölelni, beleszippantani abba a finom, illatos vörös hajába, megérinteni a bőrét, a tetkóit, és csókolni akarom. Meg akarom osztani az örömöm vele, mert már tudom, hogy egyedül nem vagyok boldog. Fogni akarom a kezét és hallgatni a szíve dobbanását.

Őt akarom karácsonyra.

Kicsekkolok a szállodából, hívok egy taxit és már a lutoni reptéren vagyok. Szerencsém van, egy óra múlva indul egy járat, még pont van hely is rajta. Kész csoda, hiszen a kavarodások és a rossz idő miatt itt is fennakadások vannak.

Átveszem a jegyem, és elindulok a vámmentes zónába. Azon töprengek, vegyek-e neki valamit? Nem illene üres kézzel beállítani, csak azt nem tudom, milyen ajándéknak örülne. Az a megérzésem vele kapcsolatban, hogy totál odalenne egy meglepetésért, így amíg nem nyílik a beszállókapu, lassan, komótosan végigsétálok a kirakatok előtt. Ötletem nincs, aztán meglátok valamit, úgy gondolom, tökéletes lesz Zarának.

Hógömb világítótoronnyal.

Ennek tuti örülni fog. Már a sorban állok, hogy kifizessem a hógömböt, mikor a pénztár előtti forgóállványt véletlenül meglököm, egy könyv leesik róla. Lehajolok, az ütő megáll bennem, milyen baromira jó ötlet ez, atya ég! Beteszem a kosaramba.

Alig másfél óra múlva le is száll a gép. Úgy tűnik, minden a malmomra hajtja a vizet, sikerül a reptéren kocsit bérelnem. Igaz egy terepjárót, sosem vezettem még ilyet, ráadásul a kormány is a másik oldalon van, és ez a fordított vezetés rohadtul nem könnyíti meg a helyzetem. Párszor rám dudálnak, mire sofőrként is megszokom a balos szabályokat, de gyorsan akklimatizálódom. Kész agyrémek a közlekedési táblák is, de nem foglalkozom a részletekkel, csak bekapcsolom a navit, és elhajtok.

Ismeretlen utakon kanyargóm. Hogy kevésbé legyek feszült, bekapcsolom a rádiót, egy ismerős szám csendül fel: Love's a Stranger.

Remek, pont ide illik. Én meg életem legnagyobb örültségét készülök megtenni.

- Zara, meg akarom mondani neked, hogy megőrülök érted! - mondom ki félhangosan. - Együtt akarok veled sírni és nevetni. Azt az éjszakát akarom befejezni, és azt, hogy tartson örökre, mert már nem öröm nélküled az élet.

- Nagyon fasza, úgy fest, már magamban is beszélek -
mormogok a kormánynak.

Inkább próbálok az útra koncentrálni. A naviba a város központját ütöttem be, de jelen pillanatban ötletem sincs, hogyan fogok eligazodni. Már elmúlt tíz óra, tök sötét van, és számításaim szerint lesz tizenegy, mire odaérek.

Kiskarácsony, nagykarácsony

Zara

Amint újult lélekkel és felturbózott érzésekkel kilépek a szobámból, hallom, hogy a többiek most mennek le az alsó szintre, kezdődik a karácsonyi ünnepség. Rose épp kilép a gyerekek szobájából, előtte két nagyon izgatott, szép ruhába öltöztetett lurkójával.

Talán valami csinosát kellett volna nekem is felvennem? Atyaég, nem komplikálom még ezzel is a helyzetet, jó leszek farmerban, bár tudom, anyám szúrós pillantással jutalmazza majd az öltözékem. Szerinte ezzel is meg kell adni az ünnepnek a tiszteletet. Visszalépek, magamra kapok egy csinos felöltőt, hogy ne kelljen felesleges szócsatába bonyolódnom vele, majd a többiek után iramodok.

A nagyszobában finom fenyőillat terjeng és a meleg, pislákoló fények megvilágítják az egész helyiséget. Anyám halk karácsonyi zenét indít, csakúgy, mint minden évben, a lemezjátszón.

Az ajtóban állunk mindannyian, amíg a zene szól, nem mehetünk be. Csak figyeljük a sarokban álló, hatalmas karácsonyfát, ami büszkén, tele csillogó díszekkel és ragyogó fényekkel árasztja az ünnepi hangulatot. Alatta kupacokban hevernek az ajándékok, gyönyörűen becsomagolva, és már alig

várják, hogy kinyissák őket. Pont, mint gyerekkorunkban, mintha alig változott volna valami, most is ugyanott áll a fenyőfa, ugyanabban a sarokban. Egy picit más most, mert Jahn és Lili nevetése betölti a teret, amikor meglátják az ajándékokat, és azonnal be is fúrnának, de Rose megfogja őket az ajtóban.

Amint a zene elhalkul, bemegyünk.

A szoba közepére a szőnyegre ül a két gyerek, kedvem lenne melléjük kuporodni. A szemük csillog a várakozástól, és alig várják, hogy elkezdjék kibontani az ajándékokat. De ma mindenki csak egy meglepetést bonthat. A többire holnap reggelig várni kell.

Rose és Marco odatérdel a gyerekek elé a fa mellé, és odaadnak nekik egy-egy csomagot.

- Na anya, melyiket bontanád? - kérdezi felénk fordulva. Addigra már helyet foglaltunk a kanapén, én anya és apa között, figyeljük a gyerekek izgatottságát.

Apám felkel mellőlem, és a legapróbb dobozkát veszi elő a fa alól, és odanyújtja anyámnak. Életemben nem láttam még elpirulni őt, de most az ékszerdoboz méretű csomagocska láttán fülig vörössé válik. Nem bontja ki, ő is felpattan, és egy borítékot szed elő a fa alól, apámnak nyújtja. Apám mosolyog a bajsza alatt és szájon csókolja anyámat.

Egyszerre kezdik kicsomagolni. Anyám egy gyönyörű nyakláncot kapott, apám épp a nyakába segíti, apám pedig egy éves filmklubbérletet. Mindketten örülnek.

Rose segít kibontani a gyerekek dobozait, Lili egy nagyobbacska pónivárat kapott, Jahn pedig egy versenyautógyűjteményt. Mindketten boldogok, Jahn már autózik is a bútorokon, Lili a pici ujjával vizsgálgatja a kisházat. Rose és Marco is ajándékot cserélnék, majd Rose egy kis lapos borítékot nyújt felém.

- Mi ez? - kérdem.

- A tiéd, nyisd ki! - bökö az állával a kezemben tartott csomag felé.

Nem gondoltam, hogy én is kapok valamit.

Az ölembe veszem, de nem bontom ki. Még egy kicsit el akarok telni a látvánnyal, azzal a békével és szeretettel, amit a családom sugároz.

Olyan jó lenne, ha minden nap ilyen lenne.

Anyám ezek után karácsonyi finomságokat hoz be a konyhából. A szoba hamarosan megtelik a friss sütemények illatával, és azonnal kedves emlékeket hív elő belőlem.

A levegő tele van szeretettel és melegséggel, ahogy a család összegyűlik az ünnepi asztal mellett. Még egy kicsit elidőzők a látványukkal, majd kimegyek a konyhába és öntök magamnak a híresneves puncsból. Basszus, ez a gyengém.

Kiosonok a leanderek közé, elhelyezkedem a székben, a poharam az asztalra teszem, és rágyújtok. Meredten bambulom a nővérem ajándékát, majd kifújom a füstöt. Egy újabb slukk

után fogom, és kinyitom a borítékot. Egy ajándékkártya fekszik benne, és egy papír. Először a papírt veszem ki, ez van ráírva:

„Oda, ahova akarod.”

Basszus, mi ez? Benyúlok a borítékba, és döbbsenten látom, hogy egy törzsutaskártya, még hozzá a KLM légitársasághoz.

A fenébe is, mit jelentsen mindez?

Ekkor mintha csak meghallaná a gondolataimat, a nagyanyám huppan a velem szembeni székbe. Reflexből dugom el a cigimet. Nem mintha jelentősége lenne, de szerintem még így holtan is simán leteremtene, amiért dohányzom.

- Nagyi - mosolygok rá, és majdnem automatikusan felállók, hogy megöleljem, de tudom, csak átesnék a holografikus testén.

- Édeském - mosolyog rám.

- Úgy örülök, hogy itt vagy!

- Én is - biccenti oldalra a fejét. Annyit már megtanultam, hogy csak úgy random nem jelennek meg, mindig van valami dolguk, sosem látom őket hiába, így érdeklődően rápillantok, mire folytatja. - Én megbántam, hogy nem utazgattam annak idején, amikor még lehetett.

- Nagyi, mit akarsz ezzel mondani?

- Hallgass ide drágám, élj a lehetőségeiddel, mert ha késő lesz, már nem forgathatod vissza az idő kerekét.

- Na ezt tudom - bambulok bele a kezemben lévő borítékba.

- Rose csoda kis nő - mosolyog.

- Az bizony, nagyon szeretem.

- Kicsit később szüksége lesz rád, majd kérlek drágám, figyelj rá.

- Jézusom, nagy, mi fog történni?

- Azt még nem tudom pontosan, de kérlek, hívd fel őt minden héten, még ha el is utaztok bárhova.

- Nem tervezek utazást.

- Dehogynem, édesem - biccenti most a másik irányba a fejét, és mosolyog. - Azt szeretném, ha boldog lennél.

- Mindent megpróbálok, hogy az legyek, nagy.

- Ide hallgass, ezt nem próbálni kell, drágám, hanem megengedni magadnak. Ennyit igazán megtehetsz úrinőként is.

Mi a fenéért mondja ezt nekem minden szellem? Lehet valami szellemfrázisokat előíró kódexük valahol? Gyorsan megrázom magam, nincs értelme ilyeneken agyalni, inkább megkérdezek tőle még néhány dolgot.

- Nagy, találkoztl nagyapával?

- Oh, persze, jól van, most is pentanque-ozik valahol odaát a régi barátaival.

- Milyen az élet ott?

Nagyanyám zavartan körbenéz, majd kissé előrébb hajol, hogy ne hallja senki, amit mond. Egyébként ez irreális dolog, hiszen rajtam kívül senki más nem hallja őt.

- Jó, kifejezetten jó - kacsint. - Jó a kaja!

- Ez egy kicsit megnyugtat - dőlök én is hátra.

- Paul miatt nem kell aggódj.

- Na ez eszembe se jutott. Ha valaki, ő bárhol megállja a helyét, és feltalálja magát, tuti még a túlvilágon is.

- Drágám, mennem kell, de ide hallgass. Kérlek, engedd el magad, és hagyd, ami jön.

Nincs időm rákérdezni, hogy mégis mi a fenét kellene hagynom, mert egy szemvillanás alatt eltűnik. Hátradőlök és kiveszem a hátam mögül a cigimet, éppen beleszívok, mire nyílik az ajtó. Bennem ragad a slukk.

Rose lép be, köhögve kieresztem a füstöt.

- Adj nekem is, bakker - nyúl a cigimért.

- Mi van?

- Agyrém ez az egész karácsony.

- Rose - pillantok rá, majd a kezemben lévő borítékra. - Nagyon köszönöm.

- Törzsutaspontok, és néhány kilométer, amit le tudsz utazni. Nem sok, de remélem, lök rajtad egyet. Basszus, ha a helyedben lennék, le se szállnék a repülőről - szól, és az italomért nyúl. Közelebb tolom felé a poharam, megfogja, egy szuszra kiissza.

Csak most tűnik fel, hogy mennyire hajszott ábrázata van, és mennyire komor. Mi történhetett vele? Eddig észre sem vettem, csak amióta a nagyfi mondta, hogy szüksége lesz rám. Valami nem klappol, annyi szent. Odalépek, leguggolok a széke elé, és átölelem. A fejét ráhajtja a vállamra, és érzem, elgyengül. A

nővérem szomorú. Ismerem már annyira, hogy nem faggatom, csupán ennyit mondok neki:

- Én mindig itt vagyok, remélem, tudod.

Egy szót sem szól, csak bólogat és az arcát továbbra is a vállamra támasztja. Simogatom a hátát, hogy egy kicsit oldódjon, vagy jöjjön ki belőle bármi, ami bántja, teljesen mindegy, csak ne eméssze magát.

- Utazz el a picsába helyettem is - szipogja, majd felemelkedik a vállamról és villámgyorsan rendbe szedi magát. Megtörli a szemét, és rám mosolyog. - Nagyon szeretlek.

- Én is nővérkém.

Negyed tizenkettő

Manish

Egész életemben azt tanultam, hogy az érzelmek megélése és kimutatása gyengeség. Anyám példája azt mutatta, kötődni valakihez azt jelenti, hogy elviselni bármit, ami nem azonos veled. Vagy ha bántanak is a körülötted lévő dolgok, semmi gond, természetes. Nem kell foglalkozni vele! Rémisztő egy gyereknek. Sosem láttam, hogy kiálltak volna egymás mellett, vagy támogatták volna egymást.

Evek óta először Zarától kaptam meg ezt, és még most is érzem, ahogy gondoskodón a hátamat simogatja, és bár nem is ismer, azt súgja a fülemben, hogy minden rendben lesz és bízik bennem.

Két napja ez zakatol bennem, semmi más. Már az őrületbe kerget. Ez az, amiért bárhova elmennék utána, mert meggyőződött arról, hogy létezhet szerelem, gondoskodás és már tudom, én is fontos lehetek. Ha róla van szó, kétségem sincs.

Úgy döntök, megengedem magamnak azt a luxust, és nem leszek az a keménytökű csávó, aki mindig minden helyzetben a tökéleteset cselekszi, hiszen elepedek és vágyakozom Zara után. Nekem is lehet gyengének vagy gyengédnek lennem. Egyik sem gáz, követhetem a vágyaimat.

Amikor megpillantom a Laytown városka elejét jelző táblát, ez az érzés százszorosára duzzad bennem. Eszeveszettül fel vagyok spannolva. Talán teljesen megőrültem, sőt elég valószínű, de végtére is mi történhet? Ismét egyedül maradok, nem változik semmi az életemben, és továbbra is a munkámra tudok koncentrálni?

- Itt vagyok - mondom ki félhangosan. Úgy tűnik, szokásommá vált, hogy magamban beszélek. Aztán a következő pillanatban ismét előtörnek a kétségeim, és azonnal le is hülyézem magam, hogy idáig eljöttem. Nem mintha ne lennék biztos a dolgomban. Azt nem tudom, Zara miként reagál, ha meglát. Kurvára remélem, hogy örülni fog. Másképp nem is lehet, de nincs már késő?

Nem kellene inkább kivennem egy szobát? Rápillantok az órára. Tizenegy tizenöt, még december 24., ami azt jelenti, hogy ha rohadt nagy szerencsém van, talán még fent vannak, és beszélgetnek, puncsozgatnak, tévéznek. Ha nem, akkor már mélyen alszik mindenki, és ajtót sem fognak nyitni nekem, ha meg is találom, hol lakik Zara.

Csak reménykedni tudok. Befordulok a helyi benzinkúthoz, ami épp zár. Belekortyolok az autópályás megállóban vásárolt kávémba, és visszateszem a tartóba. Vagyis mellé. A fél pohár a nadrágomra ömlik.

A rohadt életbe, ez is pont most... Ez az én szerencsém, úgy nézek ki, mint aki maga alá vizelt.

Kipattanok a kocsiból, a fickó távolról nemet integet a karjaival. Közelebb lépek, mire végigmér, majd enyhe tájszólással közli, hogy mára már bezárt, sőt holnap se lesz nyitva, úgyhogy kénytelen leszek a szomszéd városban tankolni, vagy bármit csinálni, ha tovább akarok jutni.

Ingatom a fejem, és bármennyire hülyének nézhet, felteszem a kérdést.

- Nem tankolni akarok, nem ismeri véletlenül Zarát? - lépek felé. - Úgy egyhetven magas, vörös hullámos haja a válla alá ér, olyan huszonnégy éves lehet.

A kutas csak megrántja a vállát, majd tekintete a nadrágomat díszítő foltra szegeződik.

- Itt lakik a csaj? - biccenti félre a fejét.

- Laytownba jött haza a szüleihez. Itt nőtt fel, de már néhány éve New Yorkban él.

- A, csak nem Crowley-ékről van szó?

- Sajnos nem tudom a vezetéknevét - teszem zsebre a kezem. Tudom, kicseszettül fura olyasvalakihez vonzódni ennyire, akiről azt sem tudom, hogy hívják pontosan. Ha jobban belegondolok, az is pusztá szerencse, hogy a városka nevét elárulta.

- Hát ez bátorság - bólogat, és még jobban összehúzza a nagy zöld pufidzsekijét magán. - Próbálja meg őket. Úgy tudom, két lányuk van, Karen sokat szokta emlegetni a New Yorkba költözött lányát, aki valami puccos szállodákon szokott dolgozni, talán építésként.

- Zara - motyogom -, biztosan ő lesz, köszönöm.

- Az Alverno 24. szám alatt laknak.

- Köszönöm! - intek, és visszaülök a terepjáróba. Még halványan hallok a fickó hangját, magában motyog valamit a nadrágomról, és arról, hogy elment az eszem. Bepötyögöm a naviba a címet.

Azt a rohadt...

Nagyot dobban a szívem, amikor azt látom, csupán három percre vagyok tőle.

Hangok az utcában

Zara

Fél tizenkettő, amikor meglehetősen hangosan brümmögve megáll egy autó a házunk előtt. Már gyerekkoromban is szerettem, hogy az én szobám ablaka pont az utcára néz, így mindig elsőként láttam, ki jön hozzánk, de ez a kocsí egy cseppet sem ismerős. Remélem, nem James jött vissza, bár ő közel lakik, szerintem nem ülne kocsiba. Főleg egy ilyenbe.

Ki a fene lehet ez?

Kissé elhúzom a függönyt abban bízva, hogy nem valami betörő parkol le nálunk egy ekkora verdával. Egy alak száll ki a kocsiból, a sziluettje láttán a szívem kihagy egy ütemet. Magas, vékony, és a cipőjét sem erre az időre tervezték.

Ez nem lehet igaz, olyan alakja van, mint Manishnek. De nem lehet ő, hiszen ő Londonból egészen biztosan visszautazott a tárgyalás után New Yorkba. Szerintem sikerült a tárgyalása, és azóta is ünnepel valahol. Ő holtbiztosan nem ácsorog egy monstrummal a házunk előtt.

De amikor kilép a kocsí mellől, és az utcai lámpa megvilágítja, már biztos vagyok benne.

A közelgő alak Manish Layton.

Biztosan álmodom. Ez egy kellemes álom róla, és mindjárt átvált a hotelszobában átélt szexuális képekre. Ó igen, Manish nagyon szexi álmkép, még így kabátban is.

Körbenézek, és tudatosul bennem, hogy valóban a régi szobámban vagyok, és semmi de semmi nem utal arra, hogy még aludnék. Sőt, arra is emlékszem, amikor felébredtem. Sőt arra is emlékszem, amikor délelőtt ezt egy rozoga jósgép megjósolta. Vagy valami hasonlót. Gyorsan lenyúlok az ágy mellé a nadrágomért, és a hátsó zsebéből előveszem a cetlit:

„Szerelmed betoppan egy szóra,
nyisd ki a szíved, még mielőtt éjfél üt az óra.”

Majd újra kinézek. Manish egyre közelebb jön, a ház mellett alaposan megnézi a házszámot. Teljesen lefagyok.

Na neem, ez nem lehet igaz. Ez ő.

De akkor mi is van?

Összevissza kezd kalapálni a szívem, és mintha megettem volna egy ültő helyemben egy egész doboz fagyit, olyan görcs lesz a gyomromban.

- Nem álmodom. Ez Manish. Mit csináljak? - mondom ki hangosan.

Magamra nézek. Bassza meg, nem nyithatom ki az ajtót egy kitérdelt kockás pizsamagatyában és egy Iron Maiden-es megsárgult pólóban, amit még tizenéves koromban egy rock-agylövés közepette vettem! Egyáltalán mit keres itt? Hogyan talált meg?

Ezt nem hiszem el!

Kiszaladok a fürdőbe, gyorsan ledobom magamról a pólómat, és letolom a pizsigatyámat.

A nagy sietségben feldöntöm a szennyeskosarat, és jól bele is rúgok a kád oldalába. Szitkozódok egy keveset, és a tükör elé ugrálok. Gyorsan megfésülködöm és némi ajakfényt kenek a számra, a szempillámat is kifestem. Másra nincs is időm, úgysem alszik senki full glamur-sminkben.

Kilépek a fürdőből és még mindig nagyon kalapál a szívem, ahogy lefelé lépdelek a lépcsőn. Magamra nézek, és ekkor tudatosul bennem, hogy nincs rajtam csak egy szál bugyi. Basszus, így mégsem nyithatok ajtót, visszarohanok a szobába, és kinyitom a régi szekrényem ajtaját. Találok egy megfelelő nagyságú strandpólót, ami elég hosszú és majdnem a térdemig ér.

Visszarohanok az ablakhoz, Manish már a felüljárón óvatosan vizsgálgatja anyám egyik karácsonyi LED-dekorförmedvényét.

Kihúzó a függönyöm, mire felpillant, észrevesz, és integetni kezd. Nem tudom, mi indul meg bennem, a vér, a szerelem, a vágy, teljesen mindegy, hiszen az egész testem ég. Kinyitom az ablakom, mire megszólal.

- Ariel, visszahoztam a hangod!

Elnevetem magam, lerohanok a lépcsőn, és mielőtt becsöngetne és felverné az egész házat, kinyitom az ajtót.

A hideg gyorsvonatként zúg be a házba, mégsem fázom. Sőt.

Minden sejtemet előnti a melegség.

Manish felém fordul, mélykék szemének a csillogása rabul ejt. Nem tudom eldönteni, hogy felé szaladjak, vagy csak lazán nekidőljek az ajtófélfának, és megkérdezzem, mit keres itt. A szívem azonban a legmagasabb fokozatban azt súgja, hogy mindenféle agyalás teljesen felesleges.

Engedelmeskedek az elmém legmélyéről jövő készítésnek, mezítláb kilépek az ajtóból, lelépek a két lépcsőn. Pár örökkévalóságnak tűnő lépés után egymás előtt állunk.

- Uramisten, itt vagy? A tárgyalás? - lábujjhegyre állok, hideg a talpamnak a talaj.

- Sikerült - bólint csillogó szemmel.

- Ugye megmondtam!

- Köszönöm, hogy bízál bennem.

- Te vagy a legjobb ördögi ügyvéd - kacsintok rá. - Tényleg, gratulálok a sikeredhez - húzom össze a combjaim, kicsit kezdek fájni.

- Most nem ez a lényeg!

Manish végignéz rajtam, és szó nélkül az ölébe kap. Lábaimat átfonom a dereka körül.

- Nehogy megfázz, gyagyás!

Ez a pár szó a legszebb, amit régóta élő pasitól hallottam. Nagyot sóhajt, belefúrja a nyakamba az arcát. A bizsergés végigfut a testemen. A nyakába kapaszkodom, és szájon csókolom. Nem érdekel, hány fok van, a testem tüzel. Ajkaink

puhán érintik egymást, majd olyan hevesen váltunk mély csókba, mintha ezer éve nem láttuk volna egymást. Manish erősen tart, és az egyik keze finoman, de határozottan belemarkol a fenekembe.

- Menjünk beljebb - suttogom bele az ajkaiba.

- A szüleid?

- Már alszanak, majd reggel bemutatlak nekik.

Belépünk, berúgom az ajtót, ez egy kicsit hangosra sikeredik. Kacagok egyet, és Manish a szája elé emeli csitítóan a mutatóujját, mire ismét kacagnom kell.

Letesz, lerúgja a cipőjét, kézen fogom, és magam után húzom a lépcsőn. Tétován körbenéz, és épp kérdezne valamit, de lecsittegem. Még felkelnek a gyerekek, vagy még rosszabb, a folyosón anyámba is botolhatunk. Amúgy is rossz alvó.

Nem hiszem el ezt az egészet. A lépcsőn haladunk felfelé, többször visszanézek rá, de tényleg itt van, és jön utánam.

Belépdelünk a szobámba, halkán becsukom magunk mögött az ajtót. Manish nem vár semmire, megfogja az arcom és homlokát az enyémhez illeszti, a nagyujjával simogatja a bőröm. Ahogy magamon érzem a lélegzetét, behunyom a szemem.

El sem hiszem.

Ezt azt jelenti, hogy engem akar?

Én is vágyom rá, sokkal jobban, mint valaha bárkire vagy bármire, csak eddig a pillanatig még magamnak se mertem őszintén bevallani. Négy évig azt hittem, soha többé nem tudom

megnyitni a szívem, és most itt állok, és minden egyes porcikám Manishért kiált, még a lelkem is. Pillangók hada verdes a mellkasomban.

Egyik keze felemeli az állam, és ismét csókolózni kezdünk. Édes és meleg az ajka, a nyelve úgy kalandozik az enyémmel, mintha mindig is ezt csináltuk volna. Manish csókja a világ legtermészetesebb dolga. Lehúzom róla a kabátot, ő pedig készségesen leveszi magáról az összes cuccát. Lehámozza a pólót, kibújik a nadrágjából. Na, ebben a pillanatban lépek egyet hátrébb.

- Manish - szólok, és összevonom a szemöldököm, hogy lássa, nekem talán ez túl gyors, de már ott áll előttem egy szál bokszeralsóban.

- Jaj, ne gondold rólam ilyeneket, persze nagyon szívesen, bármikor bepótolom veled a frankfurti éjszakát, de idefelé jövet leöntöttem magam kávéval, és borzasztóan kényelmetlen ebben a csatakos nadrágban.

- Mi? - csak ennyi szakad ki belőlem.

- Meg tudjuk szárítani? Tiszta kávé az egész eleje - kémleli a foltot a nadrágján.

- Én meg azt hittem... - harapom el a mondat végét.

- Zara... izé... bármikor tiszta szívből szeretkezek veled, de őszintén nem ezért jöttem. Vagyis... jaj, miket is beszélek, igen, de hát értesz, ugye?

Vihogásban török ki, ahogy Manish áll előttem, és zavarában megint nem találja a szavakat. Ráadásul olyan kifejezéseket használ, hogy szeretkezek, meg azt, hogy tiszta szívből.

Annyira cuki a nagymenő, nagyszájú laza ügyvéd, itt meg habog előttem, és egy értelmes mondat nem jön ki a száján..

- Hát miért jöttél? - lépek elé kacéran, és csípőre teszem a kezem.

A mutatóujja az ajkamra siklik, majd egy elszabadult tincsemet a fülem mögé igazítja.

Beleborzongok az étintésébe, de meg tudnám szokni.

- Ezért - feleli, majd az ujj a számra mutat, az orromra, végigcirógatja a tetkóimat - és ezért -, a tenyerét a szívemre teszi.

- Mindig is tudtam, hogy odavagy a tetkóimért - mosolygok rá sandán, de valójában majd kiugrik a szívem a helyéről.

- Oda... nagyon is vágyom rájuk.

A tekintete kutatja az enyémet. Beletalált. Erre a mondatra a szívem mélyén tudom a választ: igen, én is vágyom rád.

De nem mondom ki, csak picivel még közelebb lépek hozzá. A keze a csípőmre fonódik, az én kezem pedig az alsónadrágja gumis részén játszadozik. Egészen a füléhez hajolok, a fülcimpáját kezdem csókolni. Sőhajtok néhányat, amíg az ujjam egyre lejjebb kalandozik a nadrágjában. Olyan érthetetlenül ismerős ez az egész érzés, mintha mindig is ezt csináltuk volna, mégis annyi izgalom rejlik benne, mint egy újdonságban.

- Oké - súgom a fülébe, majd a másik kezemmel végighúzó a körmöm a hátán, és érzem, hogy hátraveti a fejét és végigfut rajta a libabőr.

Keze a fenekemre siklik, és határozott mozdulattal belém markol.

Olyan erővel ránt magához, alig bírok megállni a lábamon. A mellbimbóim a testemen végigfutó libabőrrel együtt összehúzzák magukat, keményen nekifeszülnek a mellkasának. Az agyam nem is tudja felfogni, milyen gyorsan veszi le rólam a pólót, a tenyere már a pucér bőrömön nyugszik a derekamon. A másik keze a fenekemen, egy mozdulattal ölbe vesz, a lábaimat már szinte ismerős mozdulattal a dereka köré fonom.

Csak a bugyim áll még kettőnk közé, és rajta még ott feszül az alsónadrágja, de ezen keresztül is érzem a „nagyon szívesen bármikor” ígéretét.

Beleborzongok a gondolatba.

Ilyen az, amikor megengedek magamnak mindent? Amikor önzés nélkül megélem az érzéseim és szabad utat adok annak, ami jólesik? Ha ilyen, akkor ezt örökké akarom érezni.

Manish az ágy felé lép, ráhanyatlunk a takaróra. Karjaim a magasba emelem, Manish rám helyezkedik. Elkezdi csókolni a nyakam, majd lejjebb a kulcscsontomat és a tetoválásaimat is egyenként. Amikor a mellemhez ér, olyan mélyről jövő sóhaj jön ki belőlem, hogy magam is meglepődöm. Remélem, nem ébredt

fel senki, de ezt a gondolatot pillanatok alatt kiveri a fejemből az, ahogy elkezd simogatni a combjaim környékét.

- Manish... - nyögöm.

- Zara - könyököl fel mellém. Tekintetében kijózanodó fényt vélek felfedezni.

- Valami baj van?

- Nincs. Épp ellenkezőleg.

- Akkor folytassuk - karmolok a hátába, és odasimulok a mellkasához, nem bírok magammal. De Manish félrebiccenti a fejét és csak figyel. Óvatosan végigsimít az oldalamon.

- Nem így akarom.

- Nem értem - meredek rá.

- Zara, te ettől sokkal többet érdeemelsz.

Szerintem meg ő érdekel többet tőlem, de ezt nem most kellene megvitatnunk, pont akkor amikor engedek a vágyaimnak.

- Manish, most nem akarok gondolkodni. Vagy már megint rád jött az, ami a hotelben? Nem bízol bennem?

- Dehogynem! Csak azt akarom, hogy emlékezetes legyen.

- Az lesz.

- Gyertyafényt akarok neked adni, romantikát, olyan emléket, amit megérdemelsz. Olyan első alkalmat, amit sosem felejtethsz el.

Megtorpanok.

- Most éljünk annak, ami van, nem akarlak még egyszer elszalasztani - nézek a szemébe és bólintok. Itt és most nem akarok semmin agyalni, mik a körülmények és milyen jövő sülni ki belőle. Csak érezni akarok. Ezt ki is mondom, úgy látszik betalál, mert azonnal lehámozza rólam a bugyimat.

Hátravetve a fejem engedek neki. Fel- és lehúzza az ujjait, egyre közelebb cirógat, addig, amíg már majdnem megőrülök, hogy érjen pont ott hozzám, de nem teszi. A másik keze a mellemet markolássza, majd érzem, ahogy az ajkai egyre lejjebb csúsznak a hasamon, a lábaim közé.

Az előbb még az ujjaiért fohászkodtam, de a nyelve érintése a csiklómon, ami miatt majdnem eldobom az agyam. Finoman csókol, majd gyengéden harap, szív és incselkedik velem, ez olyan, amit vagy ezer éve nem éltem át. Egyre jobban elhatalmasodik az alhasamban a vágy pulzálása, terjed szét az egész testemen. Nem kell sok az eddig elfojtott érzéseimnek, szinte másodperceken belül ívben megfeszül a hátam, és a nyelve játékán élvezek el. Az áramütésszerű orgazmus sokáig velem marad, mert az egyik ujjá belém hatol, amíg keze folyamatosan és gyengéden simogatja a csiklómat, még a remegésem után is.

Miután már kapok levegőt, én is megkeresem az ő gyenge pontjait.

A hátára gördül, mialatt lefejtem róla a nadrágot, és jólesően legeltetem a szemem az égbe meredő hímtagján. Közelebb

húzódok hozzá, és egy finom pusztit nyomok a farka tetejére, majd szép lassan elkezdem a nyelvemmel is kényeztetni. A keze a tarkómra téved. Egy pillanatig azt hiszem, tövig nyomja magát belém, de csak megsimogat, megkeresi az állam és megcirógat, majd kényelmesen hátraveti a kezét, és hagyja, hogy a saját ütememben kényeztessem a számmal. .

Ugyanazt adom neki, mint amit ő adott nekem, de egy idő után megállít. Szemében felajzottságot látok, tudom, nem bírja már sokáig, így bármennyire elhúzott magától, úgy döntök, megadom neki a kegyelemdöfést, erősen rámarkolok, mire segélykérő pillantás a jutalmam.

- Zara... végre... benned... akarok... lenni - lehelei egymás után a szavakat.

Nem kell több nekem sem, annyira vágyom erre az egyesülésre, hogy majd eszemet vesztem.

Lassan elengedem, és csak fürkészem a látványt pár másodpercig, mert attól tartok, ha nem hagyok szünetet, mindketten robbanunk, így inkább lovagló ülésben csak ránehezedek a combjaira. Tudom, ha most ráülnék, azonnal elélvezne, de még nem akarom. Ki akarok használni minden egyes pillanatot, minden egyes centit, ezért várok, és csak figyelem őt. Szememet végiglegettem a testén, az izmos combjain, az ágaskodó férfiasságán, a hasán és a széles mellkasán.

Majd azt figyelem, ahogyan rám néz. Megfogja a kezem, ujjaink összekulcsolódnak, felé hajolok és csókolózunk. A farka forrón feszül a hasamnak. Tesz egy pár finom tolómozdulatot a csípőjével, a kőkemény hím tagja végigcsúszik a hasamon. Az ajka közben lassú kényelmességgel veszi birtokba az enyémet, a nyelve mindent aprólékosan fel akar fedezni bennem. Fölé helyezem a csípőmet, úgy, hogy a szánk egy pillanatra nem válik el egymástól, és fokozatosan leereszkedek rá.

Belenyögök a szájába, amikor a feszítő érzés elhatalmasodik rajtam, és teljesen kitölt belülről. Amikor végigér bennem, nem mozdulok, hanem hagyom, hogy ezt a mozdulatlan tapasztalást hosszan éljük meg. Kicsit feszít, mert rég nem történt velem ilyen, de a kezdeti apró fájdalmat hamar felülírja a vágy fokozódó lüktetése. Csak a vaginámmal szorítom meg egy kicsit.

Némán és időtlenül próbálunk eltelni a másik legmélyebb érzésével. Figyelem az arcát, csukva a szeme, teljesen átadja magát az ölem élvezetének. Nekem is nehezemre esik nyitva tartani a szemem, de a vágy, hogy ezeket a képeket az emlékezetembe véssem, erősebb.

Mindent látni akarok, azt is, amikor elélvez.. Felegyenesedek, és lassan elkezdem mozgatni a csípőm. A keze a fenekembe markol, magára húz és eltol. Egyre gyorsabban mozgat magán fel-le, én pedig élvezettel csúszok rajta, majd hirtelen megállók, hogy ismét mozdulatlanságba temetkezve teljünk el egymás belső ölelésével.

A szívem és a lélegzetem is iszonyú tempót diktál, és amint az ujjai ismét a fenekembe marnak, megint mozgásba lendülök. Minden egyes képet és érzést rögzítek magamban, és amikor érzem, hogy megremeg bennem, rajtam is elhatalmasodik az érzés, és másodszorra is átélem az orgazmus lenyűgöző csodáját, másodpercre pontosan vele együtt. Még látom az arcán a mély nyugalom és az elsőprő orgazmuskín tökéletes harmóniában tükröződő elegyét.

Lehanyatlok mellé, amíg a lélegzetünk ritmusa alábbhagy, csak fekszünk egymás karjaiban, átölelve egymást.

- Hiányoztál.

- Te is - vallom be, majd beharapom a szám. A mellkasomban azt a kitörő örömet felváltja a szomorúság és a méla kétség, hogy senkit nem tehetek ki az elkövetkezendő éveimnek. Nem szabad beleszeretnem senkibe, és nem szabad kötődjek senkihez. Ennek a gondolatnak olyan súlya van, alig kapok tőle levegőt.

El kell, hogy toljam magamtól, mert már most kötődöm hozzá, jobban, mint azt valaha terveztem Paul halála és a betegségem kiderülése után. Nem tehetem őt ki annak, ami rám vár.

A sírás fojtogat abban a percben, amikor minden rendben kellene, hogy menjen, hiszen itt van mellettem, eljött utánam. Megtalált, pedig a nevemet sem tudta. A legnagyobb tökéletesség érzése azonban hamar elillan. Nem akarok sírni,

ezért inkább visszatartom a levegőt, majd amikor már nagyon kínzó az oxigén nélküli feszültség, kiengedem, és adok Manish szájára egy puszit. Ha nem rohanok most ki a fürdőbe, itt török ki zokogásban, és csak az őrült tyúkok szoktak szex után sírni, így kipattanok az ágyból és kilépek a szobából, eliramodok a fürdő felé.

Magamra zárom az ajtót, hátamat a mosdóval szembeni csempének támasztom, és óhatatlanul találkozik a tekintetem a tükörképemmel.

- A legszerencsétlenebb hülye picse vagy a világon - mondom magamnak, lerogyok a földre, és kiszakad belőlem a sírás.

A helyzetem reménytelen. Olyan, mintha egy autóban egyszerre nyomnám a féket és a gázt, egyszerre akarom Manist, és ő is akar engem, hiszem utánam jött. Itt van, és ez nem álom. Ugyanakkor bármennyire is vágyom arra, hogy az elkövetkezendő időmet vele töltsen, nem tehetem meg ezt vele. Nem rabolhatom az idejét, nem maradhatok különként a nyakán. Ő sikeres ügyvéd, sem ideje, sem kedve nem lesz pátyolgatni engem. Ha komolyra is fordulna a dolog közöttünk, nem lehetek az, aki visszahúzza őt.

Nem várhatom el senkitől az égvilágon, hogy a vakvezető kutyámmá, a lelki ápolómmá és a szememmé váljon egyszerre. Nem tehetem meg ezt sem magammal, sem vele.

És ez annyira fáj, majd kiszakad a szívem a helyéről. A gondolat, hogy ennek itt és most véget kell vetnem, úgy szorítja

a torkom, mintha saját magam fojtogatnám, kedvem lenne üvölni egyet. Lerántok egy törölközőt a fogasról és beletemetem az arcom, így csak halk nyöszörgés hallatszik ki. Csak remélni tudom, hogy senki nem hall, és Manish sem indul utánam.

Fogalmam sincs, mennyi időt tölthetek a földön kuporogva, annyira fáradt vagyok, talán be is alszom egy pillanatra. Arra ébredek, hogy zsibbad a karom, ami magam alatt van. Feltápászkodom, és megmosom a könnyáztatta arcom. Majd reggel beszélek Manishsel, és elküldöm.

Ez így lesz a legjobb.

DECEMBER 25.

Az ikerlángok egy töről fakadnak, ezért alaptulajdonságaik teljesen egyformák, és életfeladatukban is nagy az egyezőség. Persze megvan ennek a hátulütője is, hiszen saját magunk elől titkolt hibáinkat és gyengeségeinket mindig a legnehezebb elfogadnunk.

Megérkezés

Manish

Hajnalodik, a napfény fáradtan besüt a függöny résein. Hihetetlen ez az éghajlat a számomra, itt vagyunk az óceán mellett, mégis télies hideg van, finom zúzmara fedi el az ablak széleit. Valami csodás nyugalom és egyben nyugtalanító üresség is érződik errefelé, pedig csak néhány órája vagyok ebben a városkában. Aztán rájövök, hogy mióta felébredtem egyetlen autó hangját nem hallottam. Sőt nem hallottam semmit, mióta kinyitottam a szemem, Zara szuszogásán kívül, csend van. A fények is álmosak, akárcsak én. Napok óta nem aludtam ki magam, de nem bánom.

Zara itt fekszik mellettem, teljes békében. Bassza meg, olyan gyönyörű, amikor alszik, hogy mindjárt merevedésem lesz a látványától - állapítom meg, és még nézegetem egy kicsit. Felé nyúlnék, átölelném, de félek, hogy felébred, ezért nem moccanok, hiszen így tökéletes minden, ebben a csendben. Csak figyelem őt és a saját gondolataimat. A legfurább dolog volt ide elindulnom, teljesen ismeretlenül, de megérte.

A szememet végigfuttatom az ajkán, az orra és a szemöldöke vonalán, majd a nyakán és a takaró alól kilátszó vállán. Zara tudtán kívül minden egyes szempillantással közelebb taszít ahhoz, hogy igazán akarjak egy kapcsolatot. Kicseszettül őrült gondolataim vannak ettől a nőtől. Eddig nem bonyolítottam az életem ehhez hasonló lelki dolgokkal, megvan a saját tervem, amibe jelen pillanatig csak és kizárólag a karrier fért el. A nyakamat rá, hogy a kinevezés után még több dolgom lesz, de most nem akarok ezen filózni.

Annyira kettős érzések között hánykolódom, nem látom tisztán mit is akarok valójában. Egy biztos, nem akarom bonyolítani a mindennapjaim, viszont nem vagyok már teljes Zara törődése nélkül. Meg kell próbáljam összeegyeztetni a karrierem egy csodás kapcsolattal, ami esetleg lehetne kettőnk között. Nincs más kiút. Akarom őt.

Olyan ez a pár pillanat, mintha újjászületnék, és legalább olyan fájdalmas is. Összeszedettnek kell lennem a munkahelyemen, ebbe pedig nem fér bele egy olyan kapcsolat, ahol folyamatosan teljesítenem vagy megfelelnem kell, és nagy a kockázat. Nem ismerem Zarát ebből a szempontból, nem tudom, mennyire hisztis, és a való életben mennyire tudnánk együtt működni, mégis valami elcseszett mirigy az agyamban azt súgja, ennek így kell lennie.

Együtt kell lennünk. Akarom őt, de vannak szabályaim, amihez ragaszkodnék.

De ötletem sincs, hogy mondjam meg ezt Zarának. A takaró alatt a fenekét fixírozom, kedvem lenne belemarkolni, de még nyugodtan szuszog mellettem. Szinte állig betakarózik, vörös tincsei keretként simulnak az arcára.

Csak nézem őt, és bár az agyam tiltakozik, nem akar kötődni senkihez, a lelkem és a testem mágnesként vonzódik hozzá. Most azonnal összebilincselném a kezeinket, és soha többé nem engedném el. Zsigerből vágyom rá, akarom őt, és nem csupán a lelki vagy a testi reakcióimról beszélek. Mind a kettő meglepő. Azt akarom, hogy biztonságban érezze magát mellettem, és én is rá tudjam bízni magam. Magát az összhangot akarom vele.

Nem tudom mi ez, a karácsony, vagy a kinevezés, esetleg Zara közelsége teszi, de megőrülök érte, és ezt nem vagyok képes tovább véka alá rejteni. Valami nagyon különös és életteli érzés kerít hatalmába, amikor a közelében vagyok és az a baj, még többet akarok belőle.

Felé nyúlok, kisimítok az arcából egy tincset. Ébredszik, nyújtózik egy nagyot. Egész közel húzódok hozzá, összefonom a lábainkat. A karját a nyakamra ejti, én pedig a derekára fonom a kezem, és teljesen magamhoz húzom.

Összeér a hasunk, őrült érzés. Ez az egyik legkedvencebb pózom az egész világon, ahogy a bőrünk azon az érzékeny ponton egymáshoz ér. A szám közelít felé, ahogy ébred, tekintetünk egymásba kapaszkodik, valami szomorúság suhan át

az arcán. Már épp megkérdezném mi baj, amikor kopogás nélkül benyit valaki a szobába.

Úgy rántom magamra a takarót, mintha egy világháború bombázása elől menekülnék, nem akarok villantani egy családtagnak sem, csak remélem, hogy nem volt kint a pucér alsó felem.

Zara felül, maga elé kapja és szorítja a párnáját.

- Szia anya - vigyorog.

- Zara! - hűl el a mama. A tekintetéből ítélve semmi ilyesmire nem számított.

Bemutatkoznék, de anyaszült meztelenül mégsem léphetek oda, így Zarára pillantok. Rám kacag, jó, hogy nem veszi mellre, hogy az anyja ránk nyit, a hangulata oldott. Az anyjáié kevésbé.

- Anya, kérlek, csukd be az ajtót, felöltözünk, és lemegyünk.

- De Jézusom, egerke... - vesz egy nagy levegőt, majd kilép, és nagy erővel, hangosan becsukja maga mögött az ajtót.

- Na, anyámat kiütöttük egy évre - kacag tovább Zara.

- Egerke? - tör ki belőlem is a nevetés, mert Zara egy cseppet sem hasonlít egy egerre.

- Az összevissza álló tejfogaim miatt... Kis- kori ragadvány - mosolyog rám, majd a tekintete hirtelen komorrá válik.

Mi a fene történt?

Miért érzem hirtelen azt, hogy valami elcsesződött? Miről maradtam le? Nem érint meg és nem csókol meg, pedig hajolok felé, csupán némán nekem dől. Szomorúság árad belőle.

Valami rohadtul nincs rendben.

Szétszakít

Zara

Ébredés után sincs más véleményem. Bár az lenne, de el kell küldenem Manisht az életemből, mielőtt teljesen belebonyolódunk ebbe az egészbe. Semmi értelme érzelmekbe hajszolnom magam, inkább most szakítom meg a szívemet, mint később, amikor már totálisan elkezdenénk kötődni egymáshoz. Akkor sokkal nehezebb lesz.

Oldalra tekintek rá, nekitámaszkodik az ágytámlának, lábai keresztbe és csak félig van betakaródzva, meztelen felsőteste szinte hív, hogy tegyem rá a fejem. Megteszem, nekidőlök a mellkasának, és behunyam a szemem. Biztosan érzi a kétségem, de még nem tudok megszólalni, csak hallgatom szíve ütemes dobogását és a lélegzetvételei halk suhogását. Átfogja a vállam és még jobban magához húz. A fülemben jelentkező ütem már nem biztos, hogy csak az övé, szép lassan az én szívem is az ő ritmusához igazodik. És ez fáj a legeslegjobban. Mély levegőt veszek, és keresem a hangom, de mintha valami elvette volna tőlem, azt sem tudom, mit mondjak.

Hiszen régóta az életem egyik fénypontja volt ez az éjszaka, mégis megálljt kell parancsoljak a szívemnek. Meg kell védenem magam a csalódásoktól, és ha igazán belegondolok, Manishnek

sem akarok rosszat. Nem szeretném, hogy mellettem kelljen lehorgonyoznia, hiszen pár hónap, vagy talán egy év, és semmit nem látok majd a világból, egy idióta kölönc leszek a nyakán.

Nincs olyan forgatókönyv a fejemben, amiben ez jól fog elsülni.

- Manish - szólok elhaló hangon, mire a keze, amely eddig átfogta a vállam, még jobban magához szorít.

- Mondd csak Zarám, én Zarám... - suttogja, és a hangjába beleborzongok. Tudja, hogy valami baj van, de nem sejtí, mi következik. Fogalmam nincs, hogyan kezdjek neki, talán ha bunkó vagyok, könnyebb lesz mindkettőnknek. Gondolatban megrázom magam és megkeményítem a szívem. Kibújok az öleléséből, és pléhpfával felé fordulok. Nem merek a szemébe nézni, mert azonnal meggondolnám magam, így keresek egy pontot lejjebb. A szája sem jó, a mellkasa pláne nem. A tekintetem megállapodik a takaró egyik redőjén. Nagy levegőt veszek, és egy szuszra kimondom.

- Manish, menned kell. Kösz az estét.

Szétszakadok, ha bele kell néznem a szemébe. Beharapom oldalt a számat, hogy ne látszódjon rajtam semmi érzélem, és Felpillantok rá. Értetlenség ül az arcán, azután azt hiszi, viccelek, és próbál megcsikizni.

- Nem, Manish, én ezt nagyon komolyan gondoltam - húzódok el tőle.

A tekintetén átsuhan, hogy ez nem lehet igaz.

- Mi bajod van, Zara? Valamivel megbántottalak?

Na, erre a beszélgetésre egy cseppet sem készültem fel. Igazából az egészszel nem számoltam. A legádázabb gondolataimban is csupán az szerepelt, ha majd visszaérek New Yorkba, akkor felhívom, és talán egyszer szexelünk. Semmi ilyesmire nem voltam felkészülve, ami most történik.

- Nem, nem bántottál, de akkor is el kell menj, Manish - keményítem meg magam. Elég csupán arra gondolni, hogy nem akarok belőle vakvezető kutyát csinálni. Ő többet ér ennél, és amúgy is világosan kijelentette, neki a meló a fontos.

- Jézusom, Zara, mi bajod? Nem volt jó ami... - kezdi, de leállítom. Hogy a fenébe ne lett volna jó, legszívesebben, ha nem gondolnék a jövőre, itt és így maradnék. De túl sok a csalódásfaktor az elkövetkezendő időmben.

- De jó volt, csak elég volt, kösz, húzás - közlöm szárazon, felkelek, és teátrálisan magam köré tekerem a takarót és állammal az ajtó felé bökök. - Bepótoljuk, ami Frankfurtban kimaradt, és kész.

- És mi van, ha én többet akarok? - kérdi, és az állam alá csúsztatja a kezét.

Na ebben a pillanatban szakadok meg.

Mintha minden belső szervem egyszerre kezdene haldoklásba, feszít ez a mondat, hiszen ez az, amire vágyom, és ez az, amit soha a bűdös életbe nem érhetek el. Mégsem mondhatom neki, hogy oké, én is ezt akarom. Nem lehet.

- El kell menj - csak ennyi jön ki a számon, kis híján elbőgöm magam.

Manish csak néz maga elé, láthatóan semmit nem ért. Nem szólal meg, tekintete körbejár a szobán, megállapodik rajtam, majd megint a takarót nézi.

- Ha te nem akarsz, oké, elmegyek Zara - nyögi ki végül, nekem pedig beleszakad a szívem ebbe a mondatba. - Csak tudd, tartozol nekem annyival, hogy megmagyarázd. Ha nem most, majd New Yorkban.

Letaglóz a gondolat, hogy még ezek ellenére is, hogy így, karácsony másnapján kíméletlenül kidobom, találkozni akar velem.

- De... - kezdeném, és nem jön ki több szó a számon.

- Nem értem ezt az egészet. Rohadtul könnyebb lenne, ha mondanál valamit, mert több ezer kilométert tettem meg úgy, hogy a nevedet sem tudtam - mondja háttal nekem, miközben a nadrágját húzza.

- Gratulálok - szól a cinikus énem, de szinte azonnal beharapom a szám, mert nem akarom megbántani, vagy mégis?

Felém fordul, tisztán látom a tekintetén, a zavarodottságát. Nem csoda, amit éjszaka átéltünk, és ez a mostani viselkedésem köszönőviszonyban sincs egymással. Nehéz is, de tartom magam.

- Zara, ez nem te vagy. Tudom, nem ismerlek igazán, mégis olyan, mintha attól a pillanattól fogva vonzódnék hozzád,

amikor megfogtuk egymás kezét, emlékszel? És tudom, te is ugyanígy érzel. Ne tagadd.

Miért ilyen kitartó? Nem bírom már sokáig. A sírógörcs egyre feljebb kúszik a torkomban, nem tudok nyelni, csak kutatok a gondolataimban, hogyan fogalmazhatnám meg ezt az egészet. Nem akarom megbántani, de kénytelen vagyok, mert nem érti, közöttünk nem lehet normális kapcsolat. Soha. Nagy levegőt veszek, és már amikor a felsőjébe is belebújt és mellém lép, mélyen a szemébe nézek, és csak ennyit mondok:

- A vonzalom még nem elég ahhoz, hogy egy kapcsolat működjön, Manish. Ennyi volt, mindketten megkaptuk, amit akartunk, emlékszel? Csak egy éjszaka.

- Azt kéred, hogy ezek után pipáljam ki és lépjek tovább, ez örület, te nem érzel semmit Zara? - lép hozzám, és homlokát a homlokomnak támasztja.

Hogyne éreznék, legszívesebben azt kiáltanám, maradjon, mert fogalmam nincs miért, de imádom, de nem tehetem ezt vele.

Ujjai a tarkómra fonódnak, megborzongok. Kénytelen vagyok behunyni a szemem, mert annyira sok az érzélem. Megremeg a bensőm. El kell engedjem, vagy ha az nem megy, el kell zavarjam az életemből. Nagyot nyelek, és kicsordul egy könnycsepp, pedig minden idegszálammal azon vagyok, hogy visszatartsam.

- Nem - suttogom elhaló hangon, mire Manish keze megremeg, elenged, és egy kicsit eltávolodva mélyen a szemembe néz.

Fogalmam sincs, mi suhanhat át a tekintetén, de beharapja a száját, komótosan felkel, hátat fordít, és magára veszi a kabátját is. Nem látom az arcát, és nem vagyok biztos abban, hogy kíváncsi vagyok rá. Az ajtóból még visszanéz rám, mélyen a szemembe, és mintha azt várná, visszavonom mindazt, amit mondtam. Nem teszek semmit, rezzenéstelen arccal, mosolytalanul bámulom, majd az ajtó felé biccentek. Ha a helyében lennék, én sértett büszkeségből biztosan becsapnám, de ő nyitva hagyja, amikor kilép a szobából. Igaza van, ez így rosszabb, mert a lelkem legmélye azt súgja, hogy induljak utána. De nem teszem.

Az ajándék

Manish

A lélegzetem eláll és a szívem olyan ütemet diktál, mintha legalábbis a maratoni futottam volna, pedig csak kiléptem a szobájából. Fogalmam nincs, mit tettem, amiért így kizár az életéből, pedig mikor megérkeztem örült nekem, nem küldött el, nem mondott semmi rosszat, sőt! Az éjszaka olyan egyesülésben volt részünk, amiről ember csak álmodhat, Jézusom, ez a nő...

Egyszerűen semmit nem értek. Szégyellne engem? Nem akarja, hogy a szülei előtt bármi is kiderüljön? Mondjuk, az anyja ránk nyitott, úgyhogy ezen már túl vagyunk. Említette, hogy nem egyszerű a mama, de attól még nem kellett volna ennyire hidegen kidobnia.

Mi a fene baja van?

Vagy tényleg csak ennyit akart, egy kósza numerát, megkapta és kész? Bassza meg, nem lehet ennyire felszínes, az kizárt dolog, ennyi emberismeretre azért szert tettem az életem során, biztosan van ennek az egész elcseszett helyzetnek valami oka.

Lépdelek a lépcsőn, és egy Zarához hasonló nőbe futok, csak egy kicsit idősebb és sötétebb a haja.

- Manish? - mered rám kérdően.

Semmit nem értek, honnan a fenéből tudja a nevem, és ki a fene ez? Egy hang nem jön ki a torkomon, pedig milliányi kérdésem lenne.

- Hja - nyögöm.

- Basszus, mit keresel itt?

- Ismerjük egymást? - meredek rá, mert tényleg nincs ötletem. Ez itt előttem nyilvánvalóan Zara nővére, tök úgy néz ki, mint ő, csak fekete hajjal, de honnan ismer engem?

- Rose vagyok, Zara nővére.

Bólintok, ezt egyedül is sikerült megoldanom.

- De honnan tudod, hogy én ki vagyok?

Röhögés tör ki belőle.

- Basszus a húgomtól, hát honnan máshonnan? Hogy kerülsz ide?

Álljunk meg egy pillanatra. Ezek szerint Zara beszámolt rólam, és valahonnan fényképet is találhattak, talán az iroda honlapján. Szóval rám kerestek, beszéltek rólam, a tesó reakciójából sejtve nem is keveset. Akkor mi a fene történhetett Zarával, amiért elküldött? Semmit nem értek.

Ebben a pillanatban egy kisgyerek szalad el mellettem, Rose lábának vetődik, és átkarolja.

- Anya, ki ez a bácsi? - méreget, persze vadidegen vagyok neki.

- Zara barátja, szívem, nyomás fogat mosni! - int a fürdő felé, mire a kisfiú továbbviharzik.

- Mesélj, hogy kerültél ide? - vigyorog rám, mint a tejbetök.

- Este értem ide, de lényegtelen, mert a húgod most dobott ki.

- Mit csinált? - kezét a csípőjére teszi, láthatóan nem ért semmit. Mondjuk én sem.

- Kidobott. Fogalmam sincs, miért.

- Bassza meg, a hülye tyúk - biccenti félre a fejét.

- Nem, tényleg nem baj, úgy értem baj, de ha ő így gondolja, most megyek - szegem le a tekintetem. Baromira össze vagyok zavarodva, nehezen áll össze a kép. Ha Zara és a nővére dumáltak rólam, akkor fontos lehetek. Vagy valami ilyesmi. De akkor most mi van?

- Csak tisztázzuk. Nem hívott, te idejöttél, itt töltötted az éjszakát, ő meg reggel kidobott.

- Igen - bólintok, lehet az egész család kattos? Mit nem lehet ezen érteni?

- Várj itt egy pillanatot - érinti meg a vállam, és elviharzik mellettem, belép Zara szobájába. Még kíváncsi sem vagyok arra, mit beszélnek, a szívverésem hangja tompán pumpál a fülemben. Nekiindulok, úgy akarok ezek után kiérni a házból, hogy ne találkozzam senkivel, nem hiányzik még egy enyhén szólva is mehökkentő magyarázkodás. Nincs is miért, vagy nem is tudom, teljesen össze vagyok zavarodva. Az éjszaka még úgy tűnt, teljes összhangban vagyunk minden értelemben, aztán amikor hajnalban kiosont a fürdőbe, már sejtettem, hogy valami

nyomja a lelkét. De kora reggel megint úgy bújt hozzám, mintha minden rendben lenne.

Közben kiérek a kocsihoz, beszálok, de az anyósülésen észreveszem az ajándékot, amit neki vettern. Fejemet hátracsapom az ülésbe, és kifújom a csalódottságtól bennem ragadt levegőt. Ott visszhangoznak bennem Zara szavai: „A vonzalom még nem elég ahhoz, hogy egy kapcsolat működjön, Manish.”

Vajon mi a fenét jelenthet ez, és miért nem akar belemenni, megpróbálni? Soha a bűdös életben nem működik magától semmi, csak ha működtetjük. Semmiféle garancia nincs arra, hogy jól kijövünk majd, de arra se, hogy nem. Nem értem. Talán túl sokat beszéltem a karrieremről és arról, mennyire fontos a számomra? Túl törtetőnek és szabadszájúnak tart? Az én világomban ez megy, ezért nem kötnek belém, és ezért vagyok sikeres, és jól tudom, kívülről egy macsó faszkalapnak tűnők néha. Persze vissza tudnék venni, ha azt akarja... Vagy azt hiszi, nem fogok vele elég időt tölteni, és csak egy üres karrierista faszinak lát?

Sosem gondolkodtam még efféle baromságokon, és most sem akarok. Sértett büszkeségem nem igazán bírja el, hogy Zara elküldött, pedig minden olyan sorsszerűnek tűnt, ebben az egész hihetetlen pár napban, hogy az már mesébe illik, egész eddig az elcseszett pillanatig. Nem gondolkodom, hanem a kezembe veszem a csomagot és visszaindulok a ház irányába. Roppant

ideges vagyok és csalódott, férfi létemre sírás fojtogat. Tehetetlennek érzem magam.

Visszamegyek a bejárathoz, a csomagot leteszem az ajtó elé, majd beülök a kocsiba, és felbőgötem a motort.

Látom, hogy Zara ablakánál a függöny megmozdul, tízig számolok, hátha meggondolja magát és valami csoda folytán elindul felém, de nem történik ilyen, így sebességbe teszem a verdát, és elhajtok.

Nem jutok sokáig, a következő utca után a tengerparti sétány mellett lefékezek, és leállítom a kocsit. Remeg a kezem, ráverek a kormányra, amitől beindul a duda. A jó életbe, meg kell nyugodjak, hogy tovább tudjak vezetni.

Nem lehet igaz

Zara

- Neked elment a maradék csepp eszed is? Hogy a picsába küldheted el, amikor te is tudod, hogy az ikerlángod! - nyit be a nővérem.

- Mi? - nem értem, miért ront rám. - Mi a fenéről beszélsz?

- Édes kishúgom, nem lehetsz ennyire balfék, hát most írtad alá a boldogtalansági nyilatkozatodat, és láthatóan ahhoz is gyáva vagy, hogy őszinte legyél azzal a pasival, aki idáig jött érted. Nem érted ezt az egészet? Ilyen lehetőség egyszer, max kétszer adódik az életben!

Odalép az ablakhoz, elhúzza a függönyöm, kinéz, majd visszafordul felém.

- Ezt te nem értheted - sütöm le a szemem,
ami egyébként is megtelt könnyel a történetek
miatt, nem kell még Rose lecseszése is.

- Mit nem érthetek? Azt, hogy miért szabotálod a saját boldogságodat? Őszintén nem értem,

kishúgom, egy elcsesztett dolog ez. Tudom, nem könnyű, de most seggbe rúglak, akkor talán egy lépéssel előrébb jutsz az életedben.

- Mi van?

- Az van, hogy most felállsz, és őszintén elmondasz mindent annak a férfinak ott, aki eljött egészen idáig, pedig a teljes neved sem tudta.

- Semmit nem akarok, csak magamra húzni a szoba sarkát.

- Nem teheted, felnőtt nő vagy, és vállalnod kell a felelősséget a tetteidért. Előlem aztán nem tudsz elbújni, tudom, mit érzel, látom rajtad, és azzal is tisztában vagyok, miért tetted mindezt.

- Akkor miért nem hagysz békén?

- Mert baszki nem jól cseleksz, nem érted? Ha Manish az ikerlángod, márpedig ez most már tuti, mert idáig jött érted, ez nem is kérdés, akkor nem futhatsz el a saját sorsod elől, nem kerülheted meg azért, mert gyáva vagy.

- Nem vagyok gyáva.

- De az vagy, és értsd meg soha nem fogsz ilyen érzéseket táplálni egy férfi iránt sem.

- Honnan veszed?

- Az ikerláng kapcsolat miatt.

- Hagyjál már ezzel.

- Hidd el nem lesz még egy ilyen pasi, aki a nevedet sem tudja, mégis eljön érted.

- Szerinted ő is így érez, mint én?

- Ez neked kérdés?

- Igazából... - halkulok el. Nem értem magamat, belehalok a döntésembe, de most az agyamra kell hallgassak nem a szívemre.

- Az érzéseid, soha nem lesznek mégegyszer ilyen elevenek és egyértelműek senki más iránt.

- Te nem tudod, mi vár rám... - emelem fel a hangom. Kezdek teljesen elegendem lenni ebből az egészből. Hogy a picsába nem lehet megérteni, hogy nem vagyok hajlandó tovább sérülni!

- Baszki, senki nem tudja, mi vár rá, értsd már meg!

A kiabálásra valaki kopog, majd anyám nyit be. Legalább most már kopog a reggeli jelenet után.

- Ezt valaki az ajtó előtt hagyta - emel fel egy reptéri ajándékos zacskót.

- Manish - suttogom, és a csomagért nyúlok.

- A barátod velünk tart a reggelinél? - kérdi anyám kimértebben az átlagosnál, a tekintetét végigfuttatja a szobán.

- Nem, mennie kellett - felelem, mire Koséból cinikus cümmögés tör ki. Nem érdekel, csak én tudom, mi a jó nekem, viszont ezzel a gondolatommal pontosan ellentétesen cselekszem, mint egy kisgyerek, úgy tépem fel a zacskót és nézem meg az ajándékomat.

Le kell rogyjak az ágyra, amikor a zacskóból előkerül egy hógömb, amelyben egy világítótorony körül kavarnak a pelyhek, és egy útikönyv, Báliról.

Levegőt sem kapok. Anyám közben kilép a szobából, Rose viszont nem tágit, mellém ül és nagyon haragos tekintettel néz rám, majd a kezemben lévő ajándékokra pillant.

- Tőle kaptad, mi? Gratulálok. És még van kérdésed, mit is akarsz a jövődől?

Persze, ő emlékszik a kiskori hógömb-esetemre, tudja, miről van szó, és miért fagytam le egy pillanat alatt.

Csak bólintani tudok. Mi van, ha Rose-nak tényleg igaza van, és Manish az ikerlángom? Az vajon azt jelenti, hogy egymás nélkül igazán égni sem tudunk?

- Húgom, ha ezt nem hozod rendbe, alaposan elcseszed az életed, hidd el nekem.

- Az már rég el van csesződve - felelem, hasra vágom magam az ágyon, és beleordítok a párnámba. Az ordítás kontrollálatlan sírássá fajul. Rose csak néz pár másodpercig, azután magamra hagy.

Azt már észrevettem, hogy a hangulatom hatással van a szememre. Most is, amikor pár perc múlva feltekintek a telesírt párnámból, megjelennek azok a foltok, amiket csak néhanapján látok. De akkor mindig, amikor szomorú, frusztrált vagy ideges vagyok. Most minden érzés bennem van, az ürességgel együtt, és mintha a foltok a szememen jobban felerősítenék az összes negatív gondolatom és érzésem.

Vajon mikor lettem annyira köcsög, hogy a saját érdekemben megbántam azt, aki láthatóan szeret, és valami furcsa módon ismer, és beletapint a legérzékenyebb pontjaimba? Mintha a karma vagy mi a fene kötne minket össze, én meg kritikán alul küldtem őt el. A gyomrom apró görcsbe húzódik, amint a

kezembe veszem a hógömböt és felrázom. Az alján még egy kis zenedoboz is helyet kapott, felhúzó. Természetesen karácsonyi zenét játszik, pechemre pont azt, amit az a fránya jósgép. Tekintetem a Báli útikönyvre vetődik.

Ekkor olyan élességgel rémlik fel előttem a jóslat, a meditációm, és amit Paul mondott, hogy a gerincem mentén éles fájdalom jelentkezik.

- Hogy én mekkora egy fasz voltam - mondom a plafonnak.

- Na végre rájöttél - szól Rose, észre sem vettem mikor jött vissza a szobámba.

- Rose, itt van még Manish?

Rose ingatja a fejét. Rádöbbenek, hogy életemben nem először, nagyon elcseszttem ezt az egészet.

- Pedig csak jót akartam - nézek rá tanácstalanul.

- Elég szarul csinálod, hugi.

- Most mit tegyek?

- Én a helyedben utánamennék, és elmagyaráznám, mi van. Ha már idáig eljött, ennyivel tartozol neki. És magadnak is. Ha Manish megtudja, mi a helyzet a szemeddel, és mondjuk bunkó, akkor úgylis továbbáll, és nem lesz az az érzésed, hogy valamit elszalasztottál. De ha valóban egymásnak rendelt a sors...

- Az ikerláng-izé?

- Ahha, akkor életed legjobb része jön.

- Gondolod?

- Tudom. És ha megvan rólad minden, szó szerint minden információja, akkor hagyd döntené. Na, indulhatunk?

- De hova?

- Megkeresni Manisht. Ha mázlid van, kivett egy szobát valahol a közelben, és arra vár, hogy az agyadhoz kapj. Elkérte legalább a számát?

Ingatom a fejem, basszus nem.

- Na jó, felhívjuk a kocsiölcsőzőt, és elkerjük a számát valahogy. Majd azt kamuzom, hogy a titkárnője vagyok vagy valami. Mondjuk karamboloztunk a kocsival, vagy a fene se tudja, de kiszedem belőlük a számát.

Rose elviharzik, és nekem nagyanyám és Paul szavai visszhangoznak az elmémbe.

Hagyjam magam szeretni, nem maradok egyedül, ezt Paul garantálja. Csak engedjem el magam, és engedjem meg magamnak a boldogságot, mindezek tetejébe itt van Rose ikerláng-elmélete...

Összerándul a gyomrom, hiszen reggel óta pontosan ennek az ellenkezőjét teszem minden téren, bár legszívesebben Manishsel lennék, mégis elüldöztem. Rose-nak igaza van, tényleg vele akarok lenni, ráadásul annyival tartozom neki, hogy megmagyarázom a helyzetet. Tisztán akarok látni. Bár ezt amennyire groteszk kimondani az én helyzetemben, annyira nyilvánvaló a szívemnek.

Még mindig bénultan ülök az ágyon, amikor Rose visszalép a szobába, a telefont még a füle mellett tartja.

- A kocsí a reptéri kölcsönzőből van, három perce vitték vissza.

- Az nem lehet - sziszegem. Magamra kapok egy farmert és egy pulcsit, a hónom alá csapom a táskám, intek Rose-nak, készen állok. Ő még visszalép a szobájukba és két mondattal elintézi Marco felé, hogy vigyázzon a gyerekekre, majd leakasztja a kocsikulcsot, és fél pillanat múlva már kifelé kanyarodunk az utcából.

- Anyának szóltál? - néz felém, mire furi grimaszt vágok.

- Nem.

- Na akkor megint hallgathatjuk majd a fejmosását - fújja ki a levegőt.

- Nem érdekel, Rose.

- Hja... - szól, és felkanyarodik az autópályára. - Sietnünk kell, mert a pasinak másfél óra előnye van.

- És mit mondjak?

- Ami a szíveden, az a szádon - mondja, majd felhangosítja a zenét.

Merre tovább

Manish

Totálisan üres vagyok.

Leadtam a bérelt kocsit, és most a reptéren bolyongok, mint valami elcseszett zombi. Életemben nem történt velem ilyen, és semmit nem értek. Tényleg csak annyi lett volna, hogy egy éjszaka egymásnak estünk? Valóban csak annyi történt, hogy befejeztük, ami Frankfurtban elmaradt? Milyen elcseszett egy dolog már ez?

Értem én, és emlékszem arra, hogy egy éjszakát akartunk, és igen, ezt hangoztatta is Zara. De ez időközben bennem felülíródott.

Tanácsstalanul sétálok a reptéren, kattog mögöttem a kézipoggyászom. Minden kényelmetlen, gyorsan haza akarok érni, felbontani egy üveg piát és kitörölni a gondolataimból az elmúlt napokat. Már amennyire ez lehetséges, mert non-stop a történteken agyalok.

Körbenézek tehetetlenül, vennem kellene egy jegyet, de olyan köd települt az agyamra, mintha a tegnapi éjszakát nem szexszel, hanem két üveg whiskyvel töltöttem volna.

Kitapogatom a tárcámat a farzsebemben, és elindulok a pult felé. Alig teszek két lépést, amikor eléem toppan egy pasas. Kicsit

hátrahőkölök, mert nem vagyok hozzászokva, hogy ennyire beleálljanak a személyes terembe.

- Helló! - szól a pasas, közvetlen közletről. Egy lépést hátrálok, és felismerem, a taxisofőr Londonból. Hát milyen kicsi a világ.

- Helló - vicsorgók vissza rá, más most nem megy. Mi a francért áll bele a képembe?

- Hogy van? Már végzett is? Na ugye bejött az a szálloda? - kérdi kacintva.

- Minden remek volt, köszönöm, jól telt az ünnep?

- Ahh, ne is kérdezze, már utazok is vissza, de a barátnőmben beleállt a régi pasija, még jó, hogy ott voltam.

- Uhüm - konstátálom, mert úgy istenigazából semmi kedvem ehhez a beszélgetéshez. Legszívesebben lerogynék egy ülésre, és aludnék New Yorkig. Már ha tudok.

- És magának, hogy teltek az ünnepek?

- Hát...

- Nem jó az, ha egyedül van az ember, mindenkinek kell egy társ - lapogatja meg a hátam.

Fogalmam nincs, mióta vagyunk ilyen jóban, és egyáltalán miért jegyezte meg az arcom. Nem nagyon szoktam hozzá New Yorkban az ilyen bratyizós taxisokhoz. A legtöbb még angolul sem beszél, nemhogy megjegyezze az ember ábrázatát. Na meg az élettörténetét, szóval nem akarok tovább beszélgetni, inkább elterelem a pasast.

- Most mennem kell, foglalnom kell egy jegyet a gépre, örülök, hogy találkoztunk.

- Hja, nekem is indul a londoni járatom, boldog ünnepeket! -
int a taxis, nem is emlékszem a nevére, talán Paul, és tovább
halad.

Most tűnik fel, hogy semmi csomag nincs nála. Biztos
becsekkolt már. Nézek még utána egy pillanatig, jókedvű pasas,
talán egy másik világban még egy sört is megihattunk volna
együtt, de jelen állapotomban senkivel nem akarok beszélgetni.
Körbenézek, mielőtt beállnék a kígyózó sorba, elszaladok a
mellékesbe.

Odabent felfrissítem magam, az arcomat meglocsolom a
jóleső hideg vízzel. Azt várná az ember, hogy kitisztulnak a
gondolatai a friss cseppektől, de sajnos elmarad a hatás, az
agyam ugyanolyan tompa és mosolytalan, mint amikor
rádöbbsen a bírósági per után, hogy egyedül vagyok. Nagyon
egyedül vagyok, talán jobban, mint eddig. Mert eddig nem tűnt
fel a másik hiánya, most pedig mardossa a bensőm.

Bassza meg, soha életemben nem éreztem így. Csak nézem a
tükörképemet, és fájó üresség kúszi a lelkembe.

Átveszem az utolsó tiszta pólómat a kézipoggyászból. Az
előző használtat visszagyűröm a kis húzós bőröndbe,
megigázítom a hajam, és visszalépek a kavargó tömegbe.

El kell jutnom New Yorkba, épp ésszel.

Mint a filmekben

Zara

El sem hiszem, hogy elértünk a reptérig. Egész életemben először reménykedem abban, hogy nem kések el. Muszáj Manishsal találkoznom. Nem szalaszthatom őt el, most az egyszer nem késhetek. Oké, tudom, a jó döntést már elszalasztottam egyszer, de ezt az utolsó esélyt kérem a sorstól!

Nem tudom, hogyan fogom megtalálni, de nagyon szeretném tisztázni vele a dolgokat. Hülye liba voltam, amiért így viselkedtem, egyáltalán nem érdemelte meg, és ha ez az ikerláng-dolog létezik, nem akarom elcseszni. Tény, hogy magamnak sem tudom megmagyarázni, mi a fene vonz Manishhez, és miért érzem a hiányát kínzóan, de megpróbálom helyrehozni a hülyeségem.

Rose leparkol, és én úgy ugróm ki a kocsiból, mint akit rugók löknek, a vállamra kapom a táskám és rohanok be a reptér várójába. Feltekintek a kijelzőre, vajon melyik kapu felé kéresem Manisht, amikor meglátom magas alakját. Csak a kézipoggyásza van nála, azt húzza maga után, fejét lehajtva komótosan bandukol a kapu felé. Ha eléri, nem tudok vele beszélni, ezért olyan tempóban kezdek el futni, ami még egy

sprintért is megszégyení. Nem gondolkozom, üvöltöm a nevét
- Manish!

Egyből hátrakapja a fejét. Tekintete körbejár, majd amikor megállapodik rohanó alakomon, az arca felderül. De csak egy pillanatig látom, mert az az iszonyat szürke folt ismét beúszik a látómezőmbé. Megtorpanok, és mintha ki tudnám törölni a szememből a foltot, dörzsölni kezdem. Egy férfi nekem jön, talán olaszul bocsánatot kér, és halad tovább.

Lehajtott fejjel küzdök a látásomért, amikor megérezek egy kezet az alkaromon, majd azt az illatot, ami már rég beleivódott a lelkembe.

- Manish - suttogom, és mintha a neve valami varázsige lenne, a folt kicsúszik a látómezőmből. Ott áll előttem teljes életnagyságban, aggódó tekintettel. Elengedi a karom és zavartan körbenéz.

Úgy állunk egymással szemben, mint két ismeretlen ismerős, a feszültség tapintható, de a remény még inkább ott lebeg közöttünk. Nem tudom, mitévő legyek, beharapom a szám. Még mindig vacillálok, jól tettem-e, hogy utána jöttem, nem keltek-e benne hiú ábrándokat, vagy ellenkezőleg, pont magamban. Felé lépek egy fél lépést, pár milliméter kellene csupán, hogy mindenünk összeérjen, mégsem simulok hozzá, pedig elepedek érte, nagyon jólesne.

Feltekintek rá és nagy levegőt veszek, de még mindig nem fogalmazódott meg bennem pontosan, mit is mondhatnék.

Látja, hogy képtelen vagyok megszólalni, ezért inkább megteszi ő.

- Zara, én nem értem ezt az egészet.

- Ne haragudj rám, kérlek! - nyögöm ki.

- Nem haragszom, csak nem értelek. Annyiszor dörgölt a sors az orrom alá, el se hinnéd, azt hittem... - halkul el.

- A dolgok néha bonyolultabbak, mint szeretnénk - válaszolom, de igaza van.

- Zara, amikor a véletlen túl kézenfekvőnek tűnik, az maga a sors.

Erre már nem tudok mit mondani. Csak nézem a szemét, és anélkül, hogy elkapnám róla a tekintetem, képzeletemben lefutnak a képek, a legelső kézfogásunk, a mozifilmek a repülón, a frankfurti reptér, a hotelszoba, a kavargó hó, majd a jóslat, Paul és a nagyanyám tanácsa.

- Egy ideje képtelen vagyok hinni a jó sorsban - felelem.

- Pedig a sors az, ami engem idehozott, és nem volt könnyű - folytatja. - Tudom, neked sem az. De a sors akarta, hogy találkozzunk, és rajtunk múlik mi lesz belőle.

Engedek annak az elemi vágynak, hogy hozzáérjek és átöleljem. Felé lépek olyan közel, ahogy csak tudok, combjaim az övéhez érnek. Kezem tétován emelem, nem tudom, mennyire haragszik, de amikor a vállába csimpaszkodom, a tenyere a derekamra simul, és szorosan magához húz.

A villámcsapásszerű érzés nem marad el. Mindkettőnkől hangosan szakad fel a megkönnyebbülés sóhaja. Fejemet ráfektetem a mellkasára, meghallom a szíve ütemét. Majdnem elsírom magam örömömben, amikor elkezd simogatni a hátam.

- Most akkor kvittek vagyunk? - szólalok meg, de még mindig a nyakába csimpaszkodom, behunyt szemmel próbálom az érzéseimet megnyitni és minden egyes rezdülését megérezni, befogadni.

- Jesszus, Zara hogy gondolod ezt?

- Hát úgy, hogy én is utánad jöttem.

Röhög egyet.

- Igen, de most már inkább ne rohangáljunk egymás után, hanem maradjunk együtt.

Az igazság

Zara

Ki tudja, mennyi ideje állunk már ott szótlantul ölelkezve. Érzem a szívverését, és tudom, minden rendben van így. Ha ennyi lenne az élet, azt mondanám, boldog voltam. De nem ennyi, mert előttem áll még a magyarázkodás, amit bármilyen nehéz, meg kell ejtsek.

Megacélozom a bensőm, és kibogozom magam az öleléséből. Hátrébb lépek, megkeresem a tekintetét, majd amikor elég erősnek érzem magam, belekezek.

- Manish, van valami, amit el kell mondanom neked.

- Meséld el kérlek, mi bánt. Értsd meg, tudnom kell, mi a baj, mit hibáztam.

- Nem, nem hibáztál. Csak nem akartalak megbántani, vagyis lehet mégis. Inkább úgy fogalmazok, hogy van egy dolog, amiről beszélnünk kell, és nem könnyű... - szegem le a fejem.

- Zara, mondd csak, legyél velem őszinte. Meg fogunk birkózni vele együtt.

- Nem, nem fogunk. Legalábbis én nem fogok...

- Mi történt? - megfogja a kezemet.

A reptéri transzfer előtt állunk, körülöttünk jönnek-mennek az emberek, egyesek kapkodnak, rohannak. A

hangosbemondóban egy utast hívnak, és bemondják, hogy valamelyik járat az időjárás miatt késik. Nem meglepő.

Közben Manish egyik keze az arcomra siklik, felemeli az államot, kényszerít, hogy belenézzek a szemébe, pedig erre igazán nincs erőm. Épp elég ezt kimondani, nem biztos, hogy akarom látni a reakcióját, nem tudom, mi fog történni, ha megtudja rólam az igazságot. Szeme a hasamra téved. Jézusom, azt hiszi, terhes vagyok? Kicsit oldja a hangulatom az az arc, amit vág, de rögtön le is lombozom magam, mert amit mondanom kell, az egy cseppet sem jó hír. Kerteljek, vagy jobb lesz, ha egyszerűen egyenesen elmondom, mi a helyzet?

Kutatom a tekintetét, nagy levegőt veszek, és nem húzom tovább az időt, kibököm.

- Manish, én... én meg fogok vakulni.

- Mi? Hogy érted ezt?

- Beteg vagyok... - halkulok el mintha szégyen lenne.

- Mondd csak, hallgatlak.

- Baj van a szememmel. Meg fogok vakulni, és pár éve Charles Bonnet-szindrómát is diagnosztizáltak nálam. Az utóbbi időben rosszabbodott az állapotom, és az orvosok azt mondják teljesen elveszíthetem, akár pár hónapon belül a látásomat. A legutóbbi vizsgálatok alapján nem sok időm maradt.

- Jézusom, Zara... - nyögi, és elengedi a kezem, a halántékához kap, én pedig nem tudom mire vélni ezt a reakciót. Megretten tőlem, vagy sajnál, tök mindegy. Egyik sem jó érzés.

Engem ne sajnáljon senki, megoldok én mindent, nem kell senkinek a támogatása.

- Nem kell hogy sajnálj, Manish, csak érts meg.

- Ez... ez borzalmas. De várjunk csak. Az istenért, hát ezért akarsz kitenni az életedből?

- Nem akarom, hogy velem együtt éld ezt át.

- Ez baromság, Zara. Nem teheted ezt.

- De igen... mert nem akarom, hogy te is szenvedj miattam. Nem akarok a terhedre lenni. Jobb lenne, ha továbbállnál, mielőtt teljesen függővé válunk egymástól, és miattam nem fogsz tudni sem a munkádban, sem az életedben érvényesülni.

- Ez komplett hülyeség, Zara!

- Velem nem lehetsz boldog, Manish - szakítom ki a karom a kezéből, de nem enged, utánam kap. Még jobban ráfog az alkaromra, és maga fele fordít, nem engedi, hogy levegyem róla a tekintetem.

- Zara, nézz rám! Nézz a szemembe! Én boldog vagyok veled! Utánam jöttél, és így már tudom, én is érdekellek, te is így érzel, hiszen itt vagy- ~ mutat maga elé.

- De nem lehetsz így boldog velem, én nem szeretném, ha feladnál bármit is az életedből.

- Nem fogok olyan dolgot feladni, amit nem akarok.

- Manish, csak azért vagyok itt, hogy tudd, miért küldtelek el. Hidd el, ami kettőnk között történik, az nem sült el jól. Csak azért jöttem utánad, hogy ne mardossanak kétségek, és

megértsd, miért nem akarok mély kapcsolatot - már nem bírom sokáig. Nem akarok előtte sírni, mert tudom, hogy az fegyvertény, és még jobb alkalom, hogy sajnáljanak.

- Nem is tudom mit mondjak erre, nem értem miért...

- Higgy nekem, el kell indulj, mindkettőnknek jobb lesz így.

De Manish nem tágit. Egyik lábáról a másikra áll, elenged, és én nem mozdulok, csak nézem őt.

- Nem akarsz mély kapcsolatot? - kérdi, zsebre teszi a kezét és az arcát a nagy kijelző felé fordítja, mintha le akarná olvasni, mikor indul a gépe. Ezt a képet is elteszem, de az a gyanúm, hogy nagyon fog fájni, ha visszaemlékezem erre a napra.

El kell terelnem a gondolataim, és nekem kell okosnak lennem mindkettőnk helyett. Nem hagyhatom, hogy ez tovább folytatódjon közöttünk. Rendben, megvolt az egy éjszaka, de ebből nem lesz arab tündérmese. Ez nem folytatódhat ezer- egy éjszakaként, mert nálam lassan lehúzzák a rolót és egy csillagot sem leszek képes megkülönböztetni az égen.

- Manish - nézek bele a szemébe. - Menj el, kérlek, utazz haza, dolgozz, és majd néha találkozhatunk is akár, hidd el, így mindenkinek jobb lesz. Tudsz majd a munkádra koncentrálni, én meg ki tudom építeni az elkövetkezendő életem.

- Ne hülyéskedj, Zara! Tudom, még nem ismerjük egymást, de Manish Layton nem egy megbízhatatlan alak. Soha nem hagynálak el egy ilyen helyzetben.

- Tudom, Manish. Pont ezért kérlek én, hogy hagyjuk ezt az egészet. Nem mehet rá erre a te életed is.

Megfogja a kezem és magához ránt. A szívem kettészakad, de nem tudok vele annyira gonosz lenni ismét, hogy megint sarkon forduljon, azt a kártyát már eljátszottam. Manish visszajött hozzám, olyan, mint egy bumeráng. Minél nagyobb erővel dobom, a sors annál gyorsabban téríti vissza.

- Engem nem versz át Zara. Tudom, hogy nem ezt akard.

- Amit akarok és ami történni fog két külön világ, Manish.

- Viszont engem nem vettél számításba. Azt meg sem kérdezed én mit tervezek? Meg fogunk küzdeni ezzel együtt, én melletted leszek minden egyes nap.

- Ez olyan dolog, ami nem fog javulni. És én nem akarom, hogy láss engem, ha eljön a teljes sötétség ideje. Azt akarom, hogy így emlékezz rám.

Közel hajolok hozzá és megcsókolom. Még egyszer utoljára engedem, hogy a csókja a lelkemig hatoljon. A tenyere a hátamra csúszik, szorosan magához ölel. Nem tudom, mennyi idő telik el, beleveszek az ajkai játékába. Egy idő után azt veszem észre, hogy behunytam a szemem. Már nem akarom őt látni, csak érezni.

- Zara - szól. - Őszintén, most nyitva volt a szemed?

Basszus, ez a vesémbe lát? Pont ezen filóztam.

- Nem.

- Oké, az enyém nyitva volt, hogy lássalak, és elraktározzalak az emlékezetembe.

- Pont ezt csinálom én is minden egyes nap Manish -
suttogom.

- De most mégis behunyta, igaz?

Bólintok.

- Ez nem jelentheti azt - kisimít egy tincset az arcomból és mosolyog rám -, hogy így is jó? Ha nem látsz engem, csak érzel?

- Manish, én nem magam miatt aggódok.

- Akkor jó, mert én egyikőnk miatt sem aggódok.

A keze ráfonódik az enyémre, az ujjaink között ugyanazt a bizsergést érzem, mint a repülőn, amikor először összekapaszkodtunk. Már-már beletörődök, hogy nem fogok mást hallani, csupán a felszálló gépek moraját, és a reptéren igyekvő emberek lépteit, amikor megszólal.

- Tudom, nehéz lesz, de ez nem jelenti azt, hogy egyedül kell küzdened. Én nem hagylak magadra, bármi történjék. .

- De...

- Nincs de. Tudom, nem ismerjük egymást eléggé, és mégis olyan mintha ezer éve össze lennénk kötve.

- Értem mire gondolsz - mosolyodom el.

- Ki tudja, még az is lehet, hogy egy hét után megutáljuk egymást, és akkor bejön az elméleted. Te arra, én meg amarra - mutogat két ellenkező irányba, de nem engedi el a kezem, úgyhogy lóbálom vele én is az útirányokat.

Vállat vonok, ez is egy lehetőség.

- És akkor nem fog fájni senkinek - válaszolom mosolyt erőltetve magamra. Mert tudom, hogy abba belerokkannék.

- Dehogynem. Viszont nem fogok egész életemben azon agyalni, ha valaki mással hoz össze a sors, vajon veled boldogabb lennék-e.

- Mi van?

Manisht eddig úgy ismertem, mint aki néha nem tud kinyögni egy épkézláb mondatot sem nekem, most pedig olyan, mintha valami irodalmi díjra hajtana. Ez a mondata szíven üt, és örökké beég az emlékeim mélyére.

- Mostantól nem hagylak magadra. Attól a pillanattól kezdve, amikor megfogtuk egymás kezét tudtam, hogy összetartozunk. Te voltál az egyetlen, aki a tárgyalás után eszembe jutott, és téged hívtalak volna, ha tudom a számod.

- Én is fel akartalak hívni - mosolygom.

- Ugyan egy tébolyodott pillanatomban megpróbáltalak kivenni a fejemből Londonban, de nem sikerült. Először azt hittem, valami agybajom van, mert minden rád emlékeztetett, és úgy hittem, őrültség, hogy utánad indulok, de megtettem. Senki mással nem akarom megosztani az életem, csak veled, Zara.

- Biztos vagy ebben?

- Sosem voltam még biztosabb semmi másban.

- De mi lesz veled? Boldog leszel valaha velem, Manish? Tudod, én nem fogok tudni teljes életet élni.

- Azt akarom, hogy boldogok lehessünk, amennyire csak lehetséges. És ha te boldog vagy mellettem, akkor én is az leszek.

- Manish, ez nem ennyire egyszerű. Tudom, most annak látod, de lesznek napok, amikor igenis dühös leszek, csalódott, sírni fogok és elátkozom az egész létet.

- Zara. Ezen már túl vagy. Nehogy azt hidd, hogy nem hallottam, mit csinálsz éjszaka, miért mentél ki a mosdóba, hallottam a zokogást. Csak nem tudtam, pontosan mi a baj. De reméltem, hogy elmondod.

- Nem teheted ezt velem, Manish.

- Zara, ne menekülj előlem, gyere, nézz a szemembe. Bármilyen történjék is, próbáljunk meg együtt megküzdeni vele.

Ebben a pillanatban tör át a gát, amit mentálisan az érzéseim és a külvilág közé húztam. Olyan erővel kezdenek potyogni a könnyeim, hogy semmit nem látok. Talán meg is ingok egy kicsit, mert érzem, Manish megfog, magához húz és tart.

A keleti irány

Manish

Szerintem nagyobb szükségünk van egymásra, mint bármi másra a világon...

Régen azt hittem, hogy az élet csak a munkáról szól. Tudjátok, sikerek, pénz, sikerek, és akkor érsz valamit, de frászt. Minden reggel felkeltem, belevetettem magam a munkahelyi feladatokba, és csak azokkal foglalkoztam egész nap. A siker mindig az egyetlen cél volt, amiért gürcöltem. De aztán megjelent Zara, és bennem minden baromira megváltozott.

Nem tudom, kitartunk-e egymás mellett, képes lesz-e majd viselni a munkám, a személyiségem és az időbeosztásom. Talán elege lesz az utazásaimból, és abból, hogy én családot és gyerekeket akarok, vagy néha még éjszaka is hajlandó vagyok átböngészni a bírósági iratokat, ha úgy sejtem, még maradt valami tisztázatlan pont az ügyben. Nem tudom, mi a terve, de abban biztos vagyok, hogy az én terveimben ő biztosan szerepel.

Képtelen vagyok megfogalmazni, milyen hatással volt rám a találkozásunk pillanatától kezdve. Talán az volt az első alkalom, hogy valóban éreztem valamit azon kívül, ami a munkám

kapcsán történt. A mosolya, az energiája, az egész lénye letaglóz, és azóta is minden gondolatomban Zara körül forog.

Soha életemben nem gondoltam volna, hogy megteszek egy ilyen utat egy nőért. Az én életem Frankfurt óta Zara nélkül csak üres és értelmetlen létezés. Akkor lettem igazán egész, amikor rádöbbsztem, hogy minden pillanatot vele akarok tölteni. Egy karrierorientált, érzelmektől és élményektől mentes üres mókuserék, amiben szép lassan megfulladnék.

Még jobban magamhoz húzom, hogy tudja, itt vagyok neki, és bármennyire hadakozik, én nem megyek sehova. Mert tisztában vagyok azzal, mennyire szükségünk van egymásra.

Behunyt szemmel ölelem, majd amikor kinyitom a szemem, mögöttünk megint a taxis fickót látom elsuhanni. Int, és mintha egy oké jelet formálna a kezével. Visszaintek és mosolygok rá. Micsoda egy pasas...

Zara a mellkasomba fúrja az arcát, a lélegzetvételéből érzem, kezd megnyugodni, sóhajt egyet. Megsimogatom a hátát, mert az már fix, hogy én nem engedem el őt soha többet.

- Zara, szükségem van rád ahhoz, hogy lélegezni tudjak.

- Nekem is rád, Manish - suttogja.

Amikor már egy kicsit megnyugodott, a kezemet az álla alá csúsztatom, és felemelem a fejét. A tekintetünk összetalálkozik, a kezével gyorsan letöröl egy könnycseppet, és már mosolyog rám.

- Ne haragudj, amiért ennyire hülye voltam.

- Szeretlek, hogy ilyen hülye vagy, de többet kérlek ne hülyéskedj így.

- Rendben - bólint, és beharapja a száját. - De nem félsz, attól...

- Semmitől sem félek.

- És ha majd nem látok? - aggodalmaskodik.

- Sosem mondták, hogy a szerelem vak? - vágok a szavába, mire elröhögi magát.

- Ja, neked a szerelmed vak.

- Részletkérdés - simítom hátra a tincset a füle mögé. - És mikor indulunk?

Pár másodpercbe beletelik azért, amíg ezt a kérdésemet felfogja.

- Hova?

- Ahová mindig is vágytál, emlékszel? A szójátéknál elárultad a repülőn, úton Frankfurt felé.

- Manish, ne hülyéskedj, ezért kaptam tőled azt az útikönyvet?

- Egy szót se. Eredendően egy jó kis kiruccanásnak véltem, és egy jövőbeni tervnek, hiszen azt mondják, Balira februárban kell elutazni.

- Februárban? - hüppög, mintha nem hinne el egy szót sem.

- De most már azt akarom, hogy amint lehet, induljunk. Válasszuk ki a szállodát és csomagoljunk.

- Most?

- Akár most is, vagy amikor akarsz. Zara, meg akarok veled együtt örülni, és látni akarok mindent veled együtt.

- Ezt nem hiszem el - pislog körbe, mint aki azt hiszi, álmodik. Beharapja az ajkát, és egyik lábáról a másikra áll, mint egy kisgyerek.

Megfogom mindkét kezét és biztatóan bólintok. Mindent vagy semmit, ha már egyszer elment az eszem, menjen el rendesen.

- Azt akarom, hogy láss mindent, amit szereméi.

- Ez tényleg igaz?

- Az lehet, ha mindketten akarjuk.

- Jézusom Manish... - tördeli a kezét.

- Ha jól értettem, csak az idő szorít minket, szóval meg akarok mindent adni neked, amit addig tudok, hogy utána könnyebb legyen. Szükséged lesz az emlékeidre, és én minél többen szeretnék szerepelni, mert úgy érzem, előbb kellett volna találkozzunk.

- Igazságtalan az élet.

- Nem is - vigyorodom el. - Hiszen megtaláltalak, és a fenébe, soha nem csináltam semmit spontánul, de most kérek, tarts velem.

- Hogy a fenébe ne mennék, örüljünk meg, és utazzunk Bahra - neveti el magát, és szájon csókol.

Körülöttünk mindenki a csomagját húzza maga után, telefonál, intézkedik, beszállókártyával legyezi magát. Mi pedig

összeölelkezve a terem közepén állunk, és mint már annyiszor Zara jelenlétében megszűnik az idő, és felerősödnek az érzéseim.

Az ember furcsa. Egész életében hajt valamiért, kitűzi a célokat és egyszer csak arra ébred, nem boldog, ha elérte. Viszont ha érzésként is felüti a fejét a boldogság, akkor igenis utána kell menni.

Ha pillangók élednek a méhkasodban, az nem véletlen.

A HALÁL

Paul

Sosem értettem, miért van mindenki kiakadva, ha valaki meghal. Addig, amíg meg nem haltam, és nem láttam Zara összeomlását. Akkor vált egyértelművé a dolog. A változás által keltett űr miatt, amit nehéz betölteni, ezt megtapasztaltam Zara mellett.

A halál elkerülhetetlen, de ugyanúgy a része az életnek, akár a születés. Nincs mese, elpatkolunk mindannyian, fogalmam sincs, miért nem lehetett még ehhez a gondolathoz hozzászoknia az emberiségnek. Tényleg mindenkinek könnyebb lenne, de mintha szeretnénk szívatni magunkat a rossz érzésekkel és a hiányállapottal.

A halálban az a különös, hogy az érzések nem lesznek köddé, amikor az ember már nem egy test, csupán lélek. A testbe zárt összes neuron szabadjára kerül, és bárhogy próbáljuk a szeretetünket közölni még a halálunk pillanatában és utána is, a legtöbb ember képtelen ezt megérezni a saját maga által keltett vákuum miatt.

A halálban nagyon sok a szeretet, legalább annyi, mint a születésben. Nekem elhihetitek.

De nem lehet ebben az átmenetben lebegni örökké. Én sem tudtam, pedig higgyétek el, nagyon igyekeztem kijátszani az

összes idétlen túlvilági szabályt, hogy minél tovább maradhassak, és sínre tudjam a szerelmem életét tenni. Egész eddig.

És bár nagyon szeretem Zarat, találtam egy nagyon helyes lidérc csajt ideát. Christine beleváló, és bár segítséget ígértem Zarának, ideje volt lelépnem, hogy kiteljesedjen az élete, még mielőtt teljesen késő lenne. Nem támaszkodhat már rám, nem is kell. El kell engedjük egymás kezét. Ő erős, és már maga is elhiszi, hogy képes lesz minden egyes nehézségén átlendülni.

Egyébként, ha engem kérdeztek, Manish-mamáéknak nem is kellett volna beleszólni, intéztem én mindent, de hát vannak kotnyeles meg irányításmániás szellemek, ezzel nem lehet mit tenni.

Na császtok!

- Na császtok? Ide hallgass fiatalember, nem így beszél egy illedelmes úr - battyog oda mellém Zara nagyija, és oldalba bök. Átkarolom a vállát és egy puszit nyomok a feje búbjára. Imádni való néni.

- Akkor csak annyit mondok minden lidérc nevében: Legyetek boldogok!

- Na így már rendben van - bólint a nagyj is.

Az ikerlángkapcsolat vajon egy éltre szól?

Vége (?)